

Žít pro lásku

B
aronetka

Barbara
Cartland

Žít pro lásku

PRAHA 2007

Přeložila:

JANA PACNEROVÁ

Barbara Cartland: Žít pro lásku

Vydání první.

Copyright © 2006 by Cartland Promotions

Published by arrangement with Rupert Crew Ltd., London

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2007 jako svou 1269. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Love is the Reason for Living
vydaného nakladatelstvím Barbaracartland.com Ltd. v roce 2006.

Český překlad © 2007 Jana Pacnerová.

Odpovědná redaktorka Marie Hošková.

Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2007 Valentino Sani.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o.. Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-045-7

BARONET

Praha 2007

Barbara Cartland

Žít pro lásku

**„Láska je důvod k životu, a rozhodně je také
důvodem všeho ostatního ve vesmíru.“**

Barbara Cartland

1

1871

Pardon, mylady, ale paní Palmerová chce s vámi ihned mluvit ve své kanceláři." Služka udělala pukrle a lady Novella Crownleyová s povzdechem odložila knihu.

Copak asi chce, říkala si v duchu, když kráčela četnými spojovacími chodbami k ředitelně.

Posledních několik let nebylo pro lady Novellu snadných. Nejprve byla žákyní v Chelfordské škole pro mladé dámy a po smrti svého otce, hraběte z Crownley, zde zůstala jako učitelka.

Její matka prohlásila, že bude nejlepší, zůstane-li Novella ve škole tak dlouho, dokud se komplikované dědictví po hraběti nevyřeší.

Novella byla jedináček a navíc dívka, a tak podle zákona nedělala automaticky. S bezbřehou úlevou přijala zprávu, že její otec zanechal nenapadnutelnou závěť, v níž vše odkázal jí a hraběnce.

Jenže od té doby už uplynulo osmnáct měsíců - proč tedy, ptala se v duchu Novella, ji paní Palmerová volá do své kanceláře? Tato situace jí tuze připomínala onen den, kdy se dozvěděla děsivou zprávu o otcově nenadálé smrti; a Novella vroucně doufala, že ji nečeká sdělení, že zesnula i její matka.

Ruka se jí tedy třásla, když klepala na dubové dveře pracovny paní Palmerové. Po dlouhé chvíli byla vyzvána, aby vstoupila.

„Á, Novello, děkuji, že jste přišla tak neprodleně.“

Zarazila se a vyndala brýle, které si okamžitě nasadila na nos.

„Obdržela jsem list od vaší matky.“

„Doufám, že to nejsou žádné špatné zprávy?“ zeptala se Novella, srdce až v krku.

„Pro vás patrně ne, ale pro Chelfordskou školu to není nejlepší zpráva.“

„Obávám se, že nerozumím.“

„Vaše matka žádá, abyste byla uvolněna od svých povinností v Chelfordské škole a mohla se vrátit do Crownley Hallu.“

„Píše v tom dopise, že už nastala vhodná doba, abych se vrátila domů?“ zeptala se Novella.

„V jejím listě bohužel žádné další informace nejsou,“ odpověděla paní Palmerová a sundala si brýle. „Ale určitě budete ráda zase doma. - Novello, bylo mi potěšením mít vás v Chelfordské škole, ale vždycy jsem věděla, že tady nebudete zaměstnaná věčně. Děvčatům bude líto, že vás ztratí - jste oblíbená a hezká -, a já bych vám ráda poděkovala za to, jak výjimečně jste se věnovala jejich vzdělání. Zaplatím vám do konce měsíce, ale klidně můžete odjet hned, pokud chcete.“

„Ale děvčata...“ vykoktala Novella, úplně ohromena tímto nenadálým vývojem událostí. „Ráda bych se s nimi - rozloučila.“

„V tom případě,“ prohlásila paní Palmerová a vstala, „bych doporučovala, abychom váš odjezd zařídily na zítra po shromáždění. Tak budete mít dostatek

času, abyste odučila dnes odpoledne svou poslední hodinu a zabalila si věci."

Vysoká žena zamířila k Novelle a nezvyklým gestem dívku objala a přitiskla k sobě.

„Měla jste nesnadný začátek dospělosti, Novello," řekla, když ji pustila, „ale projevila jste obdivuhodnou vnitřní sílu, která vám určitě pomůže i ve světě. Nemylte se, má milá, život ve školním světě člověka zašutí před některými nepříjemnějšími elementy života, ale vůbec nepochybuji o tom, že ať se od nynějška rozhodnete dělat cokoli, budete v tom úspěšná."

Ted' už Novella plakala. Cítila nesmírný smutek nad odchodem ze školy - našla zde po otcově smrti útočiště a také nedocenitelné přátelství a družnost.

Když Novella odcházela z kanceláře paní Palmerové, plakala. Jak se vracela chodbami, stejnou cestou, kterou sem přišla, stěží dokázala uvěřit, že tuto budovu záhy opustí navždy.

Po návratu do svého pokoje usedla k psacímu stolu a napsala matce dopis, v němž jí sdělovala, že opustí Chelfordskou školu těsně před polednem a očekává, že do Crownley Hallu dorazí téhož dne pozdě večer.

Psala:

„Nejdražší mamá,

prosím, nezapomeň požádat Wargravea, aby na mě na nádraží čekal kočár. Nemohu se dočkat, až vás všechny zase uvidím. Po mém koni Salamandrovi se mi stýskalo víc, než umím vypovědět, a první, co vykonám po mém návratu, hned jak Tě políbím, bude návštěva u něj! "

Doufám jen, že Sally je ještě v Hallu, říkala si Novella, když začínala balit své náležitosti. A také Hany a Gerald.

Vzpomínala na všechen personál z Crownley Hallu, který jí sloužil od doby, kdy byla malá. Sally byla její komorná, a ačkoliv byla Novella ještě na komornou jako takovou malá, přesto ji tak brala. Často dávala Sally dárečky - šatstvo, ze kterého vyrostla nebo už o něj nestála.

„Po všech se mi bude tuze stýskat, ale přišel čas, abych vyrazila do světa. Paní Palmerová má pravdu, jsem mladá a neměla bych trávit své dny zamčená v dívčí škole.“

Novella uvažovala o lásce a manželství. I když se od otcovy smrti o nic z toho nezajímala, byla si vědoma, že čas kráčí dál a že od ní rodina bude očekávat dědice.

Ve svých dvaceti letech si Novella neuvědomovala, do jaké krásy vyrostla - neviděla ani obdivné pohledy, které po ní vrhali mladí muži, když procházela se svýmižačkami městem.

„Jen doufám, že mamá je v pořádku,“ vzdychala Novella, když sundávala z prádelníku její fotografii, „nepsala mi nic o svém zdraví, ani jak se jí daří, což je dost podivné, jelikož mamá je obojím přímo posedlá!“

V duchu se usmála, když si vybavila, jak matka při sebemenší zámince volá, aby jí přinesli vonnou sůl. Otec o ní říkával, že je „delikátní“, takže Novella byla ráda, že podědila spíš jeho tělesnou konstituci než její.

Hrabě býval silný a hezký muž, který i v posledních letech svého života budil dojem člověka o mnoho mladšího, než ve skutečnosti byl. A právě proto to byl takový šok, když po celodenním honu zčistajasna

padl mrtev k zemi. Byl stále v sedle a Novellu vychovával hodně podobně.

„Už se nemůžu dočkat, až uvidím Salamandra!" zopakovala si Novella pro sebe, „je to tak dávno, co jsem na něm jela naposled. Jen doufám, že ho stájnici brali pravidelně na vyjížďky tryskem. Bývá pak protivný, když ho jen tak nechají na louce nebo ve stáji. Ano, i když se moc těším na mamá, úplně stejně se těším, až uvidím svého milovaného Salamandra!"

Příští ráno se rozednilo až příliš brzy. Skanulo mnoho slz, když v hodině kreslení Novella oznámila, že nazítří odjíždí - a reakce jejích žákyň ji hluboce dojala.

Poslední shromáždění se změnilo v citově pohnutou událost a mnohé z dívek neskrývaně plakaly. Darovaly Novelle kytici a jantarový přívěsek.

Malá skupinka dívek dostala svolení vynechat výuku a doprovodit Novellu na nádraží. Nemohla si přát lepší rozloučení.

Když vlak vyjížděl z Chelfordského nádraží, mávala kapesníkem, oslepena slzami a kouřem z lokomotivy, dokud nezůstalo nástupiště v nedohlednu.

Novella se uvelebila v kupé první třídy a záhy se zabloukala do svých myšlenek, v nichž si vybavovala vše, co se událo během posledních několika let.

Bývala velmi dobrou studentkou, před sebou měla vyhlídku na malířskou školu, když přišel ten strašný den, kdy ji paní Palmerová povolala do ředitelny, aby jí sdělila, že její milovaný papá zemřel.

I když Novelle chybělo jen několik měsíců do dosažení úplného vzdělání, upustila od všech myšlenek na studium výtvarného umění v Paříži a chystala se sbalit a vrátit do Crownley Hallu v hrabství Surrey,

když vtom jí matka napsala, že nejlépe bude zůstat tam, kde je.

Když si pomyslí, že jsem byla přesvědčená, že je konec světa! říkala si Novella a vyhlížela oknem na pole a louky, ubíhající kolem. Byla jsem náramně mladá a hloupá.

Když paní Palmerová navrhla, zda by Novella nezůstala raději v Chelfordské škole jako vychovatelka a nevyučovala dívky výtvarné výchově a vyšívání, radostně po té možnosti skočila. Když se mohla plně věnovat dívkám, zapomínala na svůj stesk.

A teď jsem na cestě zpátky domů, myslela si, nemálo nadšeně. Ale copak si teď počnu, když už neučím?

Až do dne, kdy byla vyřízena otcova závěť, byl pro Novellu její plat ve škole jediným příjmem, který ji držel nad vodou.

V důsledku nucené šetrnosti se stalo, že i když přišla k penězům, setrvala ve svých skrblických zvyklostech. Nenapadlo ji, že by mohla celé dny nakupovat pěkné šaty nebo krásné klobouky anebo že už je dost bohatá na to, aby si mohla pořídit celou stáj koní.

Už byla skoro tma, když vlak konečně zastavil na Crownleyském nádraží. Novella byla velmi unavená, protože musela dvakrát přesehat z vlaku na vlak a pak jet drožkou přes Londýn k nádraží Waterloo.

Vystoupila z vlaku, následována nosičem, který jí vlídně naložil zavazadla na vozík.

Novella nádraží stěží poznávala, o Vánocích totiž cestovala kočárem - už uplynula nějaká doba, co tu byla naposled, a nádraží bylo zcela zrenovováno. Byly tu truhlíky s květinami a nová čekárna.

„Kudy se jde k východu?“ zeptala se užasle, když

zjistila, že čekárna stojí tam, kde býval dříve starý východ.

„Tudy, mylady," zabručel nosič. Vedl ji k průčelí nádražní budovy, kde Novellu překvapilo a zklamalo zjištění, že na ni žádný kočár nečeká.

„Smím vám zavolat kočár, mylady?" zeptal se nosič.

„To nebude nutné, děkuji. Můj vlastní kočár by tu měl být už brzy."

„Inu, byl to poslední vlak, mylady, takže budu sám za chvíli odcházet. Jestli víte jistě, že kočár nepotřebujete, tak vám popřeji spánembohem."

To je prapodivné! řekla si pro sebe, když uslyšela, že hodiny v dálce odbíjejí jedenáct. Mamá přece musela tušit, že přijedu posledním vlakem, a určitě by pro mě poslala Harryho nebo Geralda.

Právě v té chvíli spatřila muže vystupujícího ze stínu za jejími zády.

„Vodpusťte, slečno. Nevíte, kolik je hodin?"

„Ale ano," řekla Novella a zvedla zápěstí, aby lépe viděla na hodinky.

Co se stalo poté, jako by se semlelo během mžiku. Než se nadála, ležela na zemi a její kabelka byla pryč.

„Stát! Zloděj! Ukradl mi kabelku!" vykřikla.

Rozběhla se za zlodějem, ale ten už zmizel. Kolem nikdo nebyl a nádraží bylo opuštěné. Po tváři jí začaly téct slzy.

Novella se obrátila zpět ke vchodu na nádraží a viděla, že nosič ještě zamyká zadní branku. Když uviděl, jak se k němu blíží ve stavu nejvyššího rozrušení, zvedl závoru a běžel jí vstříc.

„Slečno! Slečno! Jste zraněná?"

Novella se rozvzlykala - jak tu stála, připadala si náramně osamělá a bezbranná.

„Já - mně ukradli kabelku a kočár mi nepřijel," vykoktala. „Ani nemám kapesník, protože byl v té kabelce."

„Nate, slečno," nabídl se vlídně nosič a podal jí svůj velký kapesník, „nebojte se. Mám za rohem koně a dvoukolku, protože bydlím za městem. Odvezu vás na policejní stanici, kde můžete nahlásit toho čerchmanta, co vám ukradl kabelku."

Novella si otřela oči a vysmrkala se.

„Tohle není zrovna slavné zahájení mého návratu domů," zvolala. „Žiju v Crownley Hallu a nebyla jsem doma od Vánoc."

„Račte prominout, mylady. Já nevěděl, že Její Milost má dceru. Nejsem tady dlouho..."

„To nic..." Tázavě na něj pohlédla, protože neznala jeho jméno.

„Jenkins, mylady."

„Děkuji vám mnohokrát, Jenkinsi. Měli bychom se hned vydat na policejní stanici a pak si musím pospíšet domů. Neumím si představit, co můj kočár zdrželo, snad došlo cestou k nehodě."

A tak se stalo, že Novella strávila první hodiny po návratu do Surrey na místní policejní stanici. Strážník byl nanejvýš chápavý a nabídl se, že ji odveze domů ve staničním povoze, poté co dokončili formality.

„Rád vás doprovodím zpátky do Hallu," řekl, „neboť už je pozdě a všude je tma."

Novella poděkovala nosiči Jenkinsovi a v duchu si poznamenala, že mu musí vynahradit námahu, kterou jí věnoval. Byla už skoro půlnoc, když se rozhrkaný černý povoz zastavil před Crownley Hallem.

Novella zaklepal na těžké dveře a náhle ji přemohlo vyčerpání.

„Jen doufám, že Wargrave ještě nešel spát," řekla nahlas, když se dveře otevřely.

Nestál tam však Wargrave, ale nějaká cizí žena!

„Ano?" řekla podrážděně.

„Jsem lady Novella, hraběnčina dcera," promluvila Novella, trochu vyvedená z míry. „Proč nikdo neposlal kočár, aby mě vyzvedl na nádraží? Bylo to strašné. Nějaký ničema mi ukradl kabelku a byla jsem nucena vyprosít si svezení domů."

„Promiňte, mylady, ale žádné takové pokyny jsem nedostala."

„Kde je Wargrave?"

„Kdo?"

„Majordomus!"

„Je mi líto, mylady, ale ten už tady nepracuje."

Novella se na ženu překvapeně zahleděla. Ani za mák se jí nezamlouvala. Novelle připadalo, že vypadá poněkud kysele.

„A co Harry a Gerald?"

„To byli lokajové? Nevím, mylady, co s nimi je."

„A vy jste?" zeptala se Novella, maličko podrážděná ženiným arogantním vystupováním.

„Paní Armitageová. Jsem nová hospodyně."

„Výborně, paní Armitageová. Nebudu v tuto noční dobu rušit mamá, půjdu rovnou do svého pokoje. Měla jsem v úmyslu zajít do stáje a podívat se na Salamandra, ale už je moc pozdě. Je v pořádku?"

Paní Armitageová na ni tupě pohlédla, nervózně si odkašlala a otázce se vyhnula.

„Vaše věci, mylady, byly přestěhovány do modrého pokoje. Její Milost vám to ráno vysvětlí."

Co to má být? říkala si Novella, nepříjemně převapena, že byla vykázána do někdejšího pokoje pro hosty. Polovina personálu zřejmě od Vánoc zmizela a já jsem přestěhovaná do jiného pokoje?

Paní Armitageová vedla Novellu nahoru a na třetím odpočívadle zahrnuli do jejího pokoje.

„Nechala jsem pokoj vyvětrat a do postele dát ohřívadlo už před několika hodinami, takže nemohu zaručit, že bude ještě teplé," vyštěkla.

Novella se rozpomněla na dobré vychování, ženě poděkovala a pak za ní zavřela dveře.

Modrý pokoj byl docela příjemný, ale nebyl její. Nebyl odtud ten nádherný výhled do parku jako z její staré ložnice a byl trochu cítit nepoužívaností.

„Aspoň je tady všechen můj nábytek a věci," popotáhla si Novella, když se rozhlížela po vyřezávané dřevěné posteli s obrovskými nebesy, zdobenými vyřezávanými žaludy, listy a rodinným erbem.

„Tuze by mě rozčililo, kdybych byla nucena spát v jiné posteli!"

Lůžko pro ni mělo mimořádný význam, protože jí ho otec nechal zhotovit, jen co byla dost stará, aby opustila dětský pokoj. Milovala ho tím víc, protože její rodiče měli stejné postele ve svých pokojích.

Novella nemámila čas - rychle se odstrojila a vklouzla do postele. Prostěradla byla ještě teplá, a tak rychle usnula; všechny svícele uplynulého dne byly záhy zapomenuty.

Novella byla tak vyčerpaná, že spala, dokud ji neprobudil zvuk gongu oznamující snídani.

„Můj ty smutku, to je ale pozdě!" vykřikla s pohledem na hodiny na krbové římse.

„Kde je Sally? Proč mi nepřišla pomoci s oblékáním? To je jedno, vynasnažím se udělat, co se dá, vlastními silami.“

Když utíkala po schodech dolů, patřila Novellina první myšlenka radosti, kterou bude mít, až zas uvidí svou milou mamá.

Poběžím rovnou k ní a obejmu ji, říkala si, když se hnala dolů.

Byla úplně zadýchaná, když vstoupila do jídelny. Matka už seděla a lžičkou pojídala ovoce. Oči se jí rozzářily, když Novellu uviděla, polkla sousto grapefruitu a nahlas vykřikla.

„Miláčku! Ty jsi doma! Dělalí jsme si takové starosti, když jsi nepřijela, než byl čas jít spát!“

„Mamá! Nejmilejší,“ odpověděla Novella a vroucně políbila matku na tvář, „moc mě to mrzí, ale nepřijel pro mě žádný kočár a pak mě na nádraží oloupili.“

„Nestalo se ti nic, má nejdražší?“

„Ne, mamá, nic se mi nestalo.“

Tehdy si všimla, že nejsou v místnosti samy. První, co Novellu napadlo, bylo, že nastoupil nový majordomus, ale když se podívala důkladněji, poznala, že to zdaleka není sluha - byť byl postarší, jeho oděv byl drahý a vkusný a na malíčku měl prsten s velkým diamantem.

Když uviděl, jak na něj Novella zírá, uklonil se a pak si dál nakládal jídlo z bufetu.

„Mamá?“ řekla tázavě, „neřekla jsi, že máme na víkend hosta.“

Hraběnka se do temna uzarděla a pokynula Novel-
le, aby si sedla.

„Miláčku, mám pro tebe novinu.“

Novella nedokázala od muže odtrhnout oči - vní-

mala všechno, do posledního detailu. Cítila, jak se jí do hlavy hrne krev, nezamlouval se jí ani za mák!

„Miláčku, nechtěla jsem ti to psát v dopise, protože jsem ti to chtěla povědět z očí do očí. Pravda je taková, že jsem se znovu vdala a toto je lord Buckton, tvůj nový otčím."

Novella klesla na svou židli a zajíkla se.

„Mamá! Proč jsi mi to nepověděla dřív?"

„Miláčku, byla jsem tak osamělá po smrti tvého milého papá, až jsem si myslela, že i já ho budu následovat do hrobu. Anthony byl u mě hned od dne pohřbu a zůstal, aby mi dělal společnost. Nikdy v životě jsem nebyla sama, miláčku, nesnesla bych to! Když mě tedy Anthony požádal o ruku, souhlasila jsem."

Novelle se do očí hrnuly slzy. Měla sto chutí na matku křičet a běsnit - jak se opovážila tak rychle zaplnit otcovo místo!

Ale jelikož byla dobrá dcera, držela jazyk za zuby.

„Miláčku, prosím, neďivej se na mě těma vyčítavýma očima, to nevydržím," zaprosila hraběnka, která náramně dobře věděla, co se odehrává v dceřině hlavě.

Pak se rozplakala a Novella si říkala, že je to jen otázka času, kdy si pošle pro lahvičku s čichací solí.

„Chci, abys byla šťastná, a teď, když máš zase oba rodiče, to tak může být," chrlila ze sebe hraběnka. „Anthony byl nenahraditelný, když mi pomáhal vyřídit otcovo dědictví, a já bych si bez něj neporadila."

„Mamá, proč mě přestěhovali do modrého pokoje a co se stalo s Wargravem - a s Harrym a Geraldem? Proč mi Sally dnes ráno neposloužila? Musela jsem se oblékat sama!"

„Budete si muset zvyknout dělat to sama," přerušil ji otčím stroze. „Personál stojí peníze, a my peníze

nemáme, tak jsem je všechny propustil. Wargrave byl jen rozklepaný starý hlupák a bylo načase poslat ho pryč. Když je tu jen vaše matka a já, není zapotřebí takového přepychu, jako jsou lokajové a komorné. Pokud jde o pokoje, ten váš se zalíbil mně samotnému. Nebyla jste tu a já neviděl důvod, proč nechat tak nádhernou vyhlídku zahálet."

„Ale Wargrave tu byl od té doby, co se matka a otec vzali," namítla Novella a vstala.

„A přivedl dům na mizinu, když se tady udržovala ta absurdní okázalost," opáčil lord Buckton. „Přišel jsem právě včas, aby celá rodina neskončila v chudobinci!"

„Jak je to možné?" vykoktala Novella. „Otec zanechal peníze na dům i pro mamá. Na účtě byly tisíce liber."

Lord Buckton přistoupil k Novelle a zadíval se na ni dlouze a tvrdě.

„Mladé dámy by si neměly namáhat své pěkné hlavinky takovými záležitostmi. Od rozhodování o penězích jsou tu muži, ne ženy. Vaše matka mi tu nechává volnou ruku a já věřím, že v této oblasti u vás nenarazím na žádný odpor."

Novella se na lorda Bucktona zamračila, nesnášela tu plnou, dobře živenou tvář, zvrásnělou hýřením a rozmařilostí. Není to, říkala si, tvář muže ušlechtilé povahy.

Kousla se do rtu a usedla.

Služka, která teď obsluhovala u stolu, vypadala, jako by patřila spíš ke škopku s nádobím než do panské jídelny, ale Novella se snažila o tom nepřemýšlet.

„Paní Armitageovou už jste asi poznala?" zeptal se lord Buckton, když usedl ke stolu s talířem vrchovatě naplněným rybami a masem.

„Ano.“

„Skvělá žena. Sloužila po mnoho let v domě mého otce. Samozřejmě, když jsem přišel sem, neměla kam jít.“

„Vy jste tedy prodal vlastní dům a panství?“ zeptala se Novella, snažíc se být co nejzdvořilejší.

Hraběnka hlasitě zakašlala a Novella vycítila, že položila nevhodnou otázku.

Lord Buckton však vypadal zcela nedotčeně.

„Byla to drahá záležitost a nebyla k ničemu,“ začal a zakrojil do slániny na svém talíři. „Nevěřím, že by si člověk měl nechávat věci ze sentimentálních důvodů, a potřeboval jsem realizovat svá aktiva, abych zaplatil některé větší dluhy, takže ano, prodal jsem dům.“

„To bylo předtím, než jste si vzal mamá, nebo potom?“ zeptala se Novella co nejchladněji. V hloubi hrudi jí však srdce divoce bušilo. Rozhořčení v ní každou vteřinou narůstalo.

„Ach, to si přesně nevybavuji,“ řekl otčím rezervovaně, „bohužel, Crownley Hall je na tom ještě hůř než můj vlastní domov.“

„Doufám, mylord, že nehodláte naložit s Crownley Hallem stejně jako s vlastním panstvím,“ odpověděla Novella směle.

„Miláčku,“ přerušila ji hraběnka s pocitem, že téma je pro diskusi příliš ožehavé, „víš přece, že tvůj otec zanechal dostatečné prostředky pro dům i pro tebe. V jeho poslední vůli to bylo vyjádřeno zcela jasně.“

„Ha!“ vykřikl lord Buckton k Novellinu úžasu, „neexistuje v téhle zemi závěť, kterou by můj právník nedokázal popřít, jestli mu to uložím.“

„Co je moje, to je moje, mylord,“ podotkla Novella rázně. Nicméně uvnitř kypěla vzteky. „Otcovi

právníci byli ti nejlepší a on by nedopustil, abychom se mamá nebo já ocitly v nouzi."

„Teď jsem váš otčím a myslím, že zjistíte, že podle zákona to, co patří vaší matce, je mé, a podobně také to, co je vaše, patří mně."

„Anthony, neměli bychom probírat takové nepříjemné věci u snídaně," vykřikla hraběnka a zbledla. „Novello, miláčku, povídej, co máš v úmyslu dělat první den po návratu. Zahrada bohužel není taková, jaká by měla být, protože jsme museli propustit zahradníky, právě když bylo načase, aby zahájili ty nejtěžší práce."

„Myslela jsem, že si vyjedu na Salamandrovi. Ach, mamá! Tak jsem se těšila, až na něj zase nasednu, a vypadá to, že bude krásně, takže mě nenapadá nic lepšího než vyrazit s ním přes louky a dolů k řece."

Novella pohlédla na matku a všimla si, jak je nesvá.

„Miláčku, ještě něco ti musím povědět..."

„Ne, Salamandr - není - není mrtvý, že ne? Prosím tě, řekni mi, že není mrtvý! To bych nesnesla!"

Hraběnka pohlédla na Novellu a pak na svého manžela. Bez varování se náhle dala do pláče.

„Novello! Ach, Anthony! *Já jí to nemohu říci!*"

Novelle bušilo srdce v hrudi tak prudce, až měla pocit, že jí vyskočí do hrdla a zadusí ji.

„Mamá, co mi nemůžeš říct?"

Nastalo dlouhé ticho, přerušované jen hraběčiným tichým pláčem.

Lord Buckton ani nevzhlédl od svého vajíčka. Odřízl mu špičku a oznámil: „Vaše matka se vám pokouší sdělit - dosti neúspěšně, vzhledem ke své delikátní konstituci -, že Salamandr už tady v Crownley Hallu není. Ale má se docela dobře."

Novella vstala, oči jí planuly.

„Chci vědět, kde je.“

„Dobrá dcera od rodičů nic nechce,“ pronesl lord Buckton a jeho pohled byl jako led. „Pro vaši informaci, prodal jsem Salamandra a všechna ostatní slušná zvířata ze stáje jednomu svému příteli. Nebude strádat, to mi věřte a jsem si jist, že sir Edward vám dopřeje tu výsadu, že ho občas budete moci navštěvovat, pokud se na něj párkrát pěkně usmějete.“

Novella byla rozhořčená. Vstala od stolu a třásla se jako osika. Gestem odehnala služku, která se jí právě chystala naservírovat vejce, a vybuchla: „Jak jsi mu mohla dovolit, aby prodal Salamandra, mamá, jak jsi mohla?“

Pak vyběhla z jídelny zpátky nahoru.

Slzy jí tekly po lících, horké a mokré.

„Jak mohl?“ vykřikla a vrhla se na postel. „Co si to dovoluje? Není hoden nahřát mému otci trepky u ohně, natožpak uzurpovat si jeho místo, když otec ještě není v hrobě víc než dva roky.“

Novella, úplně zničená, plakala několik hodin.

„Takovýhle návrat jsem nečekala,“ vzlykala. „Bojím se, že celé moje živobytí je ohroženo, protože myslím, že lord Buckton mi bez zaváhání sebere všechny peníze. Musím se chránit, musím! Mamá je jím jako uhranutá a nikdy neměla nejsilnější charakter. Ach, papá! Kéž bys tu byl! Byl bys zděšený, kdybys viděl, co se stalo s tvým milovaným Crownley Hallem a s tvou dcerou!“

2

Než byl hotový oběd, Novella se rozhodla, že musí vypracovat nějaký plán, jak zabezpečit matku, sebe i Crownley Hall.

Nesmím dopustit, aby mě můj otčím měl za slabocha, který se snadno nechá zviklat jako mamá, pomyslela si, když si omývala obličej studenou vodou. Očividně je zvyklý na to, že ho všichni poslouchají, a to já nemám v úmyslu, pokud to nebude nezbytné - on *není* můj papá.

Když Novella vstoupila do jídelny, byla klidná a ovládala se.

Matka už tam byla, přecházela sem a tam u velkého panoramatického okna s vyhlídkou na přední zahradu a příjezdovou cestu.

„Ach, Novello, už je ti lépe?“

„Zcela dobře, mamá, děkuji.“

„Miláčku, tuze mě mrzí, že jsi prožila takový šok kvůli Salamandrovi, ale opravdu ho byla škoda na to, aby stál v tom průvanu ve staré stáji. Je mu líp tam, kde je...“

Novella neodpověděla - měla v úmyslu v blízké budoucnosti vykonat návštěvu u toho sira Edwarda, ať je to, kdo chce.

Patrně nějaký starý kamarádíček lorda Bucktona, říkala si přezíravě.

„Lord Buckton s námi neobědvá?“ zeptala se Novella.

„Ne, má milá, má nějakou práci v Londýně a vrátí se až mnohem později.“

To je dobře, mohu se porozhlédnout po domě, aniž mě bude rušit, řekla si Novella a pustila se do polévky, kterou před ni služka postavila.

„Fuj!“ vykřikla po prvním soustu, „co to je?“

Hraběnka se zatvářila trochu rozpačitě, když odpovídala.

„To je polévka z volské hlavy. Tvůj otčím snížil rozpočet na domácnost od té doby, co jsme se vzali, a bohužel se musíme poslední dobou spokojit s levnější stravou.“

Novella si vzpomněla na snídani a obrovskou hromadu různých druhů masa, kterou si lord Buckton navršil na talíř.

Když to vyhovuje jemu, zřejmě vydaje povoluje, pomyslela si vzpurně.

„Co se stalo s kuchařkou?“ zeptala se Novella.

„Kuchařka odešla, bohužel. Máme novou.“

„Taky pracovala u lorda Bucktona?“

„Ne, má milá, nepracovala. Novello, doufám, že se nepostavíš proti němu - málokdo by se ujal stárnoucí ženy s nejistou budoucností.“

„Mamá, ty víš, že to není pravda! Otec by nás nechal v nouzi a já mám v úmyslu zjistit, co přesně máme, tak či onak. Chci co nejdřív navštívit jeho advokáty.“

„Ale miláčku, myslíš, že je to moudré? Přece nechceme dělat rozruch.“

Hraběnka vstala od stolu.

„Novello, úplně mě začíná bolet hlava. Půjdu si lehnout. Mám v hrudi pocit, jako by po ní dupalo stádo slonů - asi jsem se včera na projížďce kočárem trochu nachladila. Dnes odpoledne tě nechám odkázanou samu na sebe, jsem si jista, že se dokážeš zabavit.”

Novella se sklonila, políbila matku a pak přistoupila k oknu.

Opustila jídelnu a zamířila do salonu. Kdysi býval dějištěm mnoha radostných večerů strávených s rodiči - matka hrála na klavír a otec zpíval svým sytým basem. Novella si ty písně vybavovala - některé byly sentimentální a jiné klasické.

Když do místnosti vstoupila, čekal ji však šok.

„Klavír! Je pryč,” vykřikla a rozběhla se k místu, kde kdysi stál.

Přehoz a svícen, které ho zdobily, byly nyní na krbové římse a působily omšele a nemilovaně.

Novella se rozhlédla po místnosti a viděla, že stěny potřebují opravit. Zpod štukování a kolem okenních parapetů vyskakovaly vlhké skvrny a koberec byl místy tak odřený, až to bylo nebezpečné.

Novella spěšně opustila pokoj a vydala se na obchůzku po celém domě. To, co našla, ji vyčerpalo a naplnilo nevolí. Ve všech pokojích, kam vstoupila, chyběly nějaké kusy a byly nahrazeny předměty podřadné kvality.

Když sešla dolů do kuchyně, připadalo jí tu vskutku velmi prázdně, když teď zmizela většina sloužících, kteří tu předtím pracovali. U sporáku, který vypadal, jako by už po mnoho měsíců nebyl vycíděn, stála rudolící žena s hrubým hlasem a ještě hrubšíma rukama.

„Mylady," řekla kuchařka, udělala pukrle a přitom si otírala ruce do umouněné zástěry.

„Je mi líto, ale neznám vaše jméno," začala Novella.

„Higginsová, mylady."

„Kolik tu máte personálu?"

„Jeho Lordstvo je tuze šetrné, mylady. Jsem tu jen já a jedna holka. Paní Armitageová vypomůže, když je moc práce nebo když nestíhám."

„Co můžeme očekávat k večeři?"

„Jehněcí kotlety, brambory a míchanou zeleninu, mylady, s výběrem moučníků. Přisámbohu, nikdy jsem nenatrefila na nikoho, kdo by byl tolik na sladké jako Jeho Lordstvo."

„Děkuji vám, Higginsová."

Novella kypěla hněvem, když se vracela nahoru směrem k západnímu křídlu. Ačkoliv tušila, že je nyní málo používané, právě tady rodina pořádala velké slavnostní obědy a také tu bylo několik hostinských apartmá. Za otcových časů bývalo tohle křídlo během lovecké sezony plné hostů. Nad tím, co ji tam očekávalo, se rozplakala.

„Můj ty smutku! Tady hořelo a nijak se to neopravilo!" řekla nahlas, když ji do chřípí zasáhl čpavý pach starého, spáleného dřeva.

Slzy jí vhrkly do očí, když se dotýkala zuhelnatělých zbytků hedvábných závěsů a krásných gobelínů. Všude byla špína a sutiny. Na druhém konci křídla byla díra ve střeše a všude bylo mokro a plesnivo.

Proč mi mamá nenapsala v žádném dopise, že tu hořelo? říkala si, když se kvapně vzdalovala od té děsné scenerie.

Půjdu za Charlesem do stáje. I když už tam Salaman-dr není, mezi starými přáteli a zvířaty najdu útěchu.

Zahnula do chodby, která končila u jedněch z mnoha dveří vedoucích do zadní zahrady. Během několika minut už mířila ke stájím.

„Bojím se nejhoršího!“ šeptala si, protože ve stájích panoval podivný klid.

Nakoukla do boxů a zjistila, že tu zbylo ještě několik koní - matčina klisna Bluebell, ačkoliv sama už stará dáma, spokojeně žvýkala seno.

„Nazdar, babko,“ zvolala Novella radostně. Potěšilo ji, že vidí alespoň jedno známé zvíře.

„Slečno Novello!“

Otočila se a spatřila šlachovitou postavu Charlese, svého starého štolby; stál tam a držel pytel sena.

„To jsou tyhle starý voči rády, že vás zase vidí!“

Novella se k němu rozběhla, uchopila ho za ošlehanou ruku a pevně ji stiskla.

„A co teprv já! Ale Charlesi, ničím mě, že můj otčím uznal za vhodné prodat všechny nejlepší koně - papá by byl bez sebe vzteky!“

„To máte pravdu, mylady,“ kýval mudrlantsky, „nejni to už vono, co tu nejni starej Salamandr - pro mě je jen útěchou, že má dobrej domov, to zas jo. Sir Edward je dobrej koňák a miluje svý koně skoro jako váš pan otec.“

„No, v tom je vskutku trochu útěchy, co říkáte, Charlesi. Kdo zůstal ve stájích, kromě Bluebell?“

„Je tu Folly a Mabel - chuděra stará - ta už se jen tak courá po louce. A ještě je tu Jasper - ale ten už je taky starej.“

Novella s nelibostí potřásla hlavou.

„Nemohu uvěřit, že potom, co dal otec dohromady nejlepší koně v hrabství, jsou teď všechny pryč. Nepřipadá mi to správné.“

„To taky nejni, mylady."

„A vy jste tu teď docela sám?"

„Kromě jednoho mladýho kluka, Neda, co chodí ze vsi, když ho potřebuju. Je to dobrej hoch, ale nemá tu práci zažitou jako já."

Novella nabrala hrst sena z pytle, který Charles držel, a přistoupila k Follinu stání.

„Aspoň ještě máme jednoho napůl slušného koně. Proč si ji neodvedli?"

„Něco jako že ji nechaj pro sestru Jeho Lordstva, aby měla na čem jezdit, když přijede. Ale eště sem z ní neviděl ani chlup."

„Pak budu napříště jezdit na Folly," rozhodla Novella, „a teď, Charlesi, můžete mi říci, co se stalo se západním křídlem?"

„Já nevím, jestli to mám říkat, mylady. Je to konec konců jenom z doslechu."

Novella se zadívala na starého štolbu svýma obrovskýmá hnědýma očima způsobem, který často používala, když byla malá holčička.

„Mně to můžete říct, Charlesi, nebudu o vás smýšlet špatně, ať si mi řeknete cokoliv."

„No, slyšel jsem, že se Jeho Lordstvu vymknul z ruky nějaký večírek. Dospělý chlapi hráli nějaký hloupý hry s ohněm. Ale to nejni to nejhorší."

Novella zvedla jemné obočí.

„Ještě něco?"

„Hádám, že mylady teda neviděla věž?"

Charles odložil pytel sena a zkřížil paže na prsou. Celé jeho chování vyzářovalo rozhořčení.

„Ne, neviděla."

„Trefil ji blesk tejden potom, co se Její Milost vdala. Všechny ty krásný sochy spadly do zahrady a ještě

tam ležej. Hanba hanboucí, povídám, hanba hanboucí. Budete s tím moct něco udělat, mylady? Jsem tuze rád, že jste konečně doma."

Novella naslouchala starcovu výlevu a srdce jí spadlo až do bot.

„Děkuji vám, Charlesi. Velice si vážím vaší upřímnosti. Mám v úmyslu zajet navštívit sira Edwarda a říci mu, co si myslím o muži, který sebere koně po mrtvém muži jeho rodině přímo před nosem!"

„Von je hodnej člověk, mylady, ne jako většina přátel Jeho Lordstva..."

„Pak mám zato, že se také zachová rozumně, až ho požádám, aby vrátil koně mého papá."

„Von je poctivě koupil, mylady. Nevěděl, že má našlapovat vopatrně."

„Vy máte sira Edwarda rád?"

„Jo, mám, mylady. Strávil plno hodin s koňma a se mnou, než je vodvez, zjišťoval si, co má kterej za rozmary a co rád žere a kdy."

„Nícméně je to pořád ještě přítel mého otčíma, takže si vyhradím úsudek, dokud se s ním neseznámím osobně. Buďte klidný, Charlesi, budu mít Salamandra zpátky v Crownley Hallu! Budu! I kdybych musela zaplatit dvojnásobek toho, co za něj dal sir Edward!"

S tím se Novella ještě jednou rozloučila s Charlesem a vrátila se do domu.

Nachlup v osm hodin zazněl gong k večeři.

Aspoň se slušně najím, když je otčím doma, řekla si v duchu Novella, když si uhlazovala těžké, tmavé vlasy a připínala diamantový náhrdelník, který dostala od strýce k posledním narozeninám.

Netěšila se na další rozhovor s otčímem - měla po-

cit, že se nevyhnutelně stočí nepříjemným směrem ke stavu jejich financí.

Jen doufám, že mamá už se cítí lépe, říkala si, když otevírala dveře jídelny. Poptám se jí na zdraví a nedopustím, aby odvedla řeč na nějaké nicneříkající téma.

Novella se zhluboka nadechla a vstoupila do jídelny. Samozřejmě, otčím už seděl, zatímco matka nervózně těkala po místnosti.

„Novello, miláčku.“

„Ještě tě bolí hlava, mamá?“

„Už to docela přešlo, děkuji.“

„Viděla jsem dnes odpoledne Charlese a zmínil se, že podle jeho názoru ti poslední dobou není moc dobře.“

Hraběnka se zatvářila maličko rozpačitě a zakašlala.

„To nic není, má nejmilejší, bolení v krku ne a ne přestat. Charles je hloupý starý brebta, který se k nám všem chová, jako bychom byli pořád ještě děti.“

Novella se zasmála.

„To je docela pravda a taky je to moc milé. Nevyměnila bych ho za nic na světě.“

„Taková drzost by se sloužícím neměla trpět!“ vyštěkl její otčím a vzhlédl od sklenice klaretu. Novella si všimla, že už je poloprázdná.

„Charles byl u Crownleyovy rodiny, ještě když byl naživu starý hrabě,“ podotkla hraběnka pokorně a mírně, „přišel do Hallu jako chlapec a vždycky říkal, co si myslel.“

„Pak je patrně načase, abychom si našli nového štolbu,“ odsekl lord Buckton.

„Anthony, miláčku, prosím tě, on je jediný, kdo tu zbyl - pokud jde o zacházení s koňmi, je nepřekonatelný.“

Lord Buckton zamručel a znovu si lokl ze sklenky.

„Patrně máš pravdu, má milá. Všichni mí přátelé mi velice závidí to, jak zvládne i to nejdivočejší zvíře - stojí za to si ho nechat, jinak bych ho propustil s těmi ostatními budižkničemy. Taky je laciný. Dalo by mi práci najít za něj náhradu, za tak nízkou mzdu.“

Zatímco služka přinášela polévku, panovalo v místnosti napjaté ticho.

„Výtečné! Zaječí polévka," zvolal lord Buckton a chopil se lžíce s výrazem zřetelné rozkoše ve tváři. „Tak povídej, Henrietto, podařilo se ti převést ještě nějaké peníze z tvého účtu na můj?"

„Já - bohužel mi odpoledne nebylo dobře a nemohla jsem zajet do banky," vykoktala hraběnka.

„Henrietto, víš, že ty peníze potřebuji rychle. Musím jet zítra znovu do Londýna a potřebuji hotovost. Copak se ti nedá nic svěřit?"

„Mamá se necítí dobře," vložila se Novella rázně do hovoru.

Lord Buckton přestal jíst a zadíval se na ni dlouze a upřeně.

„Máte moc řečí, slečno. Jelikož vám platím byt a stravu, doporučoval bych, abyste zůstala zticha, dokud vás neoslovím.“

„Mám vlastní peníze, pane, a jestli chcete, dám kuchařce nějaké finance na úhradu toho, co tu zkonsumuji. A co víc, dnes jsem se důkladně rozhlédla po domě a stejně tak budu financovat některé naléhavé opravy. Muselo uniknout vaší pozornosti, při tom, jak jste zaneprázdněn, že západní křídlo se nám rozpadá podnosem, zatímco věž zanedlouho spadne.“

Lord Buckton vyvalil oči a zrudl ve tváři.

„Drzost!" vykřikl. „Říkat urozenému pánovi, co má dělat ve vlastním domě!"

„Myslím, že časem zjistíte, že ten dům patří mně a mamá," odpověděla Novella tiše, aniž by uhnula před jeho pohledem.

Lord Buckton vypadal, jako by měl každou chvíli explodovat.

„To se teprv uvidí, a brzy. A jestli trváte na tom, že chcete rozhazovat peníze, pak mi můžete nějaké dát. Odevzdáte mi laskavě veškerou hotovost, kterou máte při sobě."

„Bohužel žádnou nemám, pane. Kabelku mi ukradli na nádraží po příjezdu a v ní bylo všechno, co jsem měla. Sama musím navštívit banku."

„Přirozeně mi udělíte právo přístupu na svůj účet."

„Nic takového neudělám!" odsekla Novella s planoucíma očima.

„O to se postaráme. A nebudeme už poslouchat u stolu žádné takové pošetilosti. Henrietto, buď tak hodná a uzavři západní křídlo, aby se tam lidé nemohli potulovat, jak se komu zlíbí," požádal s ústy zaťatými do chmurné, tvrdé čáry.

„Budete opravovat věž?" zeptala se Novella tvrdohlavě.

„A kde na to vezmu peníze, když musím živit tolik hladových krků?"

„Novello, má milá, nerozčiluj svého otčíma, je to zaměstnaný člověk a snaží se, jak může," vložila se hraběnka tiše do hovoru.

Právě v té chvíli paní Armitageová zaklepal a vstoupila do jídelny.

„Ano?"

„Mylorde, přijel za vámi sir Edward Moreton. Uvedla jsem ho do knihovny..."

„Řekněte kuchařce, ať mi nenechá kotlety vystyd-

nout, ano?" poznamenal, otřel si tlusté rudé rty a odhodil ubrousek.

Vstal od stolu a zanechal Novellu s matkou o samotě.

„Miláčku, skutečně bys neměla svého otčíma tak rozčilovat," kárala dceru hraběnka, jen co se dveře zavřely, „on je takový temperamentní."

„Mamá, dělám si o tebe velké starosti."

„To nic není, jak už jsem ti říkala. Jen hloupý malý kašel."

„Ale i tak chci, abys zašla za doktorem Jonesem."

„Momentálně si ho nemůžeme dovolit, Novello."

„Peníze. Peníze. Peníze. O ničem jiném se v tomhle domě nemluví. Mamá, papá nám nechal víc než dost pro nás i na údržbu domu - nechápu, kam se to všechno podělo. Často po tobě chce peníze?"

K jejímu překvapení se matka rozplakala.

„Miláčku, ty to nechápeš," popotahovala, „on má dost vysoké výdaje. Přiznávám, že jsem si neuvědomovala, do jaké míry si počíná s penězi rozmařile, teprve až když jsme se vzali. Nesmíš zapomínat, že se mi prezentoval jako muž s vlastními prostředky..."

„Ale musí mít vlastní peníze - prodal své panství."

„Všechno to padlo na dluhy ze hry a na splatné pohledávky. Má tuze mnoho věřitelů, Novello, děsím se zvonku u dveří. Vždyť zrovna poslední měsíc jsem musela dát své smaragdy soudním výběrčím - umíš si představit tu hanbu? *Soudní výběrčí* v Crownley Hallu!"

Novella vstala a rozběhla se k matce. Objala ji.

„Novello, obávám se, že jsem byla hloupá, stará žena! Jenže jsem byla tak osamělá, když tvůj papá zemřel, a lord Buckton působil tak laskavě a ohledu-

plně. Po pravdě řečeno, jen jsme vyšli z kostela, změnil se v toho muže, kterého nyní vidíš."

„Ale tatínkovy peníze - ty přece nejsou všechny pryč?"

„Skoro všechny," přiznala hraběnka. „Novello, musíš být silná, protože stojíme na pokraji zkázy."

„Ale to není možné! Něco udělám, cokoli, abych tomu zabránila."

„Obávám se, že může být pozdě."

Nato hraběnka začala vzlykat a pak se její vzlyky proměnily v drásavý kašel. Kašlala tak dlouho a silně, až jí tvář zrudla a oči začaly slzet.

„Mamá, seženu ti pomoc. Snaž se dýchat zvolna."

Novella se rozběhla ke zvonku pro služebnictvo a tahala za něj dlouze a bez ustání.

Vmžiku byla ve dveřích paní Armitageová a vypadala rozčileně.

„Pomozte mi odvést mamá nahoru do jejího pokoje."

„Mám poslat kluka ze stájí pro doktora, mylady?" ptala se paní Armitageová, když ukládaly hraběnku do postele.

„Uvidíme, jak jí bude ráno. Teď půjdu vyhledat otčíma," řekla Novella a zamířila ke dveřím, „měl by vědět, že mamá není dobře."

Doběhnout do knihovny netrvalo Novelle dlouho. Dveře byly dokořán, když k nim dorazila, a tak před vstupem zaklepala.

„Lorde Bucktone, nerada ruším, ale mamá se udělalo špatně!"

Tehdy Novella pohlédla na druhého pána, který seděl v místnosti.

Snažila se nedat najevo překvapení, neboť sir Edward Moreton nebyl tím obstarožním, rozložitým pá-

nem, kterého očekávala - místo něj tu seděl mladý, hezký muž s krásnou postavou a ušlechtilými rysy tváře.

„Já — já se omlouvám," vykoktala, zcela ohromena pohledným zevnějškem sira Edwarda.

„Á, přesně ta mladá dáma, na kterou jsem se těšil," promluvil, vstal a hluboce se uklonil. „Uvědomuji si, že přirozeně není nejvhodnější chvíle, ale mám pocit, že byste chtěla, abych vám vrátil tohle."

Sklonil se a zvedl něco, co leželo vedle něj na pohovce.

„Moje kabelka! Kde se tu vzala?" vykřikla Novella, když ji od něj brala.

„Konstábl Tompkins je mým přítelem, a když jsem mu sdělil, že navštívím Hall, požádal mě, abych tohle předal okouzující mladé dámě, kterou měl před několika dny tu čest odvézt domů. Zřejmě ji našla žena, která na nádraží uklízí čekárnu."

Sir Edward se znovu uklonil a Novella si všimla veselého zajiskření v jeho očích. Jakkoliv se snažila zachovat vůči němu nelibost, okamžitě pocítila, že ji to k němu táhne. Na jeho přívětivosti bylo něco naprosto podmanivého.

„Děkuji vám, pane, jsem nanejvýš vděčná," začala.

„Už běžte, Novello, mám se sirem Edwardem hodně co probírat," přerušil ji lord Buckton.

„Ale pane, vaše žena je nemocná."

„A já ji navštívím hned, jak uzavřu svou záležitost se sirem Edwardem. Ošetřování churavých je ženská práce - přijdu, až se mi to bude hodit. Teď nás, prosím, nechte a odejděte."

Novella pocítila nevolnost. Co je to za muže, který staví své zájmy před blaho vlastní ženy?

Papá by šel míle bos po žhavém uhlí, aby byl s mamá, kdyby se jí udělalo špatně! říkala si Novella hněvivě, když stoupala do schodů.

Cestou se její myšlenky stočily zpět k siru Edwardovi.

Nečekala jsem, že bude tak mladý, uvažovala, ale nesmím zapomenout, že je tím, kdo je alespoň zčásti odpovědný za to, že v Crownley Hallu nemám Salamandra.

Když vstoupila do matčiny ložnice, paní Armitageová s nadějí vzhledla.

„Jeho Lordstvo je s vámi? Její Milost se po něm ptá.“

„Nemá čas, paní Armitageová, a říká, že přijde hned.“

„Pch!“

Novella ignorovala zvuk, jímž služebná vyjádřila svůj nesouhlas. Jak by mohla něco říci, když s ní naprosto souhlasí? Stav událostí byl vskutku žalostný.

„Poslala jste pro služku?“

„Ano, mylady, šla dolů namíchat mazání. Mám recept od vlastní maminky, a ta na něj nedala dopustit.“

„Děkuji vám, paní Armitageová, vážím si toho.“

Novella klesla na hraběččinu postel a uchopila matku za ruku. Matka byla bledá ve tváři a její rty měly namodralý nádech, o němž Novella věděla, že nevěstí nic dobrého.

„Mamá, jsem tady,“ zašeptala, když hraběnka tiše zasténala.

„George, kde je George?“ zaúpěla.

„Mylady?“ zeptala se paní Armitageová dosti zmateně.

„Volá papá. Mamá, papá je mrtvý.“

„Ach! Ach!“ vykřikla hraběnka.

„Mám dojít pro Jeho Lordstvo?“ zeptala se paní Armitageová, která zcela jasně nevěděla, co si počít.

„Ne, nemá čas a nepřijde. Zůstaňte u ní a já půjdu popohnat tu služku.“

Novella políbila matku na tvář a pak odešla. Když sestupovala ze schodů, vrhla vražedný pohled směrem ke knihovně. V hale uviděla služku, která k ní pelášila s jakousi nádobou zakrytou plátnem.

„Řekněte paní Armitageové, že jsem v saloně, kdyby mě potřebovala, až skončí s aplikací toho mazání.“

„Jak je libo, mylady.“

Služka udělala v rychlosti pukrle a pak se rozběhla do schodů tak rychle, jak jen to dokázala.

V saloně byla taková zima, až se Novella zachvěla. Měsíc ve velkém panoramatickém okně visel vysoko a jasným svitem ozařoval příjezdovou cestu.

Novella usedla do křesla k oknu a hlavou se jí honily myšlenky.

Co je to za člověka, tenhle lord Buckton? uvažovala, každou vteřinou rozhněvanější. Nejeví vůbec žádný zájem o maminčino zdraví a donekonečna mluví o penězích. Nezamlouvá se mi skutečnost, že už rozházel všechny vlastní peníze, a zdá se, že se mu podařilo promrhat také většinu matčiny. Co by řekl papá? Tohle by si pro ni nepřál – ať si byla sebevíc osamělá. Ach, papá! Pomoz nám, jestli můžeš! Bojím se o budoucnost nás všech i o budoucnost Crownley Hallu.

Tiše se rozplakala. Netrvalo dlouho a z měsíce se stala rozmazaná šmouha a Novelle se proti její vůli začaly zavírat oči, jak byla zcela vyčerpána večerními událostmi.

3

Rozednilo se a Novella byla stále ještě znepokojena matčíným stavem. Jen co se probudila, vplížila se do jejího pokoje a shledala, že hodně kašle.

Paní Armitageová už byla u hraběnky, přinesla jí šálek čaje.

„Nelepší se to, mylady," šeptala. Novellina matka se pracně posadila a usrkla si čaje.

„Měly bychom ihned poslat pro doktora," zalomila rukama Novella.

„Ale Jeho Lordstvo - on říkal, že ne, ledaže..."

„Mně je jedno, co říká Jeho Lordstvo, pošlete kluka ze stájí, ať jde hned pro doktora. Může si vzít Folly - to je nejrychlejší kůň, co máme."

„Jak je libo, mylady."

„A paní Armitageová - kdyby se Jeho Lordstvo ptalo... Řekněte mu, že účet doktoru Jonesovi zaplatím osobně já sama."

„Ano, mylady."

Novella zvedla šálek a přidržela ho matce u rtů.

„No tak, mamá, zkus to vypít, zklidní ti to kašel."

„Děkuju, miláčku, přiznávám, že se dnes ráno cítím poněkud slabá."

„Neboj se, mamá - paní Armitageová pošle pro doktora Jonese."

„Ach, nechci ho obtěžovat..."

„Trvám na tom, mamá. Musíme zjistit, co způsobuje ten kašel."

V tom okamžiku se do ložnice právě vrátila paní Armitageová.

„Chlapec už vyrazil?"

„Ano, mylady. Mám se paní hraběnky ujmut?"

„Děkuji vám, paní Armitageová. Mamá, vrátím se, až přijede doktor. Prosím, snaž se do té doby odpočívat."

Ale hraběnka už spala na podušce, ústa otevřená, namáhavě dýchajíc.

Tohle není dobré, říkala si Novella, když sestupovala ze schodů. Krátce zašla do jídelny, aby si vzala studený toast, a pak se rozhodla pokračovat dál, do otcovy staré pracovny.

Dveře otvírala se zatajeným dechem - ale kupodivu, pořád to tu vypadalo jako onoho dne, kdy zemřel - až na jednu výjimku.

Kde je obraz honu v Thaxby? ptala se Novella v duchu, než dospěla k závěru, že také padl za oběť otčímově hrabivosti.

Projevil nicméně vzácnou ohleduplnost, když se rozhodl neobsadit pracovnu pro svou potřebu. Byla to jedna z nejmenších místností v domě a jediné její okno neskýtalo nijak příjemnou vyhlídku. Novella předpokládala, že to s tím má asi něco společného.

„Ach!" vykřikla a slzy jí vhrkly do očí, „až na to, že tu chybí ten obraz, je to, jako by tu ještě před chvílí seděl."

Novella pohlédla leštěné dřevo psacího stolu s des-

kou potaženou marokénovou kůží. Služka sem stále ještě chodila uklízet, takže tu nebylo takřka smítko prachu.

„Pamatuju si, jak papá u tohohle stolu sedával a pracoval, dokud ho mamá neuprosila, aby odložil pero.“

Její otec byl horlivým spisovatelem, krom toho, že spravoval své panství. Vyšel mu útlý svazeček básní a napsal několik písní.

Nikdy jsem nepoznala nadanějšího muže, říkala si Novella. Potají měla také dojem, že nikdy nebude žádného jiného milovat tolik jako svého otce.

„Copak ještě asi uznal můj otčím za vhodné prodat?“ uvažovala nahlas Novella a rozhlížela se po místnosti. Napadlo ji, že by se měla podívat do zásuvek stolu.

„Jako bych si vybavovala, že papá tam míval některé své cennosti.“

Cítila se dost nepříjemně, když se chystala prohledat zásuvky, pořád jí to připadalo, jako by se vtírala do otcova soukromí. Novella našla v zadním rohu první otevřenou zásuvku zastrčenou zlatou kapesní hodinkou, zasunula je tedy za pás své sukně.

„Schovám je pro mamá, až jí bude zase dobře,“ mumlala si.

Další zásuvka byla plná papírů a jinak málo zajímavá, ale když Novella vytáhla dolní zásuvku, omráčilo ji zjištění, že hned navrchu dalších papírů leží obálka adresovaná jí.

„To je písmo papá!“ vykřikla a ruce se jí roztřáslly.

Dlouhé minuty jen seděla a upřeně na ni hleděla.

S bušícím srdcem zvedla otcův mosazný nůž na otevírání dopisů - ten se sovou - a vsunula čepel pod pečeť.

Rozložila list papíru naplocho tak, aby se dal číst, a shledala, že ji při pohledu na známý rukopis opět přemáhají emoce.

V dopise stálo:

„Má nejmilejší dcero,

nejsem už mladík, a i když ještě dlouho nepřekročím sedmdesátku, patří se, abych Tě zaopatřil pro případ své náhlé smrti. Myšlenky se mi ubírají k odchodu na věčnost tím častěji, čím víc se blížím věku, v němž nás opustil můj milý otec. "

„Můj ty bože!" zajíkla se Novella. „Úplně jsem zapoměla, že papá i dědeček zemřeli stejně staří."

Četla dál.

„Jelikož, miluji Tebe a Tvou mamá víc, než kdy pochopíš, a skoro stejnou měrou miluji Crownley Hall, postaral jsem se, aby vaše budoucnost byla zajištěna. Protože budete mít po mé smrti obě značné finanční prostředky, přirozeně začnete přitahovat jisté neblahé živly - muže, kteří se vám budou dvorit jen pro vaše bohatství.

Jakkoli velmi doufám, že žádná z vás nepadne za kořist těm, kdo mají nečisté úmysly, rozhodl jsem se vydělit velkou část peněz, kterou drží ve svěřenském fondu můj milý a dávný přítel a bankéř - pan Hubert Longridge z Národní banky ve Stockingtonu.

Pakliže toto čteš, jsem již na věčnosti a Ty se za ním musíš s veškerým chvatem vypravit a uplatnit svůj nárok.

Jen Ty nebo Tvá matka máte přístup k těmto

financím a pan Longridge má ve svém vlastnictví právní dokument, kde je zcela jasně uvedeno, že tento účet je vydělen z obvyklého manželského nároku manžela, který by snad některou z vás měl pojmut za choť.

Můj miláčku, i kdybyste už utratile všechny peníze, jež vám připadly z mé původní závěti, není to zdaleka všechno.

K penězům získáte přístup pod dvěma podmínkami — že budete nadále udržovat Crownley Hall a že ho NIKDY neprodáte. Je určen Tvým dětem a pak jejich potomkům.

Miláčku, vroucně Tě líbám z onoho světa - vždycky se o Tebe budu starat, děj se, co děj.

Tvůj milující otec

George Crownley, Pátý hrabě. "

„Ach, papá!" plakala Novella, utírajíc si slzy a opakovaně líbajíc podpis, „tolik se mi po tobě stýská a tvá síla mi teď chybí víc než kdy dřív."

Slzy však záhy vystřídalo nadšení, když si Novella uvědomila, že má konečně jakousi pojistku, která jí pomůže ochránit sebe, matku a Hall před výstřelky lorda Bucktona.

„Vrátím sídlu jeho někdejší slávu," slibovala si, „bez ohledu na výdaje. A teď napíšu panu Longridgeovi a požádám ho, aby se se mnou sešel při nejbližší příležitosti."

Novella se právě chystala vytáhnout čistý list papíru a začít psát, když se ozvalo tiché zaklepání na dveře. Kvapně skryla otcův dopis do rukávu a vyzvala toho, kdo stál za dveřmi, aby vstoupil.

Byla to paní Armitageová - stejně jí nevěřila, že by

nic nevykládala lordu Bucktonovi. Novella si byla jistá, že mu neprodleně donese i to, jak ji našla v otcově staré pracovně.

„Mylady, právě přijel doktor Jones.“

„Děkuji vám, paní Armitageová. Hned přijdu.“

Novella zavřela zásuvky stolu a co nejklidněji vstala.

„Á, lady Novella!“ přivítal ji doktor Jones, když vstoupila do matčina pokoje, „to je krása, zase vás vidět. Škoda jen, že to není za radostnějších okolností.“

„Jak se vede mamá?“

„Mám pocit, že bychom to měli jít probrat ven,“ odpověděl doktor polohlasem.

Vzal Novellu za paži a vyvedl ji na chodbu.

„Nejsou to dobré zprávy?“

„Nebudu vám lhát, lady Novello, neboť vaše matka je těžce nemocná. Bohužel vám nemohu říci, co přesněji sužuje, protože to přesahuje mé schopnosti, ale naléhám na vás, abyste v této záležitosti najala specialistu.“

„Ale přece musíte mít nějakou představu, o jakou nemoc může jít?“

„Nejsem si jist - zdá se, že je to nějaká slabost na hrudi. Ale doktor von Haydn to dokáže diagnostikovat přesněji. Tady je jeho adresa. Obávám se však, že bohužel není laciný, ale jsem si jist, že lord Buckton se nákladů nezalekne.“

Novella se na vteřinu zarazila - měla pocit, že není vhodné, aby před doktorem ventilovala své opravdové pocity týkající se otčima, i když to byl starý rodinný přítel. Nebylo by dobré, aby se po vesnici rozkřiklo, v jakém stavu jsou jejich finance.

„Náklady nebudou problém, to vás mohu ujistit,“

poznamenala, „a teď, přijmete před odchodem pozvání na malé občerstvení?“

Doktor si s rozmachem nasadil klobouk a zvedl brašnu.

„Bohužel nemám čas - musím teď navštívit farmáře Comptona, protože jeho žena je také nemocná.“

„Chytla snad mamá nějakou horečku?“ zeptala se Novella, pátrajíc po důvodu matčina náhlého chřadnutí.

„To nemohu říci, lady Novello, a teď, jestli mě omluvíte, musím vyrazit. Je můj kočár připraven?“

„Je, pane doktore,“ odpověděla paní Armitageová. „Ned stojí u vašeho koně, jak jste ho prve nechal.“

Novella a doktor sešli dolů mlčky.

Poznala, že mu matčin stav působí velké obavy, ale nechtěla na něj dál naléhat.

Pociťovala strašlivou předtuchu zkázy, kterou se ze všech sil snažila ignorovat.

Když doktora vyprovodila, vrátila se Novella do otcovy pracovny.

Vytáhla z hromady na stole čistý list papíru a znovu začala psát panu Hubertu Longridgeovi naléhavou žádost, aby se s ním mohla co nejrychleji sejít.

„Tak,“ vzdychla se spokojeným výrazem, když psala na dopis adresu. „Teď dojedu sama na poštovní úřad - tak vzácné poslání nesvěřím paní Armitageové ani té pitomé služce.“

Vzala si jen lehký přehoz, protože den byl teplý, rozběhla se ke stájím a přemluvila Charlese, aby jí připravil kolesku.

„Budete si zase brát Folly, mylady?“ zeptal se Charles, když Ned vytahoval kolesku na dvůr. „Bluebell by se možná ráda proběhla do vesnice.“

„Bluebell mi bude výborně vyhovovat," pousmála se Novella, „a máte pravdu, bude mít hodně málo pohybu, když mamá není dobře."

„Viděl jsem, že tu byl ráno doktor, mylady."

„Ano, Charlesi, ale teď jsme nuceni povolát specialistu, který se zabývá hrudními onemocněními."

„Jeho Lordstvu se nebudou ty výdaje zamlouvat," upozornil ji Charles s dopáleným výrazem v obličeji.

„Já se o to postarám, Charlesi, a o všechny ostatní nutné výdaje."

Novella trpělivě čekala, až vyvedou Bluebell ze stáje a zapřáhnou ji do kolesky. Vzdychnula při vzpomínce na Flashe a Jocka, dva krásné hřebce, kteří tahávali kočáry Crownleyovy rodiny.

Ještě musím dát siru Edwardovi najevo své pocity, říkala si a vybavovala si přitom jeho hezký profil a okouzlující úsměv. Jen co se sejdu s panem Longridgem, vykonám návštěvu i u něj.

Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu se Novella na ten den docela těšila.

Záhý vyrazila po příjezdové cestě. Koleska byla nějakou dobu nepoužívaná a byla zaprášená a potřebovala opravy. Novella si říkala, že to nebude vypadat moc dobře, když se ukáže ve vsi s tak ubohým povozem, ale neměla na vybranou.

Otčím si jako obvykle vzal jediný slušný kočár do Londýna a ona se musela spokojit s koleskou.

Ale i tak, když vjela na hlavní ulici, cítila na sobě oči vesničanů. Několik z nich ji poznalo a zamávalo, ale byli také tací, kteří se vyhnuli jejímu pohledu.

„To je jedno," mumlala si pro sebe, když zastavovala Bluebell před poštovním úřadem. „Ráda si přá-

telsky popovídám s paní Cruickshankovou - vždycky má spoustu novinek."

Poštovní úřad byl současně obchod se smíšeným zbožím a prodávaly se tu všemožné konzervované a sušené potraviny. Vonělo to tam čajem a balicím papírem - Novella sem často chodívala jako dítě, ale už nějaké dva a půl roku tam nevstoupila.

„Mylady! Co vás přivádí do vesnice? Nevěděla jsem, že jste zase v Hallu."

Paní Cruickshanková byla vysoká a hubená, ale tvář měla přívětivou. Ocelově šedé vlasy měla stažené do pevného drdůlku a přes námořnicky modré bavlněné šaty měla modrý šál. Na šedesátiletou dámu byla velmi pohyblivá.

„To jsem ráda, že vás zase vidím."

„A jak se vede vaší milé mamá? O hraběnce toho moc nevíme od té doby, co si vzala - *jeho*."

Novella si nevšímalá stěží skrývané nechuti, kterou stará poštmistrová dávala najevo, poskytlo jí to ale i tak jisté uspokojení, že není ve své nelásce k lordu Bucktonovi sama.

„Trochu churaví, je mi to líto, ale musím to říci. Zrovna dnes ráno jsme museli poslat pro doktora Jonese."

„To bude tím deštěm. Vaše mamá je příliš velká dáma, než aby jen tak přestála tohle mokré počasí, co tu poslední dobou máme. Ale dnes je krásně, to jsem ráda. Tak copak si přejete?"

„Přeju si okamžitě poslat tenhle list do Stockingtonu."

Novella jí předala dopis určený pro pana Longridge.

„Á, mám tady balíček, který má být doručen témuž

pánovi, a také je to naléhavé. Vyrazí odtud, ještě než nastoupíte zpátky do kolesky."

„Paní Cruickshanková, povězte mi, co je nového. Moc mi to chybělo, když jsem byla v té dívčí škole jako v klášteře."

Paní Cruickshanková doslova zazářila - pokud něco milovala, pak dlouhé rozprávění o tom, co kdo ve vesnici dělá.

„Dáte si trochu čaje? Můžu na půlhodinku zavřít?"

Novella kývla a celou dobu se v duchu usmívala.

Určitě jsem udělala paní Cruickshankové náramnou radost, pomyslela si, když ji stará dáma usazovala do křesla u pultu.

Netrvalo dlouho a už slyšela pískat v zadní místnosti konvici. To v Novelle vzbudilo opravdu příjemný pocit - stýskalo se jí, že už nemůže zaběhnout dolů do kuchyně a poklábosit si s kuchařkou. Nová kuchařka Higginsová se jí ani v nejmenším nelíbila.

Byla si jista, že je jedna ruka s paní Armitageovou, a nevěřila, že by nepodávala hlášení o každém jejím počínání a o každé větě, kterou pronese, jí a pak lordu Bucktonovi.

Když byla maminka tolik nemocná, cítila se Novella osamělá a potřebovala společnost.

„Tumáte, mylady."

Paní Cruickshanková se přihrnula ze zadní místnosti, přinášejíc podnos s čajem a sušenkami.

„Ukažte, pomohu vám," nabízela se Novella a vstávala.

„Ne, ne, mylady. Tak, už je to všechno hotovo."

Začala nalévat čaj a pak podala návštěvnici šálek - Novella si všimla, že je to takřka nepoužívaný kostní

porcelán - patrně nejlepší, co paní Cruickshanková měla.

„Kdepak mám začít?"

„Povězte mi všechno, paní Cruickshanková, chci slyšet všechny novinky do posledního drobečku."

„Inu, tak paní Carburtonová měla dvojčata, chlapce a děvče, a starý farmář Pete se sbalil a odstěhoval k moři. Umíte si něco takového představit? ,V Brightonu moc prasat nevidíte,' povídala jsem mu."

„A co sloužící, kteří dřív pracovali v Crownley Hallu?"

Paní Cruickshanková sklopila oči ke svým botkám a odkašlala si.

„Já nevím, jestli to mám říct, mylady. Byla to strašná záležitost, co se dělo, když lord Buckton přišel na Crownley Hall..."

Stará dáma zaváhala a vrhla na Novellu ustaraný pohled.

„Jen do toho, paní Cruickshanková, já se neurazím. Prosím, řekněte, co máte na srdci."

„No, mylady, všechny nás to velmi vyděsilo. Někteří sloužící byli u Jeho Lordstva hraběte už od mládí. A Wargrave, ten začínal jako lokaj u vašeho otce, když byl ještě kluk."

„Řekněte mi, co se stalo, paní Cruickshanková."

Novella se předklonila a stiskla staré dámě ruku.

„Chci vědět *všechno*."

Paní Cruickshanková se ještě jednou ohlédla přes rameno a pak se také předklonila, aby měla k Novelle blíž.

„Všechno se to stalo jednou dopoledne, mylady. Lord Buckton ještě nebyl v domě ani pět minut a už se naparoval - nařizoval, aby se ledacos sundalo

a prodalo. A pak ta děsná věc s věží! Panebože! Takové znamení do manželství."

Paní Cruickshanková se pokřižovala, jako by se chtěla ochránit před další úhonou.

„Slyšela jsem, že Její Milost hraběnka byla zdrčená. Chtěla odjet na dlouhé prázdniny, ale lord Buckton ne. A pak se rozhodl, že nepotřebují tolik služebnictva - moc velké výdaje, říkal. Během dvou hodin, mylady, dostali Wargrave, Sally, Gerald a Harry hodinovou výpověď. Když se Wargrave pokusil protestovat, roztrhal mu lord Buckton písemné doporučení přímo před očima."

„Ale bez doporučení nenajde jiné místo. To je otřesné!" vykřikla Novella a málem upustila šálek s čajem. „Co se s ním stalo?"

„Naposled jsem slyšela, že se odstěhoval ke své sestře do Chichesteru - ale je to zlomený člověk, mylady, pamatujte na má slova."

Nastalo dlouhé ticho a obě ženy dopíjely čaj.

Novella cítila neuvěřitelný smutek, když slyšela o tom, jak se zacházelo s jejich věrnými služebníky. Otec by byl rozhořčen.

A co její otčím? Novella věděla, že na nově přichozí se vždycky hledí s podezřením, dokud se neosvědčí, a nemohla se dočkat, až se dozví, jaký dojem vzbudil lord Buckton ve vesnici - ale odváží se zeptat?

Jako by jí četla myšlenky, paní Cruickshanková se zhluboka nadechla a řekla:

„Mylady, smím mluvit upřímně?"

„Paní Cruickshanková, už jsem řekla, že můžete, tak prosím pokračujte."

„Já mám jen starost o vás a vaši milou paní matku."

Hraběnka je hodná dáma a nezaslouží si tu neúctu, kterou jí ten člověk prokazuje."

„Můžete být klidná, cokoli řeknete, nedostane se dál než za tyhle stěny."

„Mylady, ve vesnici se povídá, že lord Buckton navštěvuje jednu dámu - pokud rozumíte, co mám na mysli -, když jezdí do Londýna. Já bych vám to neříkala, nebýt hraběnky - my ji ve vesnici ještě pořád máme všichni rádi."

„To jsem tušila," zamumlala Novella tiše.

„Mylady, nechci vás rozčilovat..." řekla stará dáma, otírajíc si oči.

„Jen klid, paní Cruickshanková, děkuju vám, že jste ke mně upřímná. Teď se musím poroučet, protože mám hodně práce. Kolik vám dlužím na poštovním?"

„Nic, mylady. Jen mi slibte, že zachráníte hraběnku a Crownley Hall před zničením!"

Novella ji pevně objala a řekla: „Ještě o jednu věc bych vás ráda požádala."

„Cokoliv, mylady, jen si řekněte."

„Ráda bych našla Sally, svou starou služku. Nevíte, kde bych ji mohla hledat?"

Paní Cruickshanková rychle přistoupila k pultu a chopila se tužky a kousku kartonu.

Načmárala adresu a podala ji Novelle.

„Tady, mylady. Řekněte jí, že jsem vám to dala a že ji nechám moc pozdravovat."

„*Willow Cottage, Bell Lane*. Není to ten domek, kde žil starý učitel, dokud neumřel?"

„Ano, mylady."

„Ale já myslela, že ho zbourali."

„Je to Sallyina adresa, tím jsem si jistá."

„Děkuju vám, paní Cruickshanková, a sbohem. Doufám, že se zas brzy uvidíme.“

„Určitě uvidíme, mylady, určitě.“

A s tím se Novella ocitla zpátky na ulici. Odvázala Bluebell a vyhoupla se zpátky do kolesky.

Když škulba opratěmi, Bluebell vyrazila ulicí směrem k okraji vesnice.

Doufám, že je Sally doma, říkala si Novella, když se blížila ke konci Bell Lane.

Cesta jí nějakou dobu trvala, než se na dohled objevil domek.

Novella zastavila venku a s nevolí pozorovala, že domek je ještě sešlejší, než si ho pamatovala. Jedno z předních oken bylo rozbité a nahrubo zatlučené dřevěnými latěmi a pěšina v zahrádce byla tak zarostlá, že se Novella musela k domovním dveřím probíjet.

„Tady přece nemůže žít Sally,“ šeptala si, když energicky bušila na dveře, neboť klepadlo už dávno zmizelo.

Ale hlava, která vykoukla zpoza dveří, přece jen patřila její staré služce.

„Mylady! Vy jste se vrátila. Chvála nebesům!“

Sally otevřela dveře dokořán a popadla vroucně Novellu za obě ruce.

„Ano, Sally, jsem zpět.“

„Půjdete samozřejmě dál?“ zvala ji Sally a táhla ji přes práh.

Uvnitř byla místnost tak útulná, jak se dalo, vzhledem k tapetám, které se loupaly ze stěn, a ošumělým závěsům, visícím na rozbitém okně.

„Omluvte ten nepořádek, mylady,“ udělala Sally pukrle.

„Sally, už se mi nemusíš klanět.“

„Asi se to nepatří, mylady, ale já jsem tak ráda, tak moc ráda, že jste se vrátila do Crownley Hallu! Ach, tuze mě to zlobí - ty čertoviny, co se tam teď dějou. Jeho Lordstvo hrabě se musí točit v hrobě jako krouhvička!"

„Sally!"

Dívka sklopila hlavu.

„Mylady, nehodí se, abych říkala..."

Novella uchopila dívku za ruku a zadívala se jí přímo do očí. Byly v nich slzy, které jenjen vyhrknout na její kdysi půvabné líce.

„Trvám na tom, Sally, musíš mi to povědět."

Sally se zhluboka nadechla a pak promluvila naléhavým tónem, přičemž se jí dolní ret nepřestával chvět.

„Mylady, vy a Její Milost jste ve strašlivém nebezpečí - neříkala bych to, kdybych nevěděla, že je to pravda. Mylady," udělala dramatickou pauzu, „musím vám něco říct..."

A nato vstala a zatáhla závěsy, než se pustila do vyprávění svého příběhu.

4

O hodinu později Novella opouštěla Sallyin domek se zmatkem v hlavě. To, co jí Sally pověděla, ji současně vyděsilo i šokovalo.

I když tušila, že její nový otčím je trochu neomalený, a ve světle toho, co jí pověděla paní Cruickshanková, i nemorální, teprve až teď uvěřila, že je skrz naskrz zlý.

Nechtělo se jí věřit tomu, co jí vyprávěla roztřesená bývalá služebná - rozhovoru, který vyslechla, když čistila krbovou mřížku v knihovně a dřepěla skrytá za křeslem. Lord Buckton prováděl po Hallu cizí muže, o kterých se zdálo, že vyměřují místnosti.

„Povídám, mylady, neměl za lubem nic dobrého!“ říkala Sally divoce.

A jak tak Novella tuto informaci zpracovávala, i ona dospěla ke stejnému závěru.

Vybavila si Sallyinu bledou tvář, když jí opakovala otčímova slova, určená jednomu z jeho přátel.

„Mylady, nelžu ani slovem, tohleto jsem slyšela, odpřisáhla bych to na maminčin hrob! Lord Buckton řekl svému příteli, že jen co se ‚vypořádá s problémem Její Milosti‘, má v úmyslu prodat Crownley Hall nějakému milionáři z Bradfordu, který sídl

pravděpodobně strhne a postaví nový dům. Říkal, že mu v tom nic nezabrání, a jestli bude muset osudu trochu pomoci, tak to udělá!"

„Přece tím nemohl myslet..." ozvala se Novella, které se nechťelo pronést nahlas slovo „vražda".

„Mylady, on má v sobě takovou zlobu, že bych tomu klidně věřila. Z jednoho stájníka málem vymlátil život, to udělal! Nikdy jsem neviděla člověka, který by tak ztratil sebeovládání. Ještěže Charles toho kluka odtáhl pryč, to ho zachránilo. Její Milost v tajnosti zaplatila klukovi účty za doktora, Bůh jí žehnej."

Novella naslouchala Sally s rostoucí hrůzou. Sally má pravdu, ona i hraběnka jsou v nebezpečí. Ale jak by mohla otčímovi něco dokázat? To, co vyslechla nějaká služka, nebude mít u soudu žádnou váhu.

Sdělím své obavy panu Longridgeovi - on mě poveče, říkala si, když konečně nastupovala zpět do kolesky.

Novella se rozhodla poslat Sally nějaké peníze, jen co navštíví banku.

Ubohé děvče - zdá se úplně zdrcená tím, co ji potkalo. Neumím si představit, kde bere na živobytí. Můj otčím se asi považoval za nejšťastnějšího člověka na světě - mít bohatou, osamělou vdovu se solidním jměním k dispozici! Z toho se mi doslova vaří krev! rozčilovala se v duchu.

Cestou se jí vracely útržky Sallyina vyprávění - jak se lord Buckton po otcově smrti od její matky ani nehnul a jak jí říkal, aby si nelámala hlavu s ničím ošklivým, že se o všechno postará on.

Je lstivý, usuzovala Novella, mílí za mílí rozhněvanější. A když si pomyslím, že má navíc v Londýně

milenku! To jsem tušila. Ten člověk v sobě nemá kapku studu ani ohledů. Mamá by se ho měla co nejdříve zbavit.

Jenže v hloubi srdce Novella věděla, že k tomu pravděpodobně nedojde. Matka není silná a vždycky spoléhala na muže, který jí bude říkat, co a kdy má dělat. Novella se jí vůbec nepodobala - a to vše díky svému otci, který ji vychoval k tomu, aby byla silná a nezávislá.

Papá byl vzácný člověk, dumala Novella, když zahýbala na příjezdovou cestu k Hallu. A přesto, ať má povzbuzoval sebevíc, nechávala ho vládnout bez výhrad. To byla rozhodně její zkáza.

Novella dokázala jen počítat hodiny, než obdrží odpověď na svůj dopis od pana Longridge. Předpokládala, že bude určitě hodně zaměstnaný, a proto odpověď nepřijde hned..

„Musím být trpělivá," připomínala si, když přecházela sem a tam po otcově pracovně.

Dumala už dost dlouho nad vším, co za dnešní den viděla a slyšela.

Ukryla se v otcově pracovně, protože dávala přednost samotě.

Zhruba každou hodinu zašla nahoru do ložnice za matkou a zkontrolovala ji. Došlo k mírné změně - nedýchala už tak namáhavě a seděla v posteli vzpřímeně; říkala, že by mohla k večeři vstát. Nicméně stále trpěla velmi intenzivními bolestmi na hrudi.

Mamá potřebuje soustavné ošetřování a není pravděpodobné, že se těchto povinností ujme paní Armitageová, říkala si Novella, když se opět vracela do pracovny.

Postarám se, aby se najala ošetřovatelka. Při soustavné péči se stav mamá určitělepší.

Zůstala v pracovně dost dlouho. Právě se chystala místnost opustit, když uslyšela z chodby zvuky - to se otčím vracel z Londýna.

Nepochybně osvěžen návštěvou u své přítelkyně, zatímco jeho ubohá manželka leží nahoře nemocná, pomyslela si Novella s vražedným vztekem.

Počkala, až uslyší, jak se kroky vzdalují po schodech nahoru, a pak teprve vyšla ven a rychle se vydala do svého pokoje.

S rezignovaným povzdechem se Novella začala oblékat k večeři. V duchu se ptala, zda se matka objeví u stolu, a tajně doufala, že ano. Vadila jí myšlenka, že bude muset večeřet s otčímem o samotě.

Nakonec zazněl obrovský gong z haly v přízemí, a tak se Novella vzmužila a tiše opustila svůj pokoj.

Musím se snažit s otčímem nehádat, opakovala si, když vstupovala do jídelny.

Nicméně byla dole první, neboť místnost byla prázdná.

Paní Armitageovou nebylo nikde vidět, ale služka Lily tu stála, připravena podávat jídlo.

„Dobrý večer!“ ozval se dunivý hlas za Novellinými zády.

Novella se otočila a uviděla, že tam stojí lord Buckton a na rtech mu pohrává povýšený úsměv. Dotkl se špiček svého kníru a obdařil Novellu zdrcujícím pohledem.

„Dobrý večer,“ zašeptala Novella a usedla zády k němu. „Jak bylo v Londýně?“

„Hekticky, jako vždy. Špína a hluk. Přisahám, že

bych tam v tom hnusném vzduchu nedokázal žít za žádné peníze."

„Přesně tak," podotkla Novella s nepatrným náznakem sarkasmu.

„Ale Londýn má své výhody a mnohá rozptýlení," pokračoval a pokynul služce, aby mu naplnila sklenici.

„To věřím," opáčila, předstírajíc zájem o ubrousek před sebou.

Novella seděla a čekala, až se zeptá na matčino zdraví - ale místo toho klábosil o nějaké divadelní hře, kterou zhlédl odpoledne na matiné.

Už už chtěla něco poznamenat, když se dveře jídelny otevřely a v nich stála, bledá a křehká, její matka.

„Mamá!" vykřikla a vstala od stolu.

„Nevstávej, drahá, já to zvládnou," promluvila hraběnka a zvolna se vydala ke své židli.

„Jak se cítíš, mamá?"

„O trochu lépe, děkuji."

Stále bylo ticho, jen lord Buckton nepřítomně bubnoval svým prstenem o talíř.

„Anthony?" řekla hraběnka místo pozdravu.

„Ach ano - hm - je ti dobře?"

„Ne docela, děkuji, ale už mě tak nudilo ležet nahoře, že jsem zatoužila po změně prostředí."

„Je to moudré, mamá? Nebylo by ti lépe v posteli?"

„Pst, Novello, má milá. Chci být tady."

Služka přinesla první chod - studeného humra - a všichni tři se mlčky dali do jídla.

„Ráno přišel doktor Jones," začala Novella.

„Ten starý šarlatán. Doufám, že vám za tu poctu neúčtoval víc než jednu guineu," poznamenal lord Buckton.

Novella pokračovala.

„Uhradím náklady za něj z vlastní kapsy, pane, takže si kvůli tomu nemusíte dělat starosti. Nicméně bohužel nedokázal určit, jakou chorobou mamá trpí, a tak doporučil, aby navštívila specialistu na plicní choroby. Jmenuje se doktor von Haydn a je z Londýna.“

„A bude stát pěkných pár grošů, nepochybně. Ne, to nepřipadá v úvahu. Už je ti lépe, vid', drahá?“

Novella hleděla na matčinu bledou tvář, na níž vyskakovaly malé perličky potu z námahy, kterou ji přítomnost u večeře stála. Bylo to žalostné a Novellino něžné srdce přetévalo lítostí.

„Já - není mi zvlášť dobře, musím přiznat,“ odpověděla hraběnka.

„Žvásty a nesmysly! Potřebuješ jen čerstvý vzduch a silnou hovězí polévku. A mazání paní Armitageové.“

Novella si nemohla pomoci, musela se vložit do hovoru.

„Doktor Jones se domnívá, že je to vážnější, pane. Mám v úmyslu napsat doktoru von Haydnovi a požádat ho, aby přijel do Hallu a mamá vyšetřil. Nebudu mít klid, dokud nebudu ujištěna, že to, čím churaví, není nic vážného.“

„A já říkám, že není. Vaše mamá je slabé konstituce a jako taková má sklon ke zdlouhavým nevolnostem a fantazírování, že je těžce nemocná. Ne, takové mrhání penězi nepřipadá v úvahu. To je mé poslední slovo.“

Novella se kousla do rtu a už nic neříkala.

Je mi jedno, co říká, zaplatím doktoru von Haydnovi, aby mamá navštívil, myslela si.

Její otčím byl tak často zaneprázdněný mimo dům, že než zjistí, co se stalo, bude specialista dávno pryč.

„Když už jsme u peněz," začal lord Buckton, když byl přinesen hlavní chod. „Chci probrat záležitost toho děsného kočáru."

Zvedl ze svého talíře kost a začal z ní obírat maso.

Náramně příhodně, pomyslela si Novella, když ho pozorovala. Jeho hrozný způsoby při stolování jí málem zhnusily vlastní jídlo.

„Copak je s kočárem?" zeptala se hraběnka ustrašeně.

„Nehodí se, aby se pán v mém postavení ukazoval v něčem tak sešlém. Když jsem v Londýně, měl bych mít elegantnější povoz."

„Ale pane, ty výdaje..." podotkla mírně.

„Ticho," zařval, „specialisty nepotřebujeme, ale musíme si udržet reputaci. Rád bych, abys uvolnila nějaké finance, abych si mohl koupit nový kočár."

„Ale - ale já už žádné peníze nemám, milý Anthony. Vzal sis těch posledních sto liber, co jsem měla, abys zaplatil svému krejčímu."

Lord Buckton se na hraběnkou zaškaredil a zlobně přitom žvýkal kus koroptve. Pak utrl z křídla další kus masa a zavrčel: „Takže ty chceš, abych na cestě vypadal jako vandrák, ano?"

„Ne, ale..."

„Co ještě zbývá, aby se to dalo z téhle smradlavé barabizny prodat?" vybuchl ostře a nekompromisně.

Novella měla sto chutí skočit mu do řeči a něco říci, ale matka po ní střílila varovným pohledem.

„Je toho velmi málo, pane."

„Pak budu muset prodat něco z těch cetek, co nikdy nenosíš. Ten perlový náhrdelník kupříkladu."

„Ale to byl svatební dar od tebe!" vykřikla hraběnka a hrud' se jí dmula zoufalstvím.

„Dal jsem ti ho, takže je můj a mohu ho prodat, když budu chtít. Už o tom nebudeme mluvit a ty mi ho laskavě po večeři odevzdáš, Henrietto.“

Novella bezmocně sledovala, jak matka začíná tiše plakat. Pak se slzy proměnily v kašel, který neustával.

Novella přispěchala k matce a cestou rychle zazvonila na paní Armitageovou.

Otčím ignoroval scénu, která se před ním odehrávala, a prostě pokračoval v jídle.

„No tak, no tak, mamá. Netrap se, snaž se dýchat zhluboka, to ti pomůže.“

„Měla bych se vrátit do postele,“ vypravila ze sebe a téměř okamžitě se jí zmocnil další záchvat kašle.

„Vrátíš se, hned, mamá. Á, už je tady paní Armitageová.“

Obě ženy pomohly žalostně kašlající hraběnce od stolu.

Novella se ohlédla na svého bohorovného otčíma, plna zášti.

„Ať si říká, co chce, zavolám doktora von Haydna, mamá,“ zašeptala cestou nahoru.

Jakmile byla matka v posteli, poslala Novella paní Armitageovou do kuchyně pro trochu horké vody, citron a med.

Políbila matku na čelo a uhladila jí vlasy.

„Teď půjdu spát, ale ať mě paní Armitageová vzbudí, kdybys mě potřebovala.“

„Ano, miláčku,“ zašeptala matka ospale.

Doufám jen, že si pan Longridge s odpovědí pospíší, říkala si Novella cestou do svého pokoje. Mamá je těžce nemocná, ať si můj otčím věří, čemu chce.

Díkybohu nemusela Novella čekat dlouho, neboť hned nazítří ráno se dostavil poštovní posel a přinesl odpověď od pana Longridge.

Snázila se nevypadat příliš nadšeně, když jí paní Armitageová dopis při snídani předávala - netoužila vzbudit otčímovu zvědavost.

Vrátila se do svého pokoje, zamkla za sebou dveře a dopis otevřela.

„Díky nebesům!“ vykřikla, když se začetla do elegantního rukopisu.

„Má milá Novello,

velmi mě těší, že jste se vrátila tam, kam náležíte — do Crownley Hallu. Už dlouho mám obavy o blaho Vaší matky v jejím současném manželství, a musíme mnohé probrat.

Prosím, dostavte se do mé kanceláře v Národní bance ve Stockingtonu dnes odpoledne ve 14.30 hodin.

V úctě Váš

Hubert Longridge.”

„Konečně se dozvím, co bylo tak důležité, že papá ukryl do svého stolu dopis pro mě,” mumlala si cestou po schodech dolů.

Bylo jí o mnoho lehčeji u srdce, když běžela ke stájím - jak nedočkavostí, že uvidí koně, tak díky pocitu, že konečně našla způsob, jak hájit své a matčiny zájmy.

Když se přiblížila ke stájím, uslyšela neznámý hlas, rozmlouvající se štolbou Charlesem. Obešla roh a uviděla, že je to ten hezký muž, který jí přinesl zpátky kabelku.

„Sire Edwarde," řekla poněkud ledově, „co vás přivádí do Crownley Hallu? Už tu nejsou koně na prodej - naše nejlepší už jste odkoupil."

Sir Edward se uklonil s uličnickým úsměvem na rtech.

„Lady Novello, jaké potěšení vás spatřit."

Způsob, jakým kompliment pronesl, vyvolal u Novelly ruměnc. V jeho tónu bylo cosi, kvůli čemu se cítila trapně a nervózně.

„Můj otčím není doma, takže jste bohužel vážil cestu nadarmo," poznamenala pichlavě.

„Přijel jsem si vyzvednout několik sedel, která mi lord Buckton slíbil. Nemohl jsem je vzít posledně s sebou, protože jsem přijel koňmo a ne v kočáře."

Novella nemohla odolat, jednu otázku mu prostě musela položit.

„Jak se vede Salamandrovi?"

Sir Edward se vesele zasmál, v očích mu zajiskřilo.

„Zabydluje se velmi dobře, lady Novello. Musíte se co nejdřív přesvědčit na vlastní oči. Určitě se mu po vás stýská, stejně jako vám po něm. Rád bych vás provedl po svém domě - není tak velkolepý jako Crownley Hall, ale uvidíte, že je velmi pohodlný."

Novella překypovala touhou odpovědět souhlasně, ale zdržela se. Snažila se nedbat na šarm a přívětivost sira Edwarda, ale všechen led v ní roztával tváří v tvář jeho zářivému úsměvu.

„Mnohokrát děkuji, to bych ráda."

„Řekněme ve středu?" zeptal se sir Edward dychtivě.

Novella měla zřetelný pocit, že má nějaký vedlejší motiv, když ji zve do svého domu, ale nechťelo se jí uvažovat nad tím příliš důkladně.

„Budu se muset podívat do diáře - kdy bych vám mohla napsat, zda se mi to hodí?“ odpověděla, takřka neschopna skrýt svou radost nad vyhlídkou, že se opět jednou projede na milovaném Salamandrovi.

Sir Edward se uklonil a obdařil ji dalším okouzlejícím úsměvem.

Ke svému úžasu Novella zjišťovala, že ji odzbrojuje čím dál víc.

Jenže právě v tu chvíli se připachtil ze stáje Charles, přinášející její nejlepší sedlo.

„To bude poslední, sire Edwarde,“ funěl, když zvedl těžký předmět do bedny za kočárem.

Novella neřekla ani slovo, ale cítila, jak se jí do očí hnou slzy.

A když si pomyslím, že jsem věřila, že je to slušný člověk! Je plný krásných slov, smíchaných s jedem přetvářky a klamu.

Ani se nerozloučila a rozběhla se směrem k domu.

„Lady Novello. Počkejte!“ křičel sir Edward, který spatřil její výraz, „to není, jak se zdá...“

Jeho slova jí však unikla, protože už zmizela z dohledu.

Ačkoliv Novella už několikrát za uplynulé dopoledne zašla za matkou, vykonala u ní další návštěvu hned poté, co se vzpamatovala ze střetnutí se sirem Edwardem.

Novella ji našla ještě zesláblou; hraběnčin stav se spíše zhoršil po včerejší večerní potyčce v jídelně.

„Mamá, bylo to od tebe pošetilé, pokoušet se vstávat, když ti není o mnoho lépe,“ plísnila ji Novella, když jí dávala napít sladového nápoje s citronem.

„Nechci být na obtíž, Novello, má milá. Musíš se snažit žít jako obvykle a nedělat si o mě starosti.“

„Ale já si je dělám, mamá. Bud' jak bud', pošleme ihned pro doktora von Haydna."

„Ale tvůj otčím..."

„Pst, už dost. Zkus usnout. Vráťím se po obědě. Dnes odpoledne mám schůzku ve Stockingtonu."

Novella políbila matku a snažila se přitom nedat najevo, jaké má starosti. Hraběnka byla smrtelně ble-dá a strhaná a zdálo se, že se jí těžce dýchá.

Novella se naobědvala ve svém pokoji a pak se připravila na schůzku.

Jen doufám, že si lord Buckton vzal svého koně, říkala si, když kráčela směrem ke stájím. Na tak důležitou návštěvu se hodí pouze rodinný kočár.

„Je mi líto, mylady, s kočárem vodjel dneska ráno lord Buckton," vysvětloval Charles a Novella rozhořčeně vzdychla. „Budete si muset vzít kolesku."

„Budu vypadat jako chudá příbuzná a ne dcera hraběte!" vykřikla.

„Nedá se nic dělat, mylady, ale koukejte, já jsem Folly vopravdu vyfešákoval a vypadá parádně."

Ned vyvedl Folly, která odfrkávala a vzrušeně ržála.

„Vidíte, mylady, je celá nadšená, že vás vidí."

A já toužím uvidět Salamandra, pomyslela si Novella a vrátila se tak v myšlenkách ke svému dnešnímu dopolednímu návštěvníkovi. I když ještě zuřila, že sir Edward koupil její nejlepší sedlo, touha vidět milovaného koně byla silnější.

Napíšu mu a přijmu jeho laskavé pozvání, rozhodovala se Novella, když šplhala do kolesky. Budu muset spolknout svou nechuť k téhle situaci - udělám skoro cokoli, abych si mohla zase nasednout na Salamandra.

Novelle netrvala cesta do Stockingtonu dlouho. Ke své nelibosti však mohla postupovat ulicemi jen velmi zvolna, neboť toho dne se právě konal trh.

Než dorazila k bance, měla už skoro dvacet minut zpoždění. Novella rychle uvázala Folly ke sloupku a vběhla dovnitř.

Nemusela si dělat obavy. Pan Longridge ji uvítal ve své kanceláři zářivým úsměvem.

Byl to malý, kulatý mužíček s přátelskou tváří a měl ve zvyku nosit zářivě barevné vesty.

„Je mi moc líto, že jdu pozdě," omlouvala se Novella, celá zrudlá ve tváři - velmi nerada se dopouštěla nedochvilnosti, kterou považovala za vrchol nezpůsobu.

„Ale jděte, ale jděte, má milá, jste tady a to je hlavní. Dala byste si trochu čaje? Mohu požádat Thomase, aby ho přinesl."

„Děkuji," odpověděla Novella, klesajíc do křesla, které jí pan Longridge nabídl.

„Má milá, neumíte si představit, jak jsem rád, že jste konečně přijela. Na tenhle den jsem čekal tuze dlouho - tuze dlouho!"

V tom okamžiku se ozvalo zaklepání na dveře a vstoupil Thomas se dvěma šálky čaje.

„Ted' nás nechte a ať nás nikdo neruší, prosím."

Pan Longridge zavřel za svým asistentem dveře a pak se vmáčkl za psací stůl. Sundal z police tlustý svazek spisů, a než ho otevřel, oprášil ho.

„A ted', má milá, k věci," začal. „Musíme toho probrat hodně, lady Novello. Hodně - váš milý otec byl zcela konkrétní, zcela konkrétní. Mylady, budete opravdu velmi bohatá, ale jsou tu jisté podmínky..."

5

Pan Hubert Longridge Novelle naslouchal, když mu vyprávěla, co všechno se přihodilo v Crownley Hallu od jejího návratu. Kýval a vydával soucitné a chápavé zvuky, občas nevěřičně potřásl hlavou nad tím, co mu popisovala.

„Musím přiznat," řekl a uhladil dokument, který vyndal ze svazku před sebou, „že jsem neměl tušení, kam váš otec ukryl svůj dopis pro vás. Musel jsem prostě jen čekat, až mě kontaktujete. Kdybyste se neozvala - pak, má milá, nevím, co bych měl dělat."

„Dokud jsem nenašla ten dopis, neměla jsem zdání, že papá učinil ještě nějaká další opatření, aby o nás bylo postaráno. Bohužel, otčím má zřejmě v úmyslu vyprázdnit pokladnu mamá do posledního groše. Abych řekla pravdu, žiju ve strachu, co by se s námi a s Crownley Hallem mohlo stát, kdyby dosáhl svého."

Pan Longridge znovu zašustil papíry a zakašlal.

„A právě proto váš otec učinil tato neobvyklá opatření. Často jsme sedávali a probírali, co by se mohlo stát po jeho smrti, a jeho největší obavy spočívaly v tom, že Hall se ocitne v cizích rukou a bude prodán. Podle toho, co jste mi vyprávěla, mám veškeré důvo-

dy domýšlet se, že vašemu otčímovi neleží na srdci zájmy panství."

„Dům je ve strašném stavu," vysvětlovala Novella. „Věděl jste, že v západním křídle hořelo a že do věže udeřil blesk? Takže zatímco se nám dům rozpadá pod nohama, lord Buckton má jedinou starost zřejmě o to, že nemá dost elegantní kočár pro své zálety v Londýně. Crownley Hall pro něj není ani v nejmenším prioritou."

„Právě takového přístupu se váš otec obával. Vůči vaší mamá byl realistický - věděl, že bude bez muže ztracená, a tušil, že by se mohla znovu provdat, pokud by ho přežila. Hrabě velice důvěřoval vám, Novello, věděl, že milujete dům a koně stejně jako on."

„Bohužel, na koně už je pozdě - všichni kromě těch nejstarších byli prodáni," vzdychla Novella s těžkým srdcem. „Lord Buckton byl tak hodný, že neprodal jezdeckého koně mamá, Bluebell, a další polokrevnou klisnu jménem Folly, ale ostatní, včetně mého Salamandra, koupil sir Edward Moreton."

„Hmm, ano, znám toho pána. A je to velmi dobrý, počestný mladík. Nemusíte mít žádné obavy o blaho těch koní, bude se s nimi zacházet lépe než s některými lidmi."

Pan Longridge se pokusil o úsměv, ale když uviděl Novellinu skleslou tvář plnou smutku, rychle přešel k záležitosti, která byla předmětem jednání.

„Tedy," pokračoval, „hrabě se v tomto dodatku ke své hlavní závěti vyjádřil velmi konkrétně. Stojí tu, že v případě, že vaše matka uzavře nový sňatek anebo se vy vdáte poprvé, pak za žádných okolností nebude žádný z těchto či případně dalších vašich manželů moci vznášet jakákoli práva na majetek nebo oddělené finance svých manželů."

„Mám to tedy chápat tak, že pro nás existují ještě další peníze?“

„Tak je to správně. A je to značná částka. Mělo by to být víc než dost na opravy Crownley Hallu, o kterých jste se zmínila, a na velmi pohodlné živobytí pro vás obě na mnoho let. Váš otec věděl, že po jeho smrti bude bohatství, jež vy a vaše matka zdědíte, takové, že se tím stanete obě velmi přitažlivými pro jisté neblahé živly. Chtěl ochránit vás i Hall. Poslechněte si tento odstavec...“

A nato začal číst dlouhý list, který poslední vůli doprovázel. Zatímco četl, Novelliny oči se naplnily slzami a nedokázala se ubránit pláči.

Je to, jako by tu papá s námi byl, říkala si v duchu, když si otírala oči.

Než pan Longridge dočetl, Novella se ovládla - bylo tu náramně mnoho otázek, které toužila položit.

„Říkal jste, že je tu jedna důležitá podmínka, na které tato závěť stojí a padá, pane Longridgi. Prosím, copak to je?“

„Je to jednoduché," odpověděl pan Longridge a pohodlně se uvelebil ve svém křesle, „jedinou podmínkou je, že Hall se za vašeho života nikdy neprodá, jelikož kdybyste tak učinily, okamžitě by se tím závěť anulovala a vaše finance by se staly nedostupnými.“

„Takže mohu utratit peníze za specialistu pro mamá?“

„Ona churaví?“ zeptal se pan Longridge se starostlivým výrazem v zakulacené tváři.

„Bohužel. Doktor Jones nedokáže říci, co jí chybí, ale poradil nám, abychom najali jednoho specialistu z Londýna. Netřeba říkat, že můj otčím takové výdaje zakázal.“

„Neslýchané!" zvolal pan Longridge. „Co je to za člověka, který odepře své choti to nejlepší z nejlepšího, když je nemocná?"

Novella se k tomu taktně nevyjádřila. Nicméně tu byla ještě jedna otázka, kterou zoufale potřebovala položit.

„A dovolí mi závěť odkoupit nazpátek naše koně, pokud by se sir Edward dal přesvědčit, aby se s nimi rozloučil?"

„Přirozeně. Váš otec nebyl tak drakonický, aby stanovil přísná pravidla týkající se toho, za co smíte a nesmíte své peníze utrácet. Jeho jediným přáním bylo, aby Hall netrpěl. Musíte uskutečnit veškeré plány, které s Hallem i sama se sebou máte. Třeba pěkné, dlouhé prázdniny pro vás i pro hraběnku, jakmile se zotaví?"

Novella potřásla hlavou.

„Nevěřím v úplné uzdravení, pane Longridgi. Mamá nikdy nebyla silná a já se obávám nejhoršího. Ale dobrá zpráva je, že budu mít peníze na opravu Hallu. Okamžitě najmu několik dělníků, protože potřebujeme mít práce dokončené, než začne zima."

„To je vskutku moudré. Počasí natropí nejhorší škody, pokud necháte věci, tak jak jsou, a pak to bude stát třikrát víc."

Pan Longridge vstal a vrátil složku zpět na polici.

„Jsem vám k dispozici, kdykoli byste mě potřebovala, mylady. Prosím, mějte to na paměti. Už nemusíte mít žádné obavy, protože váš otčím se nemůže zmocnit žádných vašich peněz, tedy pokud se nerozhodnete dát mu je dobrovolně."

„Mamá by to klidně mohla udělat, pane Longridgi, takže se obávám, že musím využít trochu nepěkné lsti

až do té doby, kdy usoudím, že se zbaví vlivu lorda Bucktona."

„Ten den nemusí přijít, jestli je pravda to, co jste mi říkala," poznamenal a pak dodal - „ach, a ještě je tu jedna záležitost - existuje jeden člověk, který ví o této části poslední vůle vašeho otce - pan Humbert senior z vaší rodinné advokátní kanceláře Rumbold a Humbert. Pokud byste se ocitla v nějakých těžkostech, musíte se ptát po něm a ne po jeho synovi nebo partnerovi."

„Děkuji, už jsem vás připravila o hodně času. Cestou domů musím vyřídit spoustu záležitostí."

„Petrně chcete najmout kameníka a stavební firmu?"

„Přesně tak," souhlasila Novella, která při té vyhlídce náhle ožila. „Děkuji vám mnohokrát, pane Longridgi. Už jsem si začínala připadat dost osamělá, ale teď jsem přesvědčená, že mám konečně spojence."

„Nezapomínejte, lady Novello, že váš otec byl mým drahým přítelem a také zákazníkem, a nebudu lhát, když řeknu, že toto označení rozšiřuji i na vás. Nejste sama, má milá, ani osamělá!"

Než ukončila své jednání, Novella požádala o okamžitou výplatu nějakých peněz, aby mohla zahájit renovaci Hallu.

Požádala také pana Longridge, aby vypravil posla s pětilibrovou bankovkou k Sally. Novella věděla, že kdyby se pokusila dát jí peníze sama, odmítla by je přijmout.

Z banky Novella odcházela značně šťastnější a spokojenější, než když tam vstupovala.

Je mi, jako by mi spadlo břemeno z ramen, říkala si v duchu, když hladila Folly po hedvábné hřívkě. Nej-

dřív musíme navštívit kameníky a pak pojedeme ke Grossům, naší stavební firmě.

Už bylo po čaji, když se Novella vrátila do Crownley Hallu. Když zajížděla do stájí, viděla, že rodinný kočár už je zpátky.

„To znamená, že můj otčím už je také doma," usoudila, „no, nemám se čeho bát. Může si říkat, co chce, ale slova mi neublíží."

Vědomí, že je finančně chráněna, poskytlo Novelle novou odvalu. Postaví se proti otčímovi – *postaví!*

Novella sotva vkročila do haly, když se k ní přihnala služka Lily.

„Mylady, lord Buckton se s vámi chce sejít v saloně."

„Výborně, hned tam půjdu," souhlasila Novella, která už se nemohla dočkat, až bude mít všechny ošklivé scény za sebou, a to co nejdřív.

„A kdepak jste byla celé odpoledne, slečno?" zaburácel, jen co vstoupila do místnosti. Bylo zřejmé, že lord Buckton je ve špatné náladě.

„Měla jsem nějaké jednání ve Stockingtonu," odbyla ho chladně.

„A copak to bylo?" vyprskl.

Novella měla dojem, že z něj cítí alkohol, ale ani to ji nezastrašilo.

„Co jsem tam dělala, to je moje a jen moje záležitost."

„Ne, dokud žijete pod mou střechou."

„Pane, to není vaše střecha. Hall náleží mamě a mně."

Lord Buckton se vrhl směrem k ní, ale zarazil se.

„Jsem manžel vaší matky a tak, u všech hromů, náleží mně. Opakuji, co jste měla za vyřizování?"

Novella se vnitřně obrnila a pak, pokukujíc jedním

okem po dveřích, odtušila: „Pane, já také opakuji, že se vám z ničeho nezodpovídám. Vy *nejste můj otec*. A teď, pokud mě omluvíte, jsem rozcuchaná po cestě v otevřené kolesce a potřebuji se převléct.”

A s tím odkráčela z místnosti. Za sebou slyšela, jak na ni otčímlá, aby se vrátila, ale udatně pokračovala v cestě nahoru do matčina pokoje.

Jen doufám, že je mamá vzhůru, říkala si Novella. Pochybuji, že se na ni lord Buckton dnes vůbec podívá.

Když otevřela dveře ložnice, ucítila mazání paní Armitageová - čpavou vůni eukalyptu a kafru, která těžce visela ve vzduchu. Paní Armitageová seděla vedle lůžka a pletla.

„Mylady,” zašeptala, když se Novella po špičkách vkradla dovnitř, „zrovna usnula, odpusťte mi, když ji nevzbudím.”

„Jak je jí?”

„Strašně kašle, mylady.”

„Ráno napíšu doktoru von Haydnovi, jestli by se nemohl přijet na mamá podívat,” prohlásila Novella. „Také se poptám, zda by se nedala najmout ošetřovatelka. Vedla jste si velmi dobře, ale určitě máte i jiné povinnosti, kterým se musíte věnovat.”

„No, nejsem si jistá, co na to všechno řekne lord Buckton. Bude to stát pěkných pár grošů. Ale máte úplnou pravdu, mylady, ta líná holka Lily potřebuje pořádku popohánět. A to nejde, když jsem půlku dne takhle nahore. Když jsem přišla pracovat na Crownley Hall, nebylo o ošetřování nemocných ani řeči. Já jsem hospodyně, ne ošetřovatelka.”

Paní Armitageová vstala z křesla a opustila místnost.

Novella usedla vedle matky a pozorovala ji, jak namáhavě dýchá. Bylo to srdcervoucí, vidět ji takhle nemocnou.

„Ach, mamá," zašeptala, „prosím, snaž se, ať se brzy uzdravíš. Slibuju, že seženu veškerou pomoc, která se sehnat dá, a to mi umožnil můj milý papá. Našla jsem v jeho stole dopis, kde stojí, že máme k dispozici další peníze. Ale musíme to uchovat přede všemi v tajnosti."

Hraběňčiny oči na okamžik zamžikaly a Novella sebou trhla, protože si myslela, že se probouzí - ale nebylo tomu tak.

Novella u matky seděla tak dlouho, jak se dalo - uslyšela gong k večeři, ale zůstala, kde byla. Asi o hodinu později jí Lily přinesla na podnose studené maso a chléb.

„Váš otčím se ptal, kde jste, mylady, ale paní Armitageová mu řekla, že už má toho ošetřování plné zuby a že se musí najmout pořádná ošetřovatelka, jinak že ona dá výpověď. Zuřil, ale nemohl nic dělat. Vsadím se, že jste ráda, že jste u toho nebyla a nemusela se na to koukat."

„Ano, to jsem, Lily. Můj otčím má dnes večer tuze špatnou náladu a já chtěla dělat mamá společnost."

„Tak já vás tedy nechám, mylady. Budete chtít ještě něco k jídlu?"

„Ne, děkuji, půjdu si za chvíli lehnout, protože jsem sama dost vyčerpaná."

Když služka zavřela dveře, Novella snědla svou skrovnou večeři a pak seděla u matčina lůžka, dokud ji nepřemohl spánek.

Novella zůstala v křesle v matčině ložnici celou noc a s leknutím se probudila, když v půl sedmé přišla Lily vyčistit rošt a rozdělat oheň.

„Můj ty bože," zívla, protahujíc si paže a nohy, „to jsem ztuhlá."

Novella vstala z křesla a vydala se dolů. Netoužila se střetnout s otčímem, a tak vklouzla po zadním schodišti do kuchyně.

Paní Armitageovou nebylo nikde vidět, a tak se Novella sama obsloužila, namazala si velký krajíc chleba máslem. Našla ještě tác s čajem, připraveným, aby se odnesl do jídelny.

To nebude vadit, když si vezmu čaj tady, pomyslela si, když si nalévala do šálku.

Jak stála v kuchyni, kam zadním oknem proudilo ranní světlo, viděla na poničenou věž.

V duchu se usmála při pomýšlení na peníze, které pro ni otec tajně vyčlenil.

„Už to dlouho nepotrvá - brzy budeš vypadat stejně velkolepě jako dřív," zašeptala, jako by věž byla živá a mohla ji slyšet.

Dojedla chléb, dopila čaj a vrátila se nahoru.

„Měla bych napsat ten list doktoru von Haydnovi," zamumlala si a vykročila směrem k otcově pracovně.

Vždycky měla pocit úlevy, jakmile za sebou zavřela dveře a nechala se pohltit příjemnou vůní knih a kůže.

I když byla unavená a kosti v těle měla rozbolavělé tím, jak celou noc proseděla v křesle, musela se vzchopit a napsat dopis.

Byla teprve v polovině, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Kdo je to?“ zavolala a schovala napůl napsaný list do zásuvky.

„Tady je paní Armitageová, mylady.“

Aniž by čekala na vyzvání, paní Armitageová otevřela dveře a stanula před Novellou s kyselým výrazem ve tváři.

„Přišel za vámi nějaký pán, mylady - sir Edward Moreton.“

Ach, nebesa! pomyslela si Novella, když zahlédla svůj odraz ve skleněných dveřích knihovny. Nemám čas se upravit, sir Edward se bude muset spokojit s tím, jak zrovna vypadám.

Cestou k salonu se Novella v duchu ptala, jaká záležitost ho asi do Hallu přivádí. Najednou se rozpomněla, že mu slíbila napsat, zda ho zítra navštíví.

„Úplně mi to vypadlo z hlavy,“ zabručela, když zaváhala před dveřmi.

Jakmile vstoupila do místnosti, připadala si dost trapně a litovala, že si nedopřála čas, aby vyběhla nahoru a opláchla si obličej nebo možná i převlékla šaty.

„Á, lady Novella. Doufám, že nejdu nevhod, když jsem dorazil takhle časně.“

„Asi vypadám děsně,“ omluvila se Novella, snažíc se vyhnout upřenému pohledu sira Edwarda.

Tehdy k němu vzhledla a všimla si, že jeho oči mají velmi nezvyklý odstín zelenavě šedé barvy. Po pravdě řečeno, zírala do nich tak dlouho, že ani neposlouchala, co jí říká.

„Lady Novello?“ opakoval s pohledem na pomačkané stvoření před sebou.

„Ach, promiňte, sire Edwarde, cože jste to říkal?“

„Říkal jsem, že od našeho posledního setkání jsem pořád jen myslel na to, co jste povídala - že chcete za-

se vidět Salamandra — tak jsem přijel, abych se ujistil, že jste pochopila, že pozvání do mých stájí bylo míněno upřímně. Myslím, že jsme říkali ve středu? To je zítra, budete tak laskavá a řeknete ano? Prosím, lady Novello, mám pocit, že vám mám co vynahrazovat."

To, jak se na ni díval - tak hluboce a významně -, způsobilo, že se Novelle zrychlil tep.

Nemohu se paktovat s mužem, který je přítelem mého otčima a bez rozmýšlení koupil koně mého papá - přijmout pozvání by ode mě bylo neloajální... uvažovala.

Ale než se stihla přemoci, slyšela sama sebe, jak říká: „Moc ráda, děkuji vám, sire Edwarde."

„V tom případě vás budu očekávat po obědě. Přeji vám dobrý den, lady Novello."

Nasadil si klobouk, uchopil Novellu za ruku a políbil ji, a celou tu dobu se jí díval hluboce do očí.

Novella pocítila, jak se kdesi hluboko uvnitř celá zachvěla, když se jeho rty dotkly jejích prstů - bylo to, jako by ji probudil k životu obrovský blesk. Byl to pocit ne nepodobný vzrušení, které prožívala, když se Salamandrem přeskakovala nějakou překážku. Ale ne, bylo to něco víc...

Odtáhla ruku, jako by se popálila, a vyděsilo ji zjištění, že jí srdce buší tak rychle.

Proč ve mně budí takovýhle pocit? říkala si, jak tam tak mlčky stáli.

„Dovolte, vyprovodím vás ke dveřím," nabídla se Novella kvapně. Úzkostlivě se snažila znovu ovládnout, i když cítila vnitřní zmatek.

To je jen tím, že jsem nadšená, že uvidím Salamandra - ano, to bude ono, říkala si v duchu, když kráčeli ke dveřím.

„Tak tedy ve středu odpoledne?“

„Ano, ve středu...“

Prudce se otočila a spěchala chodbou zpátky. Její první myšlenky patřily tomu, že se musí nahoře umýt a převléci.

Musím si na chvíli lehnout, to mi udělá dobře, přesvědčovala se.

Ale kdyby se zastavila na odpočívadle a otočila se, byla by spatřila sira Edwarda, jak natahuje celou cestu po příjezdové cestě krk a natáčí hlavu, aby ji ještě jednou naposledy zahlédl...

6

Zbytek dne uplynul pro Novellu v jakémsi mlžném oparu. Takřka hned po odchodu sira Edwarda se zašla nahoru umýt a převléct, a hned nato usnula - úplně oblečená - na své posteli.

„Dopis doktoru von Haydnovi!“ vykřikla po probuzení, když se náhle rozpomněla, že ho ještě musí dopsat a odeslat.

Utíkala zpátky do otcovy pracovny, vytáhla rozepsaný dopis ze zásuvky stolu a dokončila ho co nejrychleji. Protože neměla čas jít osobně na poštovní úřad, vydala se do stájí zjistit, zda by psaní neodnesl Ned.

„Mylady, jak se vede Její Milosti?“ zeptal se Charles, hned jak Novellu uviděl.

„Pořád víceméně stejně. Abych řekla pravdu, mám práci pro Neda, mohl byste ho na chvíli postrádat?“

„Samozřejmě, mylady. Copak od něj potřebujete?“

Novella podala Charlesovi dopis.

„Je to velmi důležité - dopis je určený pro specialistu z Londýna, který se hodně vyzná v plicních chorobách. Doufám, že dokáže zjistit, co mamá trápí.“

„Pak Ned vyrazí hnedka, mylady! Tumáš, hochu, Bluebell se může vrátit na louku. Vem si Folly, ta celý vodu poledne kouše udidlo, jak se těší, až se proběhne.“

„Pořád ještě čiperná, že?“

„To je jistý, mylady. Sir Edward udělal chybu, když ji přehlíd! Na starou babku má v sobě ještě života habaděj.“

Novella se v duchu usmála.

„Výborně, Charlesi. Prosím, požádejte Neda, ať si do té vesnice pospíší, dopis je naléhavý. Čím dřív ta-
dy doktor von Haydn bude, tím líp.“

Novella věděla, že se nemůže dva večery po sobě vyhýbat večeri s otčímem o samotě, a tak se obrnila před dalším nepříjemným zážitkem.

Její nelibost vůči němu narostla do takových rozměrů, že jí vadilo být s ním vůbec ve stejné místnosti.

Vstoupila do jídelny s bušícím srdcem, takže se jí ulevilo, když viděla, že se lord Buckton dosud neobjevil.

Doufám, že je u mamá, říkala si, když usedala ke stolu.

Lily jí okamžitě přinesla prázdný talíř.

„Lord Buckton žádal, abyste na něj počkala,“ řekla, když se vzdalovala od stolu.

Novella tedy seděla s rukama složenýma v klíně nějakých dvacet minut.

Žaludek jí právě začínal tlumeně kručet hlady, když se dveře jídelny otevřely a dovnitř vkrácel lord Buckton.

Nepronesl jediné slovo na pozdrav, pouze mírně sklonil hlavu, než se zamručením usedl ke stolu.

„Už mohu servírovat, mylorde?“ zeptala se Lily nervózně.

Bylo jasně vidět, že všichni sloužící jsou z pána

vyděšení, neboť Lily se třásla ruka, když před něj kladla porci kaviáru na toastu.

„Dej mi ještě jednu porci, ty pitomá," vyštěkl, pohlížeje záštiplně na skromné množství, které mu bylo předloženo.

„Lorde Bucktone, můžete si vzít můj toast," řekla Novella. „Já si na kaviár nepotrpím."

„Je pro vás moc dobrý, co?" odpověděl a strčil si do úst půlku toastu.

„Vůbec ne. Prostě mi nechutná."

„To by mě zajímalo, lady Novello, co se vám zamlouvá, kromě koní? A koně, aťsi jsou sebekrásnější, nepřivolají hejna ženichů."

„Zatím se ještě nějakou dobu netoužím provdat. Sotva jsem se vrátila do Crownley Hallu," poznamenala Novella, co nejklidněji dokázala.

„A čím déle se budete držet matky za sukně, tím je nepravděpodobnější, že se pro vás najde nějaký nápadník. Poptám se po vhodných mladých pánech, až příště navštívím Londýn."

Novella si byla dobře vědoma, kam tento rozhovor směřuje.

„A nejspíš máte někde nějakého příbuzného, který by se pro mě hodil?" nadhodila sarkasticky.

„Je vám snad vyhlídka na to, že byste byla členkou mé rodiny, proti myslí, madam?" zaškaredil se na ni.

Novella usoudila, že nejlépe udělá, pokusí-li se změnit téma hovoru.

„Jak bylo mamá, když jste ji navštívil?"

„Víceméně pořád stejně," zněla lhostejná odpověď.

„Jen doufám, že jí ten specialista dokáže pomoci."

„Prosím? Já myslel, že jste pochopila, že jsem vám zakázal pro něj poslat."

„Mamá potřebuje, aby se na ni někdo podíval.“

„Jestli řeknu, že je zdravá, tak je zdravá. Specialista, to by bylo mrhání penězi, a těch máme náramně málo, než abychom je utráceli za mastičkáře a šarlatány!“

„Doktor von Haydn je vážený odborník, a jak vídím, na drahé předkrmy peníze máme...“

„Dost!“ zařval její otčím a vyprsknuté sliny z jeho úst přistály jen pár centimetrů od jejího talíře. „Jestli máte peníze na rozhazování, pak, jak už jsem vám říkal prve, byste mi je měla dát. Jsou tu jisté naléhavé dluhy, které musím zaplatit, takže mi laskavě dáte k dispozici své finance.“

Novella hleděla do talíře - už ji unavoval pořád stejný rozhovor pokaždé, když zasedla s otčím k večeři, ale tentokrát mu neodpověděla.

Pořád jen o penězích! říkala si v duchu.

Pohlédla k místu, kde stála vydechšená Lily. Novella viděla, že ubohá dívka neví, zda jim má či nemá odebrat talíře.

„Lily, můžete sklízet ze stolu.“

Služka kvapně posbírala talíře - skoro jako by se bála, že po ní lord Buckton něco hodí - a pak přinesla hlavní chod, pečeného bažanta s řeřichou.

Při jídle Novella pozorovala, jak je otčím čím dál rozhněvanější.

„Opakuji, jestli máte peníze z neznámého zdroje, kterými chcete zaplatit toho doktora, pak o tom chci vědět.“

Novella stále odmítala odpovědět.

To byla pro lorda Bucktona poslední kapka. S hlučným zarachocením praštil vidličkou se soustem bažanta a zařval:

„Odpovíte mi! Odkud jsou ty peníze? Nařizují vám, abyste mi to řekla.“

A pak udeřil rukou do stolu tak silně, až Novellina sklenice nadskočila a vzápětí se jí roztříštila u nohou na tisíce kousků.

„Propáníčka!“ vykřikla Lily a hnala se k rozbitému sklu.

„Jděte pro lopatku a smetáček, Lily,“ nařídila Novella tiše.

„Pane, dal jste velmi jasné najevo, že nemůžete nebo nechcete zaplatit za péči o mamá, a jelikož já to učinit mohu, bez váhání uhradím náklady z vlastní kapsy. Mé peníze patří mně a mohu si s nimi dělat, co chci.“

A s tím vyplula z jídelny, přičemž se za ní celou dobu nesl otčímův řev, a ubohá Lily zmizela hledat něco, čím by smetla nepořádek.

Následujícího dne po snídani, kterou Novella snědla z podnosu v matčině pokoji, seděla u okna a dychtivě z něj vyhlížela v naději, že se na obzoru objeví doktor von Haydn.

V dopise ho žádala, aby neztrácel čas s odpovědí, ale vydal se co nejdříve přímo do Hallu.

„Novello, má milá, jsi tady?“

Novella se prudce otočila od okna a spěchala k matčinu lůžku.

Hraběnka byla bledší než dřív a oči měla zapadlé. Zdálo se, že dýchání jí dělá veliké potíže.

„Copak je, mamá?“

„Tuze ráda bych se napila sladové vody, je nějaká na příborníku?“

„Ne, budu pro ni muset dojít dolů do kuchyně, mamá.“

Novella nepromarnila už ani okamžik a rozběhla se dolů do kuchyně. Lily se vyděsila, že ji vidí pod schody.

„Mylady?“ vykřikla, paže ponořené ve velkém dřezu, kde myla nádobí od snídaně.

„To nic, Lily, přišla jsem jen pro trochu sladové vody. Kde ji paní Armitageová má?“

„Ve spíži je zásoba, mylady. Udělala ji hned ráno.“

Novella už nějakou dobu ve spíži nebyla, a když otevřela dveře, udeřil ji do nosu pach droždí.

„Á, tady je to,“ řekla a zvedla hnědý kameninový džbán zakrytý mušelínem.

Než se vrátila nahoru, hraběnka usnula. Novella nalila sklenku kalné tekutiny ze džbánu a postavila ji vedle matčina lože.

Jakmile se paní Armitageová vrátí, půjdu si připravit jezdecký kostým, říkala si s nemalým uspokojením.

Protože dnes opět uvidí svého milovaného Salamandra!

Zatímco čekala, až ji paní Armitageová vystřídá u matky, znovu se vrátila k oknu. Byl krásný den a slunce svítilo. Třešně na konci zahrady vyrážely do květu.

Ten pěkný květ naplnil Novellino srdce nadějí do budoucna.

Bylo těsně po obědě a Novella se chystala jít do stájí pro Bluebell, aby na ní odjela do domu sira Edwarda, když se k ní přihnala Lily s čepečkem nakřivo.

„Mylady, mylady! V hale máte pana Grosse - prej se přišel podívat na západní křídlo.“

Novella nemarnila čas a spěchala uvítat pana Grosse.

„Promiňte, že jsem nevzkázal, mylady, ale byl

jsem tady v sousedství, a tak mě napadlo, že se zastavím a začnu s prací, jestli se to hodí."

„No, chystám se k odchodu, ale pojd'te, ukážu vám západní křídlo."

Novella ho vedla chodbou k poničeným pokojům, které tvořily západní křídlo.

„Jak vidíte, dostalo se to tu do strašného stavu."

Když Novella odcházela, připomněla panu Grossovi, že pokud by se do čehokoli vměšoval její otčím, má mu říci, že náklady hradí ona.

Nicméně když se Novella chystala opustit západní křídlo, vrazil dovnitř otčím. Když pan Gross uviděl, že se lord Buckton blíží, vystrkal své lidi postranními dveřmi ven a vytratil se za nimi.

„Co se to tu děje? Kdo jsou ti lidé?" křičel otčím.

„Nemohu dopustit, aby mi Hall spadl na hlavu, a protože jste odmítl hradit náklady, zaplatím stavební práce sama, z vlastní kapsy," vysvětlila Novella udatně.

A s tím se otočila k odchodu.

Ale lord Buckton se tím nehodlal spokojit - přičítal se k Novelle a popadl ji za zápěstí.

„Povíte mi, odkud jsou ty peníze, mylady, nebo budete litovat."

„Prosím! Nechte toho! To bolí," vykřikla Novella, snažíc se vyprostit.

Ale lord Buckton, byť postarší, byl stále ještě silný - držel její zápěstí a kroutil jemnou pokožkou, až zbělela.

„Vy mi *povíte*, kdo vám dává ty peníze. Nemohu uvěřit, že byste měla nějaké rozsáhlé finance."

Ted' už měla Novella v očích slzy. Ať se snažila, jak chtěla, nedokázala se z kleští jeho stisku osvobodit.

„Pust'te mě, prosím vás!" žadonila.

„Tak mluvte."

Díkybohu se právě v tom okamžiku objevila paní Armitageová. Stačil jí jeden pohled na Novellu, pokoušející se vykroutit ze sevření lorda Bucktona, a po tváři se jí mihl výraz hrůzy.

„Mylorde, kočár na vás čeká. Zmeškáte schůzku."

Lord Buckton se na okamžik zarazil a pak uvolnil stisk.

„Promluvíme si o tom znovu později," zavrčel, naotech zpěněné sliny.

Takřka ve mdlobách se Novella vypořádala do chodby. Když uviděla v zrcadle svůj ztrápený výraz, urovnala si klobouk a několikrát se zhluboka nadechla.

Několik vteřin tam stála, než se vzpamatovala a pokračovala tam, kde čekali Charles, Ned a Bluebell.

„Kapánek jankovatí, mylady," řekl Ned a držel Bluebell v klidu, zatímco Charles pomáhal Novelle do sedla.

„Buďte opatrná, mylady," nabádal ji Charles, když Novella zaryla paty Bluebell do boku - a měla zřetelný pocit, že nemluví jen o jízdě, kterou má před sebou.

Jakmile Novella opustila pozemky Crownley Hallu, pocítila, jak jí z ramen padá nesmírná tíže. Jízda tryskem přes luka jí dělala dobře, dostávala se zase do své staré kůže.

Tady venku jsem volná, říkala si, když se na dohled objevila brána domu sira Edwarda.

Nebyl tak velkolepý jako Crownley Hall, ale stejně působil elegantně. Moretonovi byli stará rodina, žijící z jmění, které její předci nadělali v Britském impériu.

Dědeček sira Edwarda pracoval u Východoindické společnosti.

Novella odjakživa toužila vidět Tithehurst, a když Bluebell proklusala bránou, uviděla, že sir Edward stojí před domem, jako by na někoho čekal.

„Lady Novello!“ zavolal na pozdrav, ve tváři zářivý úsměv. „Pokračujte ke stájím, najdete je za domem. Salamandr už na vás čeká!“

Štolba se k ní hnál, hned jak zastavila u stájí, a chytil Bluebell za uzdu.

„Kde je Salamandr?“ zeptala se zadýchaně, když sesedala.

„Ve stání na druhém konci, mylady,“ řekl štolba a už odváděl Bluebell na chutnou otýpku sena a vědro vody.

„Salamandře! *Salamandře!*“ křičela Novella a nedočkavě se rozhlížela po stájích, po svém koni.

Hlasité zaržání ji upozornilo na přítomnost jejího nejmilejšího hřebce. Vystrčil hlavu ze dveří stáje a znovu zaražtal.

„*Salamandře!*“

Novella na nic nečekala, rozběhla se ke koni a obжала ho kolem silného krku. Očividně byl jako ona stejně rád, že ji vidí.

„Ty můj krásný, báječný miláčku!“ volala, plačíc radostí. „Mně se po tobě tolik stýskalo!“

„V tom případě ho musíte chodit navštěvovat tak často, jak jen můžete. Jak vidíte, je to náramně zdravý chlapík,“ ozval se hlas za jejími zády.

Novella se otočila a spatřila sira Edwarda, kterému to v jezdeckém úboru neuvěřitelně slušelo. Stál za ní.

„Ale děkuji mnohokrát,“ odpověděla Novella, dosti zaražena.

Vůbec se nepodobá mému otčímovi, říkala si, když sir Edward vytáhl z kapsy mrkev a nabídl ji Salamandrovi. Je tak laskavý a ohleduplný.

Jako by jí četl myšlenky, sir Edward se uchechtl a pak řekl: „Možná byste ráda věděla, odkud znám lorda Bucktona, když je mezi námi tolik let věkový rozdíl. Chodil jsem do školy s jeho synovcem Johnem. Na léto jsme jezdívali na Bucktonovo staré panství...”

„Na to panství, které prodal, když se oženil s mamá,” dodala Novella. „Ačkoliv je tu náramně málo důkazů o tom, že z toho obchodu získal nějaké peníze...”

Sir Edward se sarkasticky usmál. „Nejspíš se nemůžete dočkat, až si na Salamandrovi vyjedete. Pojdte, můj kuň je připraven a Salamandr bude osedlaný za chvíličku.”

Novella nepotřebovala další povzbuzování. Následovala sira Edwarda před stáje, kde nasedl na svého koně.

„Moje sedlo!” vykřikla, když uviděla, že Salamandr má na hřbetě právě to, které před pouhými několika dny sir Edward odvezl.

„Snažil jsem se vám vysvětlit, lady Novello, že ho беру jen proto, abyste na něm mohla jezdit, ale myslím, že jste se obávala nejhoršího, a tak jsem neměl příležitost vám to sdělit.”

Jsem pošetilý blázen, říkala si, když šplhala na bednu, kterou přinesli, aby se jí lépe nasedalo.

Posléze štolba přivedl krásného, jako uhel černého hřebce pro sira Edwarda.

„Vydáme se k řece?” zeptal se, když se uvelebil v sedle.

Jediný dotek Novellina biče a Salamandr vyrazil!

Když cválali přes louky, byl Salamandr o několik metrů před hřebcem sira Edwarda.

„No tak, hochu," pobízela koně Novella, když uviděla v dálce stříbřitou čáru řeky.

O půl hodiny později dorazila k řece, sir Edward stále zůstával pozadu. Ze Salamandra kapal pot, když Novella seskočila na zem, a pak ho vedla k chladné vodě.

„Tak, chlapče můj, napij se, co hrdlo ráčí."

„Obávám se, že vám nestačím!" funěl sir Edward, když sesedal, „jste výborná jezdkyně, lady Novello."

„Prosím, říkejte mi jen Novello," řekla s úsměvem, „tady není třeba počínat si tak formálně."

Novella nechala Salamandra pít v řece a procházela se po travnatém břehu.

„Mám mnoho šťastných vzpomínek na tahle místa."

„Já také," připustil sir Edward a srovnal s ní krok.

„Papá mě sem brávil každé léto, když měl čas. Plavali jsme a pořádali piknik. Tady nahoře nebyl hřebtem, ale otcem, který si užíval a bavil se se svou dcerou."

„Asi vám hodně schází," odvážil se podotknout sir Edward.

„Ano, schází. A teď se bojím o mamá - vůbec na tom není dobře."

„Zavolala jste lékaře?"

„Přišel do Hallu, ale nemohl mamá pomoci. Poslal jsem tedy pro specialistu do Londýna - nějakého doktora von Haydna. Čekám, že mamá navštíví..."

„Myslíte, že je to vážné?"

„Vím, že je, jinak by ji dovedl léčit doktor Jones. Přiznávám, že se bojím nejhoršího."

Sir Edward na ni upřeně hleděl, zelenavě šedé oči plné starostlivosti.

„Jak to zvládáte?“

„Myslíte teď, když můj otčím propustil většinu sloužících?“

„Já...“

„Není třeba se omlouvat, sire Edwarde, uvědomuji si, že situace v Hallu je obecně známá po celé vesnici a ještě dál. Zjistila jsem to při návštěvě několika místních řemeslníků.“

„Lord Buckton si v životě potrpí na materiální věci.“

„Na mamá mu vůbec nezáleží! To vím.“

Ted' už měla Novella slzy na krajíčku. Sir Edward k ní zvolna přistoupil, skoro jako by ji chtěl vzít za ruku, a pak se zarazil.

Novella mluvila dál, tak vděčná, že nalezla chápatelého posluchače.

„Je zřejmé, že můj otčím mě má silně nerad, ale to mu nebrání v pokusech o získání mých peněz. Papá odkázal mamá a mně dost, abychom mohly pohodlně žít, ale k tomuto blaženému stavu máme daleko.“

Sir Edward se zastavil a pak promluvil: „Vždycky je to těžké, když rodič uzavře nové manželství. Mám přátele, kteří se ocitli po takové události ve velmi trapné situaci. Naštěstí po smrti mé matky otec nijak netoužil žít s nějakou jinou ženou a zůstal truchlícím vdovcem až do své smrti. Byl to obrovský šok, když zesnul, a já nebyl připraven na odpovědnost, spojenou s vedením domu a těchto skromných pozemků. Neumím si představit, jak vám je, když na vašich bedrech spočívá takové břímě jako Crownley Hall.“

Novella hleděla na sira Edwarda a náhle se jí srdcem rozlila něha.

„Zřejmě chápete, co cítím k Crownley Hallu..." zašeptala.

„Každému, kdo vás pozná, je zřejmé, že milujete Hall stejně jako svou mamá a Salamandra!"

Sir Edward se zasmál a poplácal po plecích Salamandra, který se spokojeně popásal na břehu řeky.

Už dlouho necítila Novella takové štěstí a radost - a ve společnosti sira Edwarda jí bylo, jako by ho znala odedávna.

Novella si byla dobře vědoma, že má málo zkušeností ve společenském styku s opačným pohlavím. Bylo tu několik málo rádobyhádníků, kteří ji navštěvovali ve škole, ale její služka je vždycky poslala pryč s tím, že Novella není doma.

Novella nikdy nebyla zamilovaná a neuměla si představit, jaké to asi je.

Když ale stála na břehu řeky a pozorovala sira Edwarda, jak si hraje se Salamandrem, cítila v srdci záhadnou touhu, kterou si nedokázala vysvětlit.

Nesmím se zabývat hloupými představami, pomyslela si a oťáslá se. Nesmím se nechat rozptylovat od mamá a Crownley Hallu.

Nicméně nemohla popřít, že cítí podivnou, omamnou touhu a tajné vzrušení, když je ve společnosti sira Edwarda.

„Měli bychom jet dál," promluvila a přitáhla Salamandra těsně k sobě, „pomůžete mi, prosím, do sedla?"

Po dlouhé a vyčerpávající jízdě začalo slunce na obloze klesat a sir Edward navrhl, aby se vrátili do Tithehurstu.

„Připozdívá se," řekl, „a vás potom čeká ještě cesta domů."

Vraceli se mlčky a Novella prožívala vnitřní zmatek. Nedokázala pochopit, proč se tak cítí - je to jen tím, že na Salamandrovi tak dlouho neseděla, anebo to má něco společného se sirem Edwardem?

„Nechtěla byste zůstat na čaj?“ zeptal se sir Edward, když projížděli branou Tithehurstu.

„Měla bych se vrátit do Hallu,“ odpověděla Novella, „pro případ, že by přijel doktor von Haydn.“

„V tom případě mi musíte slíbit, že zase přijedete. Na Salamandrovi můžete klidně jezdit, kdykoli se vám zlíbí.“

Se Salamandrem se Novella loučila s těžkým srdcem, a dokonce i několika slzami.

„Zas brzy přijedu, slibuji,“ vydechla, hladíc jeho hedvábnou hřívu.

Kvapně se rozloučila se sirem Edwardem a pak se vyhoupla znovu na Bluebell.

„No tak, holka,“ popoháněla ji, když klisna klusala směrem ke Crownley Hallu.

„Po Salamandrovi si připadám, jako bych seděla na zahradní houpačce,“ vzdychala Novella, snažíc se ze všech sil zlákat Bluebell k rychlejšímu kroku.

Po návratu do Crownley Hallu se Novella cítila zcela vyčerpaná. Dokud nesekočila z Bluebell, neuvědomovala si, jak dalece vyšla z kondice.

„Vrátím se k Salamandrovi,“ rozhodla se. „Nemohu ježdění tak dlouho zanedbávat.“

Cestou zpátky k domu si Novella všimla, že kára pana Grosse už venku nestojí.

To je ale divné, pomyslela si. Přece ho můj otčím nevyhodil?

Odpověď vyšla najevo záhy, protože jen co vstou-

pila do domu, objevil se ve dveřích salonu lord Buckton s krásnou novou vycházkovou holí, kterou Novella ještě neviděla.

„Co to mělo za smysl, když se ten stavitel dnes odpoledne potloukal kolem věže?“ zavrčel, než ho stihla pozdravit.

Novella se narovнала v celé své výši a odpověděla: „Zaplatila jsem panu Grossovi předem, aby odvezl ty rozbité chrlíče a mohl podle nich vytesat nové.“

„No, zítra tam rovnou můžete zajet a vzít je zpátky! A říct mu, že nepotřebujeme jeho předražené služby.“

„Pane, na tohle nemáte právo!“ vzplanula. „Protože účty platím já, nechápu, co je vám do toho, co dělám s domem.“

„Jak se opovažujete se mnou mluvit takovým tónem!“ zuřil a blížil se k ní nanejvýš výhružným způsobem. „Jak se opovažujete objednávat ty lidi bez mého souhlasu? Já jsem na Crownley Hallu muž, ne vy. Laskavě to do budoucna mějte na paměti.“

„Jsou to mé peníze a já s nimi udělám, co budu chtít, a jestliže je chci utratit raději za dům než za krásné toalety, pak je to moje věc. Byla jsem tady dávno před vámi, lorde Bucktone, a nepozoruji, že byste nějak spěchal opravovat Hall, když vám padá na hlavu.“

„Uděláte, co řeknu,“ zahulákal lord Buckton a hodil po Novelle přes chodbu svou hůl se stříbrnou rukojetí. „Už jsem vás varoval před tímhle směšným pokusem zatajovat mi to, co mi právem náleží. Jestli máte peníze na rozhazování, pak vám je mám právo jako váš poručník vzít.“

Novella ztuhla jako přimražená. Byla vyčerpaná jízdou a nemohla se pohnout. Lord Buckton k ní vy-

kročil, ale náhle je vyrušilo hlasité lomození zvonku u dveří.

„Je doma lady Novella Crownleyová?"

Novellu zaplavila vlna úlevy, když uslyšela hlas se silným cizím přízvukem. To nemůže být nikdo jiný než doktor von Haydn!

„Prosím, pojděte dál, doktore! Jsem moc ráda, že vás vidím!" vykřikla Novella a hnala se mu vstříc, aby ho uvítala.

Vřele mu potřásla rukou a malý, kulatoučký pán v cylindru a kostkovaném svrchníku se jí okamžitě zalíbil. Nesl černou brašnu a při chůzi se předkláněl, jako by spěchal.

Když Novella mījela lorda Bucktona, chytil ji za paži.

„S vámi si to vyřídím později, *tím* si buďte jistá," zavrčel tlumeným, hrozivým hlasem.

„Prosím, pojděte se mnou, doktore," vyzývala hosta Novella, snažíc se nedat najevo, jak je otřesena. „Mamá je nahoře."

Cítila, jak se jí do zad zabodávají oči lorda Bucktona, když doprovázela doktora do matčina pokoje.

Mám vážný problém, říkala si, když za sebou zavírala dveře, *opravdu velmi vážný problém.*

7

Novella trpělivě čekala před matčiným pokojem, dokud byl doktor von Haydn uvnitř a vyšetřoval ji.

Zatímco jí otčímova slova ještě zněla v uších, přízračně se jí vybavovalo, jak se její stará služka Sally obávala, že její i matčin život jsou v nebezpečí.

Jakže to říkala?

Lord Buckton se nezastaví před ničím, aby se zmocnil Hallu.

Přece by se nesnížil k vraždě? opakovala si v duchu, když přecházela sem a tam chodbou. Co když matčinu nemoc způsobily nějaké ničemné vlivy zvenčí!

A tak se Novellina mysl zmítala v pochybnostech až do chvíle, kdy doktor von Haydn otevřel dveře a pozval ji dovnitř.

„Mylady, bohužel nemám dobré zprávy. Vaše matka má nádor - navíc dost vzácného druhu. Má ho na plicích a obávám se, že věc už příliš pokročila, než abych mohl nějak pomoci. Teď potřebuje jen ošetrovatelskou službu čtyřiadvacet hodin denně a dobrou stravu - a samozřejmě vaše modlitby.“

Novella zesinala zděšením.

„Mamá - mamá zemře?“

„Prognóza není dobrá. Ale vždycky můžeme doufat, že se stane zázrak. Ať si bude žádat cokoli, i kdyby to bylo sebedivnější, bez zaváhání jí to poskytněte.“

„Ach, mamá. Ne! Ne!“ vykřikla Novella. „Papá jsem ztratila teprve před dvěma roky, a teď tohle. To je příliš!“

Rozvzlykala se a ubohý doktor nevěděl, co si s ní počít. Stál tam zcela strnule, asi metr od ní.

„Mám poslat pro služku?“ zeptal se, když plačící dívku chvíli pozoroval.

„Ne, ne, to bude dobré, hned,“ stkala Novella a snažila se vzchopit. „Vaše zpráva mě tak docela nepřekvapuje. Jenže slyšet ta slova od vás, to je velmi těžké.“

„Chápu, mylady. Kdybyste však ode mě ještě něco potřebovala, musíte pro mě neprodleně poslat. Pokud by se stav Její Milosti zhoršil, přijedu ihned.“

„Mnohokrát vám děkuji, doktore,“ odpověděla Novella a připadala si trochu hloupě, že měla tak zběsilé představy o svém otčímovi.

Novella vyprovodila doktora ke dveřím a přitom si všimla, že venku je Charles.

„Neříkal lord Buckton, kdy se asi vrátí?“

„Ano, mylady - zítra ráno, pokud vím.“

Cestou zpátky dovnitř Novella kypěla hněvem.

Nejspíš jel navštívit tu svou přítelkyni, běsnila v duchu, vracejíc se do matčiny ložnice. Ten člověk nemá v těle ani za mák slušnosti!

Paní Armitageová už byla zase u hraběnky, takže Novella spící matku prostě jen políbila a odebrala se na lože.

Najmu ošetřovatelku a koupím jí všechno, co potřebuje, rozhodovala se, když si kartáčovala své dlou-

hé vlasy. Mamá nesmí nic postrádat, pokud je v mé moci jí to poskytnout.

Příští den plynul zvolna. Novella shledala, že se nedokáže na nic dlouho soustředit, a to nejen proto, že matčin stav se rychle zhoršoval.

Jak se dlouhé odpoledne vleklo, čím dál častěji se přistihovala při myšlenkách na sira Edwarda Moretona.

Na koni rozhodně vypadá nádherně, dumala, když si ho v duchu vybavovala obkročmo na pěkném černém hřebci.

Novella obdivovala dobré jezdce - její otec v hrabství takřka neměl sobě rovného a samotnou ji vysazovali na koně, sotva začala chodit.

Skoro mi ani nevadí, že takový muž jako sir Edward koupil naše koně, když teď vidím, jak se o ně stará, říkála si, zatímco seděla nečinně v saloně.

Můj otčík by s nimi asi zacházel špatně, a to bych nedokázala snášet.

Knihu, kterou se pokoušela číst, nechala klesnout do klína a zasnila se. Znovu prožívala každou vteřinu, kterou strávila na Salamandrovi, a vybavovala si rozhovor, který vedla se sirem Edwardem.

Zřejmě skutečně chápe mou situaci, přemýšlela, nikdy jsem se s nikým mimo rodinu necítila tak příjemně.

A pak si uvědomila, že sní, a znovu zvedla knihu k očím.

Byl to napínavý příběh od paní Woodové, o vesnici ne nepodobné Crownley a panství ne nepodobném Hallu.

Jak tak četla příběh o tom, jak jistá lady Isabel po-

znala, jak velice miluje svého manžela teprve poté, co ji postihla strašlivá pohroma, Novella opět knihu odložila a pustila se do překotného uvažování.

Může být láska taková? Že si člověk není vědom, jak moc pro něj někdo znamená, dokud ho nemá z dosahu? Ach, jak si přeju, aby se mamá uzdravila a mohla mi vysvětlit, proč jsem dnes tak rozrušená!

Dokonce ji napadlo, že snad možná chová tajnou touhu po siru Edwardovi!

Jak by mi bylo, kdyby náhle ohlásil, že se bude ženit? Také bych si, jako lady Isabel v tomhle příběhu, uvědomila, že ho mám ráda - teprve až by bylo příliš pozdě?

Těžce vzdychla a pak se na sebe docela rozzlobila.

Ale tohle je jen hloupý příběh a já si neumím představit, že by láska byla taková. Taková pošetilot! Určitě přece poznám, kdy jsem do někoho zamilovaná a kdy ne.

Byla ráda, že se otčím ještě nevrátil - oběd, byť skrovný, se tím stal mnohem příjemnější. Novella vroucně doufala, že se nevrátí ani na večeři, ačkoliv v ní vřela krev při pomyslení, že je matce nevěrný v době, kdy ho nejvíc potřebuje.

Po pravdě řečeno, vyhýbala se toho dne návštěvám v matčině pokoji a chodila tam, jen když pacientka spala - neboť pokaždé se hraběnka ptala po manželovi a Novella byla nucena lhát a říkat, že je ve Stokingtonu.

Hraběnčino zdraví se od doktorovy návštěvy znaitelně zhoršovalo a nejednou se toho dne Novella v duchu ptala, zda by neměla znovu povolát doktora von Haydna - nebo poslat pro doktora Jonese.

Napsala jedné londýnské agentuře, aby poslala

ošetřovatelku, která se bude o matku starat, a doufala, že nebude muset čekat dlouho.

Den plynul, až odbila sedmá hodina a Novella se chystala jít převléci k večeři, když jí byl doručen rukou psaný list. Lily jí ho přinesla do salonu.

„Copak to je?“ zeptala se, když jí dívka podávala krémový papír.

„Přinesl to posel z Tithehurstu, mylady. Nečekal na odpověď, odjel.“

„To je ale divné,“ zamumlala Novella, odstranila pečeť a list si přečetla.

„Má milá lady Novello,

na naši nádhernou jízdu napříč krajem budu velmi dlouho vzpomínat. Vaše společnost mi byla nesmírně milá a doufám, že se z ní opět budu moci v blízké budoucnosti těšit. Prozatím Vás, hned jak přečtete tento list, prosím, abyste navštívila stáje, neboť tam najdete malý důkaz mého obdivu.

Pozvání do Tithehurstu, kdykoli se Vám zachce jej navštívit, pro Vás platí i nadále. Vroucně doufám, že v blízké budoucnosti budu Vaší společností opět poctěn.

V úctě Váš

Edward Moreton.”

Novella několik minut uvažovala nad obsahem dopisu, až ji překonala zvědavost.

I když se venku stmívalo, vzala si lucernu, rozsvítila ji a pak se vydala ke stájím.

Třeba mi poslal zpátky sedlo, uvažovala, nebo mi dokonce koupil nové.

Jakmile zahrnula za roh, uviděla, že tam stojí Charles - široký úsměv na tváři, jako by právě dostal pytel zlata.

„Mylady! *Pojďte se mnou!*”

„Copak je, Charlesi?”

„Počkejte, uvidíte, mylady.”

Vstoupili do stáje a Charles, který šel napřed, na ni kýval, aby ho následovala k poslednímu stání.

To je ale podivné, říkala si Novella.

Jenže jak se pomalu blížila, uslyšela velmi povědomé zafrkání. Stěží schopna uvěřit vlastním uším, rozběhla se, skokem překonala posledních několik metrů - a tam, ve svém starém stání, byl Salamandr!

„Ach, já tomu nemůžu uvěřit!” vykřikla a objala koně kolem krku.

„Koukejte, mylady. Na uzdě má dopis. Já neumím číst, tak nevím, co tam stojí. Třeba se z toho dozvíme, proč se milej starej Salamandr vrátil domů.”

Novella strhla zavěšenou kartičku ze Salamandrový uzdy.

Stálo tam:

„Mylady, když jsem viděl, jak jste onehdy odpovědne skvěle jela na Salamandrovi, dospěl jsem k závěru, že by se zkazil, kdyby na něm jezdil někdo jiný. Rozhodl jsem se tedy poslat ho zpět domů, k jeho právoplatné majitelce. Považujte to za dar velmi talentované a velmi krásné jezdkyňi, které se nikdo nevyrovná v tomto hrabství, ani v žádném jiném.”

„To je ale úžasně velkorysé!” zvolala Novella, snímajíc Salamandrovi uzdu, aby se cítil volně. „A sir Edward si myslí, že jsem krásná,” zašeptala si pro sebe.

Byla si vědoma, že ta slova v ní probudila jakýsi podivný pocit. Vůbec to nebylo nepříjemné...

Avšak ze zadumání ji vytrhl rachot kopyt a skřípot kol. Byl to lord Buckton a tvářil se jak bouřkový mrak.

„Proč je to hovado ustájené tady?“ zařval. „Já myslel, že jsem ho prodal, tak mi laskavě vysvětlíte, proč žere moje seno a zneužívá mého přístřeší?“

Otčím seskočil z kočáru a při tom by byla Novella přísahala, že z něj ucítila závan vůně parmských fialek.

„Sir Edward mi ho laskavě dlouhodobě zapůjčil, abych se mohla opět těšit z jízdy na něm,“ odsekla s pocitem, že kdyby měla po ruce lopatu, praští ho i ní, pokud by se pokusil poslat Salamandra zpátky.

„Co je to za třesky plesky? Co tomu chlapovi je?“

„Pokud vám dělá starosti Salamandrova strava, postarám se, abyste neplatil za nic z toho, čeho se dotkne, takže si nemusíte dělat zbytečné starosti.“

Lord Buckton se usmál - strašným, vítězoslavným úsměvem.

„Uvidíme, co máte nebo nemáte, mylady. Právě dnes jsem navštívil svého advokáta - ne ty dva blbce, které zaměstnává vaše rodina - a vypadá to, že mám velmi silný nárok na veškeré peníze z vašeho bankovního účtu. Co je vaše, to je moje, neboť jsem manžel vaší matky, a jakmile odejde z tohoto světa, bude mi patřit všechno!“

„Vy - vy necitelná bestie!“ vykřikla Novella, v očích zuřivost. „Vám vůbec nezáleží na matčině zdraví? Ztratíte ji, a vy se staráte jen o peníze!“

S tím se vyřítila zpátky k domu, ponechávajíc za sebou otčima, který se hlasitě smál jejímu ústupu.

„Co si to dovoluje?“ běsnila, když zabouchla dveře své ložnice. „Pan Longridge mu nedovolí přístup

k mému účtu, i kdyby mu vyhrožoval brokovnicí. Ten člověk zcela očividně přišel o rozum."

Zazvonila na Lily a požádala ji, aby jí přinesla večeři na tácu, a pak se šla podívat na matku.

Hraběnka byla vzhůru, ale slabá.

„Ošetřovatelka tu bude velmi brzy," řekla Novella chlácholivě, když matce natřásala polštáře. „A pak už nebudeš muset být ani minutu sama."

Netrvalo dlouho a matka tvrdě usnula. Novella ji chvilku pozorovala a pak uslyšela za dveřmi kroky Lily. Rozpomněla se, že požádala, aby jí donesli večeři do jejího pokoje, a tak se po špičkách odplížila, aby matku nerušila.

Půjdu brzy spát a ráno si pak vyjedu na Salamandrovi, uvažovala, když dojídala večeři, možná navštívím Tithehurst a poděkuju siru Edwardovi osobně. Ano, to zítra udělám...

Novella byla tak vyčerpaná, že spala nadmíru dobře. Když se nazítří ráno probudila, měla pocit, že dokáže čelit všemu, co jí den přinese.

Vstala, umyla se, oblékla, vzala za kliku a zjistila, že dveře nejdou otevřít.

To je prapodivné, snad se zámek večer nějak zasekl, říkala si.

Ale ať se snažila sebevíc, dveře otevřít nešly.

Nakonec jí svitlo, když se podívala na zámek a zjistila, že už tam není klíč.

Otčím mě musel zamknout! To jsem ale hloupá, úplně jsem si zapomněla včera před odchodem vzít klíč. Bezpochyby ho na jeho pokyn vzala paní Armitageová a dala mu ho, a jakmile jsem usnula, přišel a zamkl mě.

Novelle vyhrkly do očí slzy bezmoci, když uvažovala, co dělat. Na talíři měla od včerejšího večera ještě několik suchých kůrek a trochu vody v karafě u postele, takže nebude úplně hladovět ani žíznit.

I tak však byla Novella rozhořčena tím, že se otčím uchýlil k tomuto opatření.

Jak se opovažuje! rozčilovala se a zároveň se snažila vymyslet způsob, jak se dostat ven.

Přistoupila k oknu a vyhlédla ven; bylo to vysoko.

Ne, rozhodně bych se přinejmenším zranila, kdybych se pokusila vylézt oknem, usoudila.

„Co budu dělat? *Co budu dělat?*“ vykřikla, přecházejíc po pokoji sem a tam.

Čeho se snaží dosáhnout tím, že mě zavře v mém pokoji? Už jsem poslala pro ošetřovatelku, která se bude starat o mamá, a doktor von Haydn tu byl a vynesl svůj verdikt - patrně mě tímhle počínáním chce docela ovládnout.

A tato myšlenka, která byla Novelle tak odporná, ji přiměla prolévat horké slzy bezmoci.

„Nedopustím, aby mě ovládal, *nedopustím,*“ ječela a bouchala pěsti do příkrývky.

Nejspíš se teď bude pokoušet získat přístup k mému bankovnímu účtu, říkala si chmurně, stírajíc slzy.

Dnes ráno jsem u dveří nikoho neslyšela, takže ošetřovatelka ještě přijet nemohla. Aspoň tomu musím být ráda, neboť by ji určitě poslal pryč.

Zjištění, že nemůže jít za matkou, na Novellu těžce dolehlo a velmi brzy se znovu rozplakala.

Co jestli mamá v noci zemřela? Přišla by pro mě paní Armitageová? uvažovala zoufale.

Nakonec, vyčerpána emocemi, ulehla na postel a začala dřímat.

Nevěděla, jak dlouho spala, ale o nějakou dobu později ji probudily hlasy na chodbě venku a otáčení klíče v zámku.

To bude paní Armitageová, přináší mi zprávy o mamá, domnívala se Novella, když se rozespale zvedala.

S největší nelibostí ale zjistila, že nad ní stojí otčím.

„Tak uvidíme, jestli vás malé věznění poučilo," zavrčel tlumeným, zlověstným hlasem. „Mám tady papír od svého advokáta, a jestli ho laskavě podepíšete, pak budu moci získat přístup k vašemu bankovnímu účtu. Sdělil mi, že pokud to neuděláte, nemohu z něj nic čerpat."

Podával jí papír.

„Nikdy. *Nikdy*. Ty peníze jsou pro mamá, pro mě a pro dům - ne na to, abyste je rozházel za nové kočáry a lehké ženy!"

Lord Buckton se na ni zadíval dlouze a zle.

„Pak vidím, že budete muset zůstat zavřená ještě nějaký čas. Nechám vám ten papír tady a očekávám, že než se vrátím, bude podepsaný. Paní Armitageová vám přinese oběd na podnose. Teď budu potřebovat malou splátku na něco, co mám v úmyslu koupit."

Novella bezmocně seděla, zatímco její otčím cílevědomě přistoupil k jejímu toaletnímu stolku a začal se prohrabovat šperkovnicí.

„Á, tohle postačí," prohlásil, když zvedl diamantový přívěsek.

„Ale to je náhrdelník, který mi strýček Richard koupil k šestnáctým narozeninám."

„A je příliš pěkný, než aby ho nosilo děvče jako vy. Ano, vezmu si ho, a pro vás ať je to ponaučení. Čím dřív pochopíte, že všechno je v Crownley Hallu moje a mohu si to brát, tím lépe."

Nato odkráčel a rázně za sebou zamkl dveře.

„Ten surovec!" vykřikla Novella, „je to jediný dárek, co mám od bratra mamá, který už je mrtvý."

Uvědomila si však, že není v jejích silách otčíma zastavit a zabránit mu v tak hanebném počínání. Dokud nenajde cestu z tohoto pokoje, nemůže jít pro pomoc. Blesklo jí myslí vydat se do Titheurstu, ale okamžitě od toho upustila.

„Pořád ještě nevím, zda mohu siru Edwardovi důvěřovat," šeptala si, „ne, má jediná naděje je pan Longridge. Jediný problém je, jak se dostat z pokoje."

S pocitem porážky klesla zpátky na postel a čekala.

Jenže právě v tom okamžiku ji křik zvenčí přiměl rozběhnout se k oknu.

Po pěšince zadní zahrady tam kráčel Charles a vedl Folly!

Folly byla v rozverně náladě a pořád se vzpínala, což Charlese značně dopalovalo.

Novella jednala rychle a bez zaváhání rozrazila okno.

Ačkoliv věděla, že se nesluší, aby dáma křičela, začala z plných plic: „Charlesi! Charlesi!"

Viděla, jak štolba obrací hlavu a snaží se najít místo, odkud zvuk vychází. Vypadal zmateně.

„Můj ty bože," zašeptala Novella, „patrně neví, že jsem tady nahoře. Nečekal by ode mě, že se budu chovat tak neotesaně."

A tak křikla znova.

„Charlesi! Charlesi! Podívejte se nahoru. Jsem ve druhém patře."

„Mylady!" zvolal. „Co tam pro všechno na světě děláte?"

„Jsem zamčená, Charlesi. Nemohu se dostat z pokoje."

„To je *jeho* dílo?“ zeptal se zamračeně.

„Obávám se, že ano.“

„Jak vás můžu dostat ven? Po žebříku nevylezu, mylady, na to už mám moc špatný nohy, a mladej Ned je venku s Bluebell.“

Novella vteřinu uvažovala - pan Longridge by mohl pomoci!

„Charlesi, mohl byste okamžitě zajet do Stockingtonu a jít do banky za panem Hubertem Longridgem? Povězte mu, co se stalo, a požádejte ho, aby co nejdříve přijel sem.“

Charles nezaváhal - popadl Folly za uzdu a už ji táhl ke stájím.

„Žádnej strach, mylady. Vosedlám tuhle paničku a hnedle vyrazím. Dělej, Folly, máme důležitou práci!“

Novella klesla zpátky na postel a připravovala se na dlouhé čekání. I kdyby Charles odjel ihned, stejně uplyne do jeho návratu několik hodin.

Jen doufám, že pan Longridge přijede, než se můj otčím vrátí domů, říkala si v duchu. Obávám se, že bez jeho zásahu si lord Buckton nějak najde způsob, jak získat přístup k penězům, které po sobě papá zanechal. - Ach, dobrotivý Bože! *Vyslyš mě.* Jestli někdy někdo potřeboval tvou okamžitou pomoc - tak tady já. Jak tě prosím, abys mi naslouchal!

A s touto modlitbou se smířila s dlouhým čekáním.

8

Jak bylo slíbeno, paní Armitageová přinesla Novel-
le oběd na tácu, ale ani nestrčila hlavu do dveří.
Prostě jen odemkla a škvírou rychle prostrčila pod-
nos.

Novella prve zvažovala možnost pokusit se násilím
proniknout skrz odemčené dveře, ale byla příliš una-
vená a slabá.

„Jak je mamá?“ křikla, když uslyšela, jak zámek
opět pevně zacvakl.

Od paní Armitageové se však odpovědi nedočkala.

Slunce už zahájilo svůj dlouhý sestup po obloze,
když Novella znovu uslyšela zvenčí zvuk koňských
kopyt.

Pak se ozval hlas, při kterém se jí okamžitě udělalo
lépe...

„Mylady! Mylady! Jsme zpátky a přivez sem s se-
bou pana Longridge!“

Dole v zahradě stál Charles, zjevně spokojený sám
se sebou.

„Kde je?“ vykřikla Novella, která neviděla z pana
Longridge ani vlásek.

„Von je vepředu v kočáře.“

„Charlesi, požádal byste ho, prosím, aby šel ihned

za paní Armitageovou a řekl jí, aby mě pustila z mého pokoje?"

„Hnedka, mylady.“

Zdálo se jí, že trvalo celou věčnost, než znovu uslyšela odmykání dveří své ložnice. Dveře se rozlétly a vkročil do nich pan Longridge s úzkostlivým výrazem na tváři.

„Lady Novello! Stalo se vám něco?“

Novella se k němu rozběhla, uchopila jeho ruku a vřele ji stiskla.

„Jsem docela v pořádku, děkuji. Trochu rozrušená, ale jinak mi nic nechybí.“

„Co to toho ďábla napadlo? Zamknout vás ve vlastním pokoji?“

„Pokouší se dosáhnout toho, aby měl přístup k mému bankovnímu účtu, a myslí si, že když mě zavře, podepíšu *tohle*.“

Novella mu podala list papíru, který jí tam otčím zanechal.

„Inu,“ řekl pan Longridge, když si ho přečetl, „já nejsem právník, ale neumím si představit, že by mu to v jeho snažení pomohlo. Myslím, že zjistíte, že poslední vůle vašeho otce je neprůstředná a sebevíc takzvaných mazaných advokátů na tom nedokáže nic změnit.“

„To je ohromná úleva,“ zašeptala Novella, „a teď pojd'te, prosím, do tatínkovy knihovny - tady se nedá bezpečně mluvit.“

Novella si všimla, že paní Armitageová znovu strčila klíč od jejího pokoje do kapsy, a to v ní probudilo pocit nejistoty.

Novella otevřela dveře do otcovy knihovny a uvedla pana Longridge dál. Uznale se rozhlédl.

„Aha, ano, poznávám vkus vašeho otce. Ale kde je obraz honu v Thaxby?“

„Obávám se, že byl prodán, jako mnoho dalších cenných předmětů v tomto domě.“

„Ten člověk je ničema!“ zvolal pan Longridge a usedl do pohodlného koženého křesla, které mu Novella nabídla. „A opakuji, skutečně nemusíte mít žádné obavy, že by se mu dostal do rukou tajný fond vašeho otce - ten je mimo jeho dosah.“

„To jsem velice ráda. Ale ještě je tu jedna věc, kterou nechápu.“

„Prosím, řekněte, co to je?“

„Nechápu, jak jste přesvědčil paní Armitageovou, aby mě pustila z mého pokoje. Ona se tolik bojí otčímá, že uposlechne všechny jeho rozkazy. Jediné, v čem mu vzdoruje - a to vlastně není opravdový vzdor - je, když hodiny vysedává u mé mamá a ošetřuje ji. Jinak je zcela podřízena lordu Bucktonovi. Je to, jako by měl nad ní nějakou moc...“

„Moc předat ji policejním strážníkům, vsadím se.“

Novella na něj užasle pohlédla.

„Jak to myslíte?“

„Věnoval jsem se trochu detektivní práci od té doby, co jste přišla do mé kanceláře, a zjistil jsem, že naše paní Armitageová má potíže se zákonem. Otec lorda Bucktona ji nechal zatknout kvůli nějakému zmizelému stříbru. Samozřejmě, pak starý lord zemřel a případ se vůbec nedostal k soudu. Takže jak vidíte, stačilo jen pohrozit, že zavolám do Hallu policii, a hned kapitulovala.“

„To od vás bylo úžasně chytré!“ vykřikla Novella a radostně zatleskala rukama. „Říkala jsem si, co ji asi váže tak zběsilou oddaností k lordu Bucktonovi.“

„Ale mylady, není bezpečné, abyste tady zůstávala. Doporučil bych, abyste na noc uprchla, je-li to možné. Máte kam jít?"

„Ale nemohu opustit mamá," namítala, „leží těžce nemocná - snad umírá."

„Lady Novello, nemohu ručit za vaši bezpečnost, jestliže tady zůstanete, až se vrátí lord Buckton. Muž, který vás zamkl jako zvíře, nezaváhá zajít ještě dál, jestli přijede domů a zjistí, že jste byla nejen osvobozena, ale navíc jste také odmítla podepsat tento dokument."

Novella zauvažovala o jeho slovech - měl samozřejmě pravdu. Ale kam by mohla jít? Nemá v sousedství jediného přítele, kromě sira Edwarda. Mohla by se na něj obrátit v okamžiku nouze?

„No, sir Edward Moreton říkal, že mohu kdykoli navštívit Salamandra..." řekla nahlas.

„Je to slušný člověk, a kdyby věděl, že jste v ohrožení, přece by vás neodmítl? Pokud vám dělá starosti, že by se to nepatřilo - aby neprovdaná mladá dáma pobývala u neženatého mladého pána -, pak bych si představoval, že jeho hospodyně bude fungovat jako gardedáma."

„Ne, o to nejde. Jsem si jista, že sir Edward by byl přímo vzorem gentlemanského chování a neudělal by nic, čím by ohrozil mou pověst..." vzdychla Novella, „ale faktem je, že je to starý přítel rodiny mého otčíma - neprospělo by mu, kdyby se zapletl do našich rodinných rozmršek."

„Já bych o tom vůbec nepřemýšlel. Sir Edward je stejně diskrétní jako ušlechtilý."

„Dovolte mi podívat se, zda mamá nic nechybí, a pak si zabalím brašnu," souhlasila konečně. „Byl

byste tak hodný a vysadil mě v domě sira Edwarda, až navštívíme pana Humberta?"

„Samozřejmě, počkám na vás v hale.“

Novella se vrátila nahoru a rovnou se šla podívat na matku. Hraběnka spala a působila velmi klidně.

Políbila ji na čelo a prozatím se s ní rozloučila.

„Uvidíme se zítra, mamá.“

Utíkala zpět do své ložnice, rychle si zabalila malou cestovní brašnu a sebrala plášť. Byl teplý den, ale ona nechtěla nasytnout zítra ráno, až bude silná a studená rosa.

Pan Longridge už na Novellu čekal na úpatí schodiště. Když k němu dorazila, hodiny odbíjely třetí.

„Pojďte, musíme si pospíšet,“ naléhal, když ji vedl ke kočáru. „Musíte jít se mnou do banky, než vás odvezeme k siru Edwardovi, abyste si mohla vyzvednout nějaké peníze. Mám pocit, že je budete potřebovat.“

Netrvalo dlouho a Novella se ocitla v kanceláři firmy Rumbold a Humbert. Pan Rumbold junior jim nabídl čaj a posléze byli uvedeni do kanceláře pana Humberta seniora.

„Lady Novello, čemu vděčíme za to potěšení? Dvakrát během jednoho týdne, hm?“

Novella pohlédla na pana Humberta a pak znovu na pana Longridge.

„Pokračujte, má milá,“ řekl, „musíte povědět panu Humbertovi, co dělá váš otčím.“

„Pane Humberte, dělám si velké starosti. Lord Buckton, můj otčím, se pokouší získat přístup k otcovu svěřenskému fondu.“

Pan Humbert se na ni podíval přes brýle a vzdychl.

„Pak se tedy dlouho načeká, lady Novello. Jak vám tuhle, soudím, řekl můj kolega, váš otec učinil nanejvýš precizní kroky k tomu, aby zajistil, že o vás a vaši matku bude postaráno. Chápete přece, že pokud vaše matka zemře, připadne všechno vám?“

„Ano, měla jsem za to, že tomu tak bude.“

„Pak nechte lorda Bucktona řídit - díky němu jen někdo z mých kolegů advokátů zbohatne.“

„To je klidně možné, ale on přistupuje k extrémním opatřením, pane Humberte. Zrovna dnes zamkl lady Novellu v jejím pokoji a pokoušel se ji tak donutit, aby mu připsala svá práva na disponování s penězi," vložil se do hovoru rozhořčený pan Longridge.

Pan Humbert zavrtěl hlavou.

„Takováhle chování nepřinese lordu Bucktonovi to, po čem touží. Zdá se, že se snaží dámu zastrašit, aby se vzdala svého nároku. Buďte pevná a vydržte, lady Novello, zákon je na vaší straně.“

Když opouštěli kancelář pana Humberta, cítila se Novella značně lépe.

„Říkal jsem vám, že záležitost je uspořádána ve váš prospěch," poznamenal pan Longridge, když nastupovali do jeho kočáru. „Teď bychom si měli pospíšet do banky. Byl jsem dlouho vzdálen ze své kanceláře a oba máme co vyřizovat.“

Než se nadáli, byli v bance.

Jakmile vstoupil pan Longridge dovnitř, přiskočil k němu ustaraný úředník, ještě než se dostal ke dveřím své kanceláře.

„Pane Longridgi! Tady jste!“

„Co se děje, Jonesi?“

„No, pane, došlo k incidentu.“

„K jakému incidentu?"

Mladý úředník pohlédl nervózně na Novellu a ztlumil hlas.

„Je to poněkud delikátní záležitost, pane."

„Před lady Novellou můžete klidně mluvit. Ačkoliv myslím, že asi uhádnou, co mi povíte. Byl tu lord Buckton?"

Úředník energicky potřásl hlavou.

„Račte prominout, mylady, ale počínal si vůči pokladníkovi nadmíru násilnický. Požadoval přístup k vašemu účtu na základě toho, že je vaším otčímem. Samozřejmě jsme mu sdělili, že pokud nemá podepsaný převod od vás osobně, nebude to možné. Ale on se náramně rozběsil, třískal holí o pult a nakonec ji zlomil. Také shodil kalamář. Mary-Anne, sekretářka, se tak rozplakala, že jsme ji museli poslat domů."

„Volali jste policii?" zeptal se pan Longridge.

„Ne, pane, ale pohrozili jsme tím. To ho zřejmě trochu zklidnilo a odešel. Ale taková scéna! Říkal, že si opatří soudní příkaz a pak skončíme všichni na dlažbě za to, že jsme mu kladli překážky."

„Nikdo nebude propuštěn, Jonesi, o tom můžete své kolegy ujistit," vzdychl pan Longridge.

Pak odvedl Novellu do své kanceláře, aby si mohla vyzvednout v klidu nějaké peníze.

„Opravdu může získat soudní příkaz, aby se dostal k mému účtu?" zeptala se Novella nervózně, když jí odpočítával padesát liber v pětilibrových bankovkách.

„Ne, ovšemže nemůže. Ledaže byste byla prokazatelně šílená nebo mrtvá."

„Věřím, že by se nezastavil před ničím, aby dostal to, co chce!"

„A já tu budu jako svědek, že jste jak živá, tak při smyslech," ujistil ji pan Longridge. „Tak pojdte - měli bychom se vydat do domu sira Edwarda. Hádám, že zanedlouho lord Buckton zjistí, že nejste doma, a začne vás pronásledovat."

Novella si uložila peníze do kabelky - měla v úmyslu zaplatit z nich ošetřovatelce, hned jak přijede.

Jen doufám, že to nebude, až budu mimo domov, říkala si, když následovala pana Longridge zpátky na ulici. Bylo by to strašné, kdyby na ni lord Buckton natrefil a vyhodil ji. Mamá ji teď potřebuje čím dál víc. Ach, kéž bych ji nemusela opustit.

Věděla však, že má-li znovu získat sílu na boj s lordem Bucktonem, pak bude potřebovat tuto krátkou dobu odpočinku od Crownley Hallu.

A tak Novella a její vždy věrný pan Longridge cestovali do Titheurstu. Byl vlhý večer a Novella ani nepotřebovala plášť, který si s sebou vzala.

Brána domu se před nimi zvedla. Novella pocítila záchvěv zvláštního vzrušení, když kočár zastavil na příjezdové cestě.

„Vstoupím do domu první a zeptám se sira Edwarda, zda by byl tak hodný a poskytl vám na dnešní noc své pohostinství," navrhl pan Longridge, když vystupoval z kočáru. „Pokud se mu to nehodí, nebude se takhle aspoň cítit trapně."

Novella seděla a trpělivě čekala.

Uplynuly dlouhé minuty, a nic se nedělo, a potom Novella zahlédla sira Edwarda, jak běží ke kočáru.

„Novello! Není vám nic?" zeptal se, otevíraje jí dvířka kočáru.

„Nic mi nechybí. Předpokládám, že pan Longridge vám všechno pověděl...”

„Ano, pověděl. Je to něco neslýchaného. Zůstanete samozřejmě na noc u mě. Nic jiného bych nedopustil.”

„Děkuji vám mnohokrát. Je to ohromná úleva,” odpověděla, opírajíc se o jeho paži, když vystupovala z kočáru.

„Má hospodyně vám už připravuje hostinský pokoj. Jsem velmi rád, že jste ke mně přijela - v tom domě byste zrovna dnes přenocovat nemohla.”

„Priznávám, že hněvu svého otčíma jsem na dlouhou dobu přesycena,” dodala Novella, „starost mám jen o mamá. Každou chvíli má přijet ošetřovatelka a já se obávám, že když tam nebudu, pošlou ji pryč.”

„Podle toho, co mi Hubert vyprávěl o remcání vaší hospodyně, považoval bych za pravděpodobné, že by ji paní Armitageová přivlekla spíš zpátky za vlasy, než aby ji nechala odejít!”

Novella se poprvé po dlouhé době zasmála.

„Máte pravdu. Paní Armitageová mě ustavičně ponouká, abych našla ošetřovatelku. Říká, že nebyla přijata k tomu, aby pečovala o nemocné.”

„Myslím, že jsme se všichni shodli na tom, že vaše matka teď potřebuje nejlepší možnou péči, a to asi nepopře ani paní Armitageová.”

„Ona je zvláštní stvoření,” řekla Novella, když vstupovali do elegantního salonu. „Pořád nevím, jestli je přítel nebo nepřítel. Zdá se, že je oddána mamá, a přesto pomáhala lordu Bucktonovi uvěznit mě v mém pokoji. Vyberte si z toho...”

Sir Edward podal Novelle sklenku sherry. Ačkoliv alkohol téměř nikdy nepila jindy než k jídlu, Novella

ji vděčně přijala. V přítomnosti sira Edwarda se cítila jako doma, tolik, že by se klidně stočila do klubíčka a usnula přímo tady na pohovce.

Je opravdu moc hezký, říkala si Novella, zatímco on dál mluvil o trapné situaci, v níž se nyní nalézala. To by mě zajímalo, proč se kolem něj nerojí tisícovka dam? A přitom se o něm nepovídají žádné klepy.

Pokaždé, když se na něj podívala, Novella ucítila zatetelení u srdíčka. Byla osamělá a on při ní stál v hodině nouze, za což k němu pociťovala ještě větší náklonnost.

Přesvědčil se, že má návštěvnice pohodlí, a zeptal se jí, co by si dala k večeři.

„Ach, nesmíte si kvůli mně dělat žádné starosti, sním cokoli, co pro vás připraví vaše kuchařka nebo hospodyně.“

„Nesmysl,“ namítl. „Mám k večeři hosta - a navíc velmi milou přítelkyni, a tak to bude mimořádná událost.“

„Ale já jsem si s sebou nepřivezla žádnou jinou toaletu,“ upozornila ho Novella, shlížejíc s nevolí na prosté šaty z modrého hedvábí, ozdobené jen několika perleťovými knoflíčky. „Tyhle nejsou dost krásné, aby dělaly čest vaší jídelně.“

„Naopak,“ bránil se sir Edward s úsměvem, „jste naprosto kouzelně oděná. *Jste krásná tak, jak jste.*“

Novella sklopila oči a hluboce se uzarděla.

Ale v duchu byla nadšená. Sir Edward z ní nespouštěl oči ani na vteřinu, a jak večer plynul, byl každý pohled, který si vyměnili, delší a delší.

Novella nevnímala čas do té míry, že ani nepocítila hlad, dokud nevstoupil majordomus, aby oznámil, že se podává večeře.

„Trochu pozdě, bohužel," řekl sir Edward, nabízeje Novelle rámě.

„Můj ty bože. Už je devět hodin," podivila se Novella, když na krbové římse začaly odbíjet ozdobné zlaté hodiny.

„Musíte umírat hlady."

„Nejspíš ano, když jste se teď o tom zmínil," usmála se a těšila se, že bude ještě nějakou dobu o samotě se sympatickým sirem Edwardem.

Po úsporném jídelníčku, na který Novella narazila v Crownley Hallu po svém návratu, představovala tabule u sira Edwarda značnou změnu.

Každý chod se zdál být ještě lahodnější než předcházející, a tak s chutí jedla.

„Vidím, že jídlo vás těší," poznamenal sir Edward, když si vložila do úst poslední sousto druhé porce *crème bavaroise*.

„Úplná pochoutka," odpověděla. „Ráda bych poděkovala vašemu kuchaři za to, že zhotovil tak báječné jídlo a k tomu ještě takhle narychlo."

„Je to vlastně francouzský šéfkuchař. Jmenuje se Jean Charles a našel jsem ho v Paříži. Pracoval pro jednu mou sestřenku, která se chystala provdat do zámožné francouzské rodiny, kde už zaměstnávali celou baterii kuchařů a cukrářů. Francouzi berou své jídlo vážně."

„A dobře dělají. Ale vy máte velké štěstí. V hrabství se nenajde mnoho domácností, které by se mohly pochlubit francouzským kuchařem."

„Ach, lady Novello, o chlubení by se mi ani nesnilo. To by znamenalo, že bych byl nucen pozvat od nynějška do Vánoc každou rodinu, která něco znamená. Přísahám, že by mě to dost vyčerpávalo."

„Takže nemáte rád společenský život?“ zeptala se Novella, pokoušejíc se víc dozvědět něco o svém hostiteli.

„Vlastně ani ne. Mám raději klidný život. Své koně, venkov a trochu lovu, to je vše, co potřebuji ke šťastné existenci.“

„Zní to přímo dokonale,“ prohlásila Novella, která měla čím dál silnější pocit, že právě s takovýmhle člověkem by ráda pobyla déle. Pak se trochu osmělila a nadnesla téma, které chtěla probrat ze všeho nejvíc.

„Ale nejspíš vás zvou na velmi mnoho plesů, protože jste jediný pán na ženění široko daleko. Nedivila bych se, kdybyste byl na seznamu hostů všech mladých dam v kraji.“

Sir Edward se smál, dlouze a hlasitě.

„Vy mi lichotíte, Novello, ale máte pravdu v tom, že dostávám mnoho pozvánek. Nicméně ještě jsem na žádné z těch společenských akcí nepotkal žádnou slečnu, která by připadala v úvahu jako budoucí manželka - ne, to bude muset být opravdu vzácná žena!“

„Takže neuvažujete o manželství?“ Novella stěží dokázala uvěřit vlastní smělosti. „Papá vždycky říkal, že láska je důvod k životu. On a mamá byli tak šťastni...“

Novella vyděsila sama sebe tím, jak tento bod rozvedla.

Zardělá až ke kořínkům vlasů odvrátila pohled a předstírala, že si prohlíží obraz na stěně.

„Člověka pořád něco napadá...“ řekl sir Edward, upíraje na Novellu pohled tak dlouho, až se mu konečně zase podívala do očí, „ale až přijde správná chvíle, vyberu si a vy budete první, kdo se o tom dozví.“

Nastala chvilka trapného ticha, v níž se jí upřeně díval do očí. Novellu zčistajasna překonal stud

a vůbec nevěděla, co ji to popadlo, že kladla *takové* otázky.

Je to pro mě naprosto netypické, divila se v duchu, když skládala a zase rozkládala ubrousek, koneckonců, vlastně mě to ani nezajímá.

Novella však věděla, že si lže. Její zájem o sira Edwarda byl stejně dychtivý jako její apetýt u večeře. Bránila se však svým opravdovým pocitům.

„Novello?”

„Ach, promiňte, zamyslela jsem se.”

„Jsem sobecký, že vás tady zdržuji. Jste nepochybně vyčerpaná z celodenního trápení a rozčilování.”

„Ne, vůbec ne,” vrtěla hlavou, „když je mamá tolik nemocná, jen zřídka se s někým dostanu do podnětného hovoru. A jelikož moje ostatní vyřizování bylo dost nepříjemné povahy, je mi milé, když mohu vést úplně jinou debatu.”

„Nevypila byste si tedy se mnou v saloně kávu?”

„To bych moc ráda,” odpověděla Novella a radostně zatleskala rukama.

Když jí sir Edward opět nabídl rámě, vzrušil ji dotek jeho ruky, která lehce přejela po její, když provlékala paži pod jeho loktem.

Cestou do salonu Novella vdechovala vůni svěžího mýdla a brilantiny. Byly to stejné mužské vůně, jaké kdysi čišely z jejího milovaného papá.

Je toho na něm hodně, co mi připomíná papá, říkála si, klesajíc na velkou, hedvábím potaženou pohovku, mluví se mnou, jako bych v té které chvíli byla nejdůležitějším člověkem na světě.

Tato myšlenka měla Novelle bránit ve spánku po celou dlouhou noc, která následovala. Zmítala se a převracela, i když lůžko bylo nadmíru pohodlné.

Když tedy nazítří ráno přinesla služebná na podnose čaj, Novella nebyla o nic svěžejší, než když večer kladla hlavu na polštář.

„Dobré jitro, mylady. Sir Edward říká, že s vámi posnídá v devět hodin. Mám vám připravit lázeň?"

„Děkuji, to bych moc ráda."

Po koupeli se Novella opět oblékla do svých modrých hedvábných šatů, vykartáčovala si vlasy a vyčesala si je. Už si zvykala upravovat si je sama - po pravdě řečeno, nabyla slušné zručnosti při vynalézání nových způsobů, jak předvést své přepychové tmavé vlasy.

„Je to velká škoda, že mě nenapadlo dát si do brašny šaty na převlečení," litovala tiše, pohlízejíc teskně na své umouněné šaty. „Sira Edwarda omrzí vídat mě v těchhle."

Když ale vstoupila do jídelny, tvář sira Edwarda se rozzářila.

„Novello! Vypadáte úchvatně."

„Děkuji," špitla Novella a říkala si, že podle svého názoru není momentálně ani trochu přitažlivá.

Novella rozklepla vajíčko a mlčky se dala do jídla.

Proč jsem dnes ráno ze sira Edwarda tak rozpačitá? nechápala, když si ukrajovala sytě krémové máslo. Včera večer jsem byla úplně klidná, a teď si připadám jak koktavá školačka!

Uvědomovala si, že sir Edward na ni stále ještě upírá pohled.

„Novello, napadá vás někdy, že byste jednoho krásného dne třeba opustila Crownley Hall?"

„Můj ty bože, to si neumím představit," odpověděla trochu překotně.

„Ale kdybyste se vdala..."

„Pak by se můj manžel musel odstěhovat do Hallu.“

„To by mohlo být dost těžké, pokud tam bude ještě vládnout váš otcím.“

„Než si najdu vhodného partnera, určitě už bude dávno mrtvý a pohřbený!“

Sir Edward se zatvářil zkroušeně. Novella měla zřetelný pocit, že tento rozhovor k něčemu směřuje, ale k čemu, to se neodvažovala hádat.

„Takže máte v úmyslu zůstat prozatím neprovdána.“

Novella nevěděla, jak má na tuhle otázku reagovat.

Nyní si náhle uvědomila, že sira Edwarda miluje hluboce a bezvýhradně, a protože ji toto odhalení přivádělo do rozpaků, nebyla schopna se chovat přirozeně.

„Nejsem si jistá ničím, dokud je mamá tolik nemocná,“ řekla nakonec.

„Samozřejmě, to chápu, ale až se, nedej bože, setká se svým stvořitelem, pak o tom snad budete uvažovat? Nepatřilo by se, aby tak hezká dívka jako vy zůstala ve světě osamocená.“

Co mám teď říci? uvažovala Novella v panice. Tenhle hovor mi není příjemný, ale současně chci zjistit, co se mi pokouší říci.

„Máte pravdu, nerada bych zůstala na světě sama,“ promluvila nakonec trochu škrobeně.

„Aha, takže je možné, že byste o nabídce k sňatku někdy byla ochotná uvažovat?“ zeptal se sir Edward a zelenavě šedé oči mu planuly láskou.

Novelle se rozbušilo srdce tak rychle, až se bála, aby snad neomdlela. Ztratila veškerý zájem o snídani, odložila lžičku a vzhledla k siru Edwardovi.

V jeho tváři spatřila tak neskrývané emoce, až se zakoktala a nebyla schopna pronést jediné slovo.

„Já... já...“

Ale ještě než stihla odpovědět, ozvalo se zaklepaní na dveře.

„Ale hrome," zamumlal sir Edward polohlasem. „Dále."

Byl to jeho majordomus.

„Sire Edwarde, kočár je připraven odvézt lady Novellu zpátky domů. Kdy ho mám nechat předjet před dům?"

„Předjed'te s kočárem za patnáct minut," nařídil sir Edward.

Novella viděla, že je nervózní. V duchu se ptala, copak to asi majordomus přerušil.

„Ale vy jste chtěl něco říci," ozvala se, když vstávala od stolu.

„Není to nijak důležité. Můžeme tu záležitost probrat jindy - to počká. Pojd'te, neměl bych vás zdržovat. Matka vás bude potřebovat."

Novella se vrátila do svého pokoje a nevěděla, co si má myslet.

Co se mi to pokoušel sdělit? opakovala si v duchu. Ačkoliv říkal, že to není nic důležitého, zdál se dost vyvedený z míry, když tam ten majordomus tak najednou vtrhnul.

Blesklo jí myslí, že se ji možná chystal požádat o ruku. Okamžitě však tento nápad zamítla jako čirou fantazii.

Ani by mě nemělo napadnout, že by mě měl rád tolik jako já jeho, říkala si, když čekala, až někdo přijde pro její brašnu. Kromě toho mám jiné, naléhavější záležitosti. Romantika a láska bude muset počkat!

Do kočáru nastupovala Novella velmi neochotně. Nechtělo se jí odjet, ale na druhé straně zoufale toužila spatřit matku.

„Musíte znovu přijet, kdykoli se vám zachce," zval ji sir Edward, když za ní zavíral dveře. „Prosím, považujte Tithehurst za své útočiště, kdykoli byste nějaké potřebovala."

„Děkuji. Mnohokrát vám děkuji," vydechla Novella, vyklánějíc se z okna kočáru.

„Bylo mi potěšením," řekl a vztáhl ruku, aby uchopil její prsty.

Kočár vyrazil na cestu a sir Edward stále ještě držel špičky jejích prstů ve svých.

„Velmi brzy se zastavím v Hallu, buďte klidná," dodal s podivným výrazem ve tváři. „Zatím se opatrujte."

Novella měla slzy na krajíčku, když kočár ujížděl po krátké příjezdové cestě k bráně. Všimla si, že sir Edward kráčí za nimi, dokud kočár neprojel branou.

„Tolik ho miluji!" vykřikla nahlas a bylo jí jedno, zda ji slyší vozká.

„Ale prostě není vhodná doba na to, abych se s někým zapletla. Nemám zdání, jestli ke mně cítí totéž."

Ve vnitřním zmatku strávila zbytek zpáteční cesty do Crownley, pociťujíc silnou úzkost.

Novella byla nesmírně nervózní, když kočár zastavil před hlavním vchodem Crownley Hallu. Zatímco vozká vykládal její jedinou brašnu, dveře se rozlétly a ven vyběhla paní Armitageová.

„My lady! Tady jste!"

„Ach, nebesa, snad ne mamá..."

„Ne, my lady. Přijela ošetřovatelka - je to asi čtvrt hodiny. Teď je u hraběnky."

„Co je to za ženu?"

„Klidná a vlídná, mylady. Myslím, že s ní budete spokojená.“

Novella se bez zaváhání rozběhla přímo nahoru, do matčina pokoje.

Uvnitř byla u lůžka pacientky vysoká, elegantní žena s plavými vlasy a příjemným výrazem.

„Vy musíte být lady Novella,“ řekla a současně otřela hraběnce čelo.

„Ano, to jsem, a vy jste...?“

„Sestra Shanksová. Poslala mě agentura, mylady, a právě včas. Vaše matka je těžce nemocná.“

„Jak nemocná?“

„Myslím, že to dlouho nepotrvá,“ zašeptala, „snad pár dní, nanejvýš tak týden.“

Novelle vhrkly do očí slzy.

„Děkuji vám, sestro,“ odpověděla a odpotácela se pryč.

„Mamá. Ach, mamá,“ plakala cestou zpátky dolů. „Nemůžu uvěřit tomu, že už je to tady.“

Když stanula v hale a uvažovala, zda by měla nebo neměla poslat pro sira Edwarda, znenadání uslyšela z knihovny vycházet hlasy.

Po špičkách se připlížila ke dveřím, zvuk sílil - a uslyšela veselý smích spolu s nezaměnitelným duněním otčímova hlasu.

Snad má návštěvu. Ačkoliv by to zrovna v téhle době bylo docela podivné, říkala si.

Několik minut tam stála a podařilo se jí jasně rozlišit, že kromě hlasu lorda Bucktona slyší ještě ženský hlas.

Nemůžu tady jen tak stát, musím něco udělat. Otevřela dveře - a nic ji nemohlo připravit na to, co tam našla.

„A, Novella," řekl její otčím přezíravým tónem, „konečně jste se uráčila přijít domů."

Novelle lezly oči z důlků, když uviděla nastrojenou ženskou v záplavě růžových krajek, sedící na pohovce. Na hlavě měla péro tak velké, že by s ním mohla ometat stropy, kdežto na tváři byly zřetelné stopy *rouge*.

Zděšená Novella byla schopna jen stát a zírat.

Když se vzpamatovala, zeptala se klidným tónem: „Vy mě tedy své návštěvnici nepředstavíte, lorde Bucktone?"

Otčím se zatvářil mírně znepokojeně, odkašlal si a pak zamumlal.

„Novello, toto je paní Emma Byesouthová. Je to slavná herečka a moje známá z Londýna. Sama naše drahá královna řekla, že její lady Macbeth je nejlepší na světě. Nastěhovala se k nám."

Novella nevěřila vlastním uším. Copak její otčím přišel a rozum a o všechen smysl pro to, co se patří - a přivedl si milenku do domu, zatímco mamá nahoře umírá?

Potlačila vzlyk a kvapně opustila knihovnu.

„No, to je nějaká fajnovka!" slyšela za sebou ještě poznámku paní Byesouthové, zatímco utíkala nahoru.

„Nemůžu uvěřit, že dokáže být takový necita," vzlykala Novella, když otevírala dveře své ložnice, „jak může být tak krutý?"

Slzy jí kanuly po tváři na modré hedvábné šaty, na nichž zanechávaly tmavé vlhké skvrny.

Tehdy teprve naplno pochopila.

Jestliže se snaží nahradit mamá, ještě než zemře, co udělá se mnou?

Ještě nikdy si nepřipadala tak osaměle, jako když za sebou zavírala dveře...

9

Po chvíli se Novella vzpamatovala a osušila si slzy. Uvědomovala si, že matce nepomůže tím, když bude ležet na posteli a plakat.

Opláchla si tvář studenou vodou a zamyslela se nad svou současnou situací.

Pocit beznaděje nyní vystřídal hněv na otčíma. Musím pokračovat, navzdory jeho odpornému chování, rozhodla se a zamířila k matčinu pokoji. To nejmenší, co mohu udělat, je postarat se, aby mamá měla ze všeho jen to nejlepší, dokud ještě dýchá.

Když Novella otevřela dveře, hořela v pokoji jasným plamenem petrolejová lampa. Sestra Shanksová vzhledla od knihy a vstala.

„Jak se daří mamá?"

„Je velmi slabá, lady Novello."

„Vy - myslíte, že přežije noc?"

Sestra Shanksová pohlédla na Novellu s bolestným výrazem.

„Vůbec si nejsem jistá, mylady. Možná by bylo nejlepší, kdybyste tu celou noc zůstala."

„Přesně to tedy udělám," souhlasila Novella pevně a klesla do křesílka u lůžka.

Brzy bylo jedenáct hodin a Novelle bylo zatěžko

vydržet vzhůru. Tolik ji těch několik dní vyčerpalo, že jí víčka připadala těžká jako olovo. Po pravdě řečeno, od té doby, co se vrátila do Crownley Hallu, měla život neuvěřitelně těžký.

Někdy mi chybí školní rutina, říkála si, když pozorovala matčino namáhavé dýchání.

Byly chvíle, kdy se zdálo, že hraběnka přestala dýchat, a Novella k ní pokaždé úzkostlivě přiskočila, načež se matčina hrud' začala znovu zvedat a klesat.

Kolem půlnoci jasně uslyšela chichotání z odpočívadla.

Sestra Shanksová na ni tázavě pohlédla, ale Novella jí v rozpacích nebyla schopna pohlédnout do očí a odvrátila tvář, líce rozpálené a zardělé.

Tohle už je vážně moc, vřelo to v ní. Vůbec se jí nechtělo dumat nad tím, zda její otčím a paní Byesouthová obývají samostatné pokoje nebo ne. Co si, propána, asi myslí sestra Shanksová? Patrně že přišla do domu s uvolněnými mravy!

Hodiny zvolna plynuly a ona záhy vsedě usnula.

Připadalo jí, jako by spala jen pár vteřin, když ucítila, jak s ní sestra Shanksová třese a budí ji.

„Mylady, probud'te se!”

„Copak je?” zeptala se Novella ospale a současně se v křesle napřimovala.

„Stav vaší matky se stále zhoršuje. Myslím, že přišel čas, abyste k jejímu lůžku zavolala jejího manžela.”

„Mamá!” vykřikla Novella trochu přidušeně.

„Pssst! Přichází k vědomí a zase ho ztrácí, mylady, a slyší vás.”

Novella vstala a přistoupila k matce. Hraběnka byla ve tváři šedá a dýchala v krátkých poryvech.

„Mylady, snažně vás prosím...”

Novella se rychle vydala od lůžka do chodby. Nezamlouvalo se jí, že musí otčíma vyrušit, ale věděla, že by mu alespoň měla dát příležitost, aby vykoupil své hříchy.

Bylo jí nanic při pomyslení, že by v otčímově pokoji mohla být paní Byesouthová, ale přiměla se zaklepat na dveře.

Žádná odpověď se však neozvala.

Novella znovu zaklepala, odstoupila od dveří a zposlouchala se do ticha.

Pane Bože, říkala si v duchu, ale srdce naléhalo, aby nepřestávala. Jakkoliv je děsný, určitě bude k její mamá chovat aspoň nějaký náznak citu.

Tentokrát se Novella obrnila a zabušila na dveře ještě silněji.

„Lorde Bucktone," vykřikla, „jde o mamá! Musíte k ní ihned jít."

Tentokrát uslyšela nějaký hluk a pak otčím pootevřel dveře, jen na štěrbinku; vypadal neupraveně.

„Co je?" vyštěkl, „copak nevíte, kolik je hodin?"

„Je mi líto, ale mamá umírá. Prosím, pojděte do jejího pokoje."

„Jděte pryč, Novello, jsem unavený. Vaše matka patrně předstírá další ze svých ‚záchvatů‘. Teď, prosím, jděte a už mě neobtěžujte."

„Ale lorde Bucktone! *Je to vaše žena.*"

Otčím vyvalil oči a zavrčel na ni skrz šterbinu mezi dveřmi: „Dlouho už nebude, pokud mluvíte pravdu."

Pak práskl dveřmi.

„Vy ničemný, necitelný člověče!" vykřikla, bušíc znovu na dveře.

„Dělejte! Vaše žena umírá, pane, copak nemáte cit?"

Ale bylo to nadarmo. Novella tam stála a bušila, až měla kotníky rozedřené do krve, ale lord Buckton se stejně neobjevil.

Poražena kráčela zvolna zpět do hraběnčina pokoje.

Když ale vstoupila, uvítal ji pohled, při němž jí srdce pukalo, a proti své vůli musela nahlas vykřiknout.

„Ne! Mamá!"

Protože když vstupovala do dveří, uviděla, že sestra Shanksová zakrývá matce tvář prostěradlem.

„Ne! Ne!" křičela a vzlykala Novella.

„Je mi to moc líto, mylady - ale nevěděla jsem, kde je pokoj lorda Bucktona, tak jsem pro vás nemohla dojít. Bylo to velmi rychlé a klidné. Jen vzdychla a odešla."

Novella poklekla k matčinu lůžku a naposled uchopila tu drahou ruku.

„Ach, mamá!" kvílela a slzy jí kanuly po tváři. „Ty jsi odešla, a já tady s tebou nebyla."

„Mylady, prosím, nic si nevyčítejte. Žádná z nás nemohla předvídat, v kolik hodin k tomu dojde," chlácholila ji ošetřovatelka.

„Ale zemřela, a já tu nebyla! Nebyla jsem u toho, když nás opustil papá, a je to, jako by se historie opakovala. Jsem strašná, strašná dcera! Neměla jsem odcházet."

Ošetřovatelka se diskrétně vzdálila a nechala Novellu s matkou o samotě.

„Aspoň jsi teď s milým papá," šeptala Novella, když odkrývala hraběnčinu tvář k poslednímu rozloučení. „Jste spolu, spojeni v nebi. Ach, to je asi blaho!"

Na jediný okamžik Novella matce téměř záviděla a litovala, že nemohla odejít s ní.

„Ale já musím žít dál," vybídla rázně sama sebe.
„Crownley Hall mě potřebuje."

Jakmile se rozednilo, nastal v Hallu rozruch. Poté, co sestra Shanksová upozornila paní Armitageovou, vstali do chladu a tmy nejprve Lily a pak Charles.

Charles osedlal Salamandra a s Novelliným svolením jel co nejrychleji k doktoru Jonesovi.

Novella zůstala v matčině pokoji, dokud doktor nedorazil.

Zatímco čekala, myslela bez ustání na sira Edwarda. Neměla by pro něj vzkázat? Ale ne, rozhodla se. Lépe bude nechat to být.

„Kdo mě teď bude mít rád?" ptala se s pohledem do matčiny mírumilovné tváře. „Jsem teď ve světě úplně sama."

Vzpomínala na výraz sira Edwarda při loučení předchozího dne, a cosi v hloubi duše jí říkalo, že tak docela sama přece jen není.

Ale i tak tomu odmítala uvěřit.

Neměla bych na něj začít spoléhat, říkala si, když uslyšela zvenčí zvuk zastavujícího kočáru, to by bylo velmi nemoudré.

Stejně těžké však pro ni bylo zapomenout na něj.

Hnala se k oknu a uviděla, jak Charles sesedá ze Salamandra a pak pomáhá doktoru Jonesovi vystoupit z jeho kočáru.

Doktor John působil velmi utrápeně, když vstupoval do haly Crownley Hallu.

„Připadá mi, jako by to bylo teprve včera, co jsem tu ošetřoval vašeho milého papá," řekl, když se nechal od Novelly odvést nahoru, kde ležela hračka.

„Nebudu vám překážet při práci," řekla Novella, když mu otevírala dveře.

„Pak udělám, co je nezbytné, a nechám úmrtní list u paní Armitageové, pokud vám to nevadí."

„Ano, prosím, udělejte to tak."

Když přecházela odpočívadlo, uviděla dole v hale stát otčíma. Měl na sobě vycházkové šaty a očividně se právě vrátil domů. Novella ani nevěděla, že opustil Crownley Hall, a říkala si, že asi velmi časně ráno vzl paní Byesouthovou na nádraží, aniž by si toho někdo všiml.

Ten drzoun, neomalenec, mračila se, když na něj upírala nevraživý pohled.

Lord Buckton ji zahlédl a vyšel po schodech k ní.

„No?" řekl, ve tváři ani stín citového pohnutí.

„Mamá zemřela dnes ráno, pane," odpověděla škrobeně.

„Další výdaje," pokrčil rameny.

To už Novella nesnesla. Byla tak unavená, že se stěží udržela na nohou, a překypovala hněvem nad jeho chováním.

Vrhla se na něj a pěstmi mu bušila do jezdeckého úboru, potřísněného blátem.

„Vy bestie! Vy nejste hoden vkročit do Crownley Hallu, natožpak se tu roztahovat, jako by vám patřil. Mamá je teprve pár hodin mrtvá, a vy nedokážete myslet na nic jiného, než kolik peněz bude stát její pohřeb! Copak nemáte žádné ušlechtilější city? Jak se opovažujete! *Jak se opovažujete!*"

Ale lord Buckton na Novellu jen hleděl a smál se.

„Ovládejte se, má milá," řekl přezíravě, „ted' jste velmi bohatá slečna, to vám nestačí?"

„Vám jde vždycky jen o peníze. Vy vůbec nejste

člověk. Podvedl jste mamá a vzal si ji, abyste získal jmění - no, já vám mohu říci, lorde Bucktone, že ani Crownley Hall, ani peníze mamá vám nepřipadnou! Papá nechal závěť, podle které všechno připadne mně. Slyšíte?"

Ještě nikdy se Novella takhle nechovala - oči jí planuly a hlas měla silný a pevný.

Uprostřed toho všeho se nahoře na schodech objevila paní Byesouthová - neopustila dům a vypadala, jako by se teprve teď oblékla.

„A pokud jde o to, že jste přivedl do domu tohle - tohle nemravné stvoření. Nenalézám slov! Zprznil jste památku mamá svým nepatřičným chováním.

A vy, paní Byesouthová, vy nemáte v těle kapku studu, jestliže s radostí nastoupíte na místo mrtvé ženy, která ještě ani nevychladla."

Paní Byesouthová zrudla a vypadala, jako by se nejraději propadla do země.

Ve snaze zachovat důstojnou pózu, jak jen to bylo za dané situace možné, vztyčila se v plné své výši a tiše řekla: „Asi bude nejlepší, když odejdu." Pak se otočila a vracela se nahoru.

To stačilo, aby to v lordu Bucktonovi vyprovokovalo jeden z jeho záchvatů vzteku.

Otočil se na patě a silně uhodil Novellu přes tvář. Ta polkla a zapotácela se silou úderu i šoku.

„A teď jste se sebou spokojená?" zařval. „Hrubě jste urazila paní Byesouthovou."

„A vy jste neomalený necita," odsekla Novella, držíc se za tvář. Snažila se neplakat, i když jí při ráně vhrkly slzy do očí. Ze všech sil se přemáhala, aby otčímovi nedala najevo, jak jí ublížil.

Lord Buckton ztlumil hlas, takže téměř šeptal.

„Vraťte se nahoru a já si to s vámi vyřídím později.“

Novella se roztrásla - když tiše vyhrožoval, působil daleko děsivěji, než když na ni řval.

„Cokoli, jen ne zůstat ve vaší ničemné přítomnosti!“ vykřikla a vzpurně pohodila hlavou. Krotila své rozčilení. Kdyby otčím věděl, jak je rozrušená - pak by zvítězil.

Zavřela za sebou dveře ložnice a rozplakala se. Horké slzy jí omývaly tvář, zatímco se odstrojovala, a pak padla na postel. Vzlykala do polštáře, když na ni žal dolehl celou svou tíží.

„Ach, mamá, už teď mi tolik chybíš. Mám pocit, že v tomhle domě nevydržím, dokud je tady ten děsný člověk. Ale jakou mám jinou volbu? Jsem tak osamělá - kdo se teď o mě postará?“

Novella se uplakala do spánku s vědomím, že někomu na ní záleží - jen kdyby si troufla uvěřit, že je to pravda...

O několik hodin později Novella procitla. V pokoji byla Lily a nechala jí na toaletním stolku tác s obědem, sendvič s hovězím masem a sklenici mléka.

Novella na jídlo ospale pohlédla a při pomýšlení na jakoukoliv stravu se jí udělalo nevolno od žaludku. Na mléko se nemohla ani podívat.

Ráda bych něco lehčího, pomyslela si a vstala, v ústech tak sucho, že se jí jazyk téměř lepil na patro. Půjdu se podívat, co ještě má paní Armitageová ve špižírně - taky bych ráda viděla ten úmrtní list, co tu nechal doktor Jones.

Novellu poněkud překvapilo, když sestoupila ze schodů právě ve chvíli, aby spatřila skupinku mužů,

vstupující do knihovny. Ve své rozespalosti zauvažovala, kdo by to mohl být.

„Upřímnou soustrast, mylady," řekl vysoký pán v cylindru. „Byla to skvělá dáma."

Novella na cizince nechápavě pohlédla.

„Promiňte, my se známe? Pokud ano, omlouvám se, ale pochopitelně nejsem docela ve své kůži."

„Ne, mylady, neměl jsem to potěšení. Ale máte krásný dům. Vyvolávací cena je víc než přiměřená."

Novella na muže v hrůze upřela pohled.

„Prosím?" řekla, ale muž zmizel, aby dohnal zbytek skupiny.

Právě v tom okamžiku se objevila paní Armitageová.

„Ach, mylady," začala.

„Paní Armitageová," přerušila ji Novella, „kdo jsou ti divní lidé, co se tu potloukají? Přece se nepřišli podívat na matčino tělo?"

„Ale kdepak, mylady. To by stejně nebylo možné, protože tělo Její Milosti už odvezli do pohřebního ústavu."

„Ale - ale jak je to možné, když jsme ji ještě ani nevystavili? Lidé z panství a z vesnice se s ní budou chtít rozloučit."

„Je mi líto, mylady. Lord Buckton to nařídil. Považoval za lepší, aby lidé chodili tam, než aby se potloukali po Hallu a všechny nás rušili."

Novella byla jako omráčená. Copak její přání neznamená nic?

Náhle pocítila nepřekonatelné nutkání vyjít na čerstvý vzduch. Venku bylo krásně a zdálo se jí, že zdi Hallu na ni začínají padat.

Novella vyšla na příjezdovou cestu a uviděla, jak

se k ní blíží Charles. S něhou zaznamenala, že už má na paži černou pásku.

„Mylady," řekl roztřeseným hlasem, „Její Milost je už konečně v nebi u Jeho Lordstva."

„To je pravda, Charlesi, a já jsem hluboce dojata vaším žalem."

„No, byl jsem u Její Milosti hodně let, mylady. Celý život jsem u ní pracoval."

„Jak se vede Salamandrovi?"

„Ví, že se něco děje, kluk jeden stará. Citlivý stvoření - ty koně."

„Moc ráda bych ho viděla, je ve své stáji?"

„Ano, mylady."

„Pak ho pojdme navštívit."

Novella si řkala, že hladit Salamandrovu hedvábnou hřívu a cítit jeho teplo jí pomůže, aby se cítila lépe. Lehčím krokem vstoupila do stáje.

Salamandr vycítil její blízkost a potěšeně zaržál.

„Salamandře, miláčku!" vykřikla, rozběhla se k němu a objala ho kolem krku.

Jak ho laskala, nedokázala se ubránit pláči.

„Je mi, jako bys byl můj jediný přítel," šeptala a tiskla se k jeho šíji.

Ale ještě než domluvila, vzpomněla si na Edwarda a nabídku, kterou jí učinil - že jeho dům jí bude vždy k dispozici jako útočiště.

Bez rozmyšlení zavolala na Charlese.

„Charlesi! Osedlejte mi Salamandra."

„Ale nemáte na sobě jezdeckej úbor."

„To je mi jedno. Prosím, připravte mi ho."

Osedlat Salamandra netrvalo Charlesovi dlouho a Novella bez ohlížení nasedla a odjela.

Musím pryč z Hallu - ještě nikdy jsem si nepřipa-

dala ve vlastním domově jako cizinec, říkala si, když ujížděla hřejivým odpoledním sluncem směrem k Titheurstu.

Když tam dorazila, už zase plakala a vlasy jí volně vlály kolem ramen.

Sir Edward se právě chystal odjet a nastupoval do kočáru, když rozcuchaná Novella projela branou.

„Novello!“ vykřikl a rozběhl se k ní, „co propána...?“

„Ach, Edwarde,“ vzlykala, téměř omdlávajíc, stále ještě v sedle Salamandra.

„Rychle! Podomku, ty vezmi koně a já se postarám o Její Milost!“

Ve vteřině už snášel sir Edward Novellu, stále na pokraji mdloby, z koně a nesl ji do domu.

„Mamá - je mrtvá!“ vzlykala Novella, vinouc se k jeho šíji.

„Kočí, odvezte kočár zpátky do stájí. Nikam nepojedu.“

„Ano, pane.“

Uvnitř domu odnesl sir Edward Novellu do vzdušného salonu a položil ji na pohovku.

„Teď chci vědět všechno, co se stalo,“ naléhal sir Edward a přitom jí naléval malou sklenku brandy.

A tak mu Novella vypověděla celý ten smutný příběh - od objevení paní Byesouthové v Hallu až po ty strašné tlupy lidí, procházející se po domě.

„Ale to je hrůza!“ zvolal sir Edward, když přiznala, že ji lord Buckton udeřil. „Ten člověk je horší než zvíře.“

„Možná jsem ho vyprovokovala, ale Edwarde, já byla tak rozzlobená. Mamá ještě ani nevychladla,

a on už si do domu nastěhuje milenkou, a po Hallu se hemží spousta lidí, nebesa vědí proč."

„Musíte dnes zůstat přes noc tady, samozřejmě. To, co jsem řekl, jsem myslel vážně - musíte považovat tento dům za své útočiště."

Novella k Edwardovi vděčně vzhledla.

„Neumíte si představit, jak moc to pro mě znamená."

Nastalo dlouhé ticho, v němž se jejich oči setkaly, a Novellin zrak se náhle naplnil podivným citem. Odvrátila pohled, usrkla brandy a zabalila se do přikrývky. Ačkoliv bylo venku teplo, třásla se šokem a vyčerpáním.

„Kdo zařizuje pohřeb?" zeptal se sir Edward po chvíli.

„Zřejmě to bude moje povinnost," vzdychla Novella. „Neumím si představit, že by se tím můj otčím obtěžoval."

„Pak mi samozřejmě musíte dovolit, abych vám pomohl."

„To by bylo skvělé," odpověděla a srdce jí překypovalo pohnutím.

„A budete přirozeně muset zajít k právníkům."

„Ano, máte pravdu. Jestliže se, jak předpokládám, můj otčím pokouší prodat mi Hall přímo pod nohama, budu se muset postarat, aby k tomu nedošlo."

„Měli bychom se snažit navštívit advokáta co nejdříve. Máte pocit, že jste schopna podniknout tu cestu už dnes? Zbývá ještě pár hodin, než se kanceláře zavrou."

Novella s nevolí shlédla na své šaty. Byly pomačkané a ušpiněné z jízdy na Salamandrovi.

„Neměl bych to říkat, ale vypadáte neskutečně krásně," zašeptal sir Edward, uchopil ji za ruku a vedl ji ven.

Je možné, že ke mně něco cítí? říkala si Novella, když seděli těsně vedle sebe v kočáře. Třeba se mě snaží jen uklidnit a žádné romantické city ke mně nechová.

Celou cestu do Stockingtonu ji držel za ruku, což v Novelle budilo stále silnější emoce. Nebyla si jista, zda není jen rozrušena nedávnou ranou osudu - anebo snad je v tom něco víc?

Sir Edward jí byl oporou při strašném zážitku v pohřebním ústavu - pro Novellu bylo velmi těžké pohlednout na mrtvé tělo její milované mamá - a pak, když byly podrobnosti pohřbu vyřízeny, pokračovali do advokátní kanceláře Rumbold a Humbert.

Pan Humbert senior byl toho dne u soudu, takže se Novelle věnoval pan Rumbold.

Rozvinul před sebou obrovský list pergamenu.

„Hned jak jsem se dnes ráno dozvěděl tu smutnou zprávu o vaší paní matce, připravil jsem si nezbytnou dokumentaci. Jak vám, pokud vím, sdělil už můj kolega, pan Humbert senior, všechno nyní připadne vám, navzdory druhému sňatku hraběnky.“

„Není to v rozporu se zemskými zákony?“ vložil se do hovoru sir Edward.

„Je to nanejvýš nezvyklý případ, sire Edwarde, a velmi zajímavý. Nicméně hrabě svou původní závěť propracoval velmi důkladně, a ačkoliv se obvykle žena sňatkem vzdává práva ke svému majetku, v tomto konkrétním případě došlo ke zvláštní dispenzi.“

„Takže lady Novella zdědí všechno?“

„Vskutku je tomu tak.“

„Mám za to, že můj otčím se v současnosti pokouší prodat Hall,“ oznámila advokátovi Novella unaveně.

„Nemůže ho prodat, protože mu nepatří, mylady," ujistil ji pan Rumbold. „Nicméně se obávám, že už jsme obdrželi od advokáta lorda Bucktona list, napadající poslední vůli vašeho otce."

„Už teď," zvolala Novella polekaně, „ale mamá zemřela teprve dnes ráno. Ten list musel připravit už před několika týdny. To je neslýchané!"

„Dovolil bych si s vámi souhlasit, mylady. Ale za dlouhá léta v této profesi už jsem takovéhle věci několikrát zažil. Hrabivost je silný motiv. Také se snažil získat přístup k vašemu bankovnímu účtu - i o tom je tu písemný doklad."

„To jsem čekala. Pan Longridge mě před tím varoval."

„Povězte mi, mylady, jelikož si děláte takové starosti o to, co by váš otčím mohl nyní udělat, měla jste už příležitost podívat se do tajného úkrytu na šperky Její Milosti?"

„Tajný úkryt?" vyvalila Novella oči.

„Ano, váš otec byl moudrý muž - měl na mysli také skutečnost, že vaše matka bude často zůstávat v domě přes noc sama. Obával se, aby jeho častých nepřítomností nevyužili zloději a neoloupili ji. Objednal tedy řemeslníka, který zhotovil v její posteli tajný úkryt na cennosti. Myslím, že vy i váš otec máte stejné postele."

„Ano, jsou velmi ozdobné, se spoustou vyřezávání," přikývla Novella, každou vteřinou nadšenější. „Hrozně se mi líbilo, že mám stejnou postel jako oni - zvláště když jsem byla malá. Moc se mi ulevilo, když jsem se vrátila do Crownley Hallu a zjistila, že moje lůžko bylo přestěhováno do mého nového pokoje."

„Aha. Váš starý pokoj si vzal otčím, že?"

„Jak to víte?"

„Vesnické klepy, mylady."

Novella byla šokována. Znovu ji omráčilo zjištění, že otčím udělal z jejich rodiny téma šušandy a klepů, a uvedlo ji do nesmírných rozpaků, že s ním má být spojována.

„Na každý pád, mylady, byste měla propátrat řezby nad postelí. Tam najdete západku a uvnitř tajnou přihrádku, v níž jsou cennosti vaší matky."

„Myslela jsem, že je otčím všechny rozprodal."

„Některé věci byly sice vskutku prodány, ale vsadil bych se, že vám jich ještě hodně zbylo."

Protože se připozdívalo, Novella právníkovi poděkovala a zvedla se k odchodu. Sir Edward vyskočil ze svého místa a nabídl jí rámě.

„Hodně štěstí, lady Novello, a nezapomínejte, že zákon je na vaší straně," řekl pan Rumbold, když opouštěla kancelář.

„Ach, to se mi ulevilo," vykřikla, když nastupovali zpět do kočáru sira Edwarda, „a ta zajímavá zpráva o tajném úkrytu!"

„Ale přece nemáte v plánu vrátit se dnes večer do Crownley Hallu?" zeptal se sir Edward; jeho hezkou tvář hyzdil ustaraný výraz.

„Nepomýšlela jsem na to, že zůstanu v Tithehurstu..." poznamenala Novella s očima cudně sklopenýma.

„Trvám na tom. Dnes večer nemůžete jet domů a setkat se s otčímem. Novello, prošla jste nesmírnými těžkostmi a potřebujete si od svého traumatu odpčinout. Byla byste jen nešťastná, kdybyste se měla dnes večer vrátit. Vraťte se zítra, až se osvěžíte noč-

ním spánkem. Jean-Charles nám určitě nabídne lahodnou večeři - tedy pokud máte hlad..."

„Dnes jsem hlad neměla, ale víte co, teď umírám hlady," zvolala Novella a rozveselila se.

A nato pohlédla do očí sira Edwarda a spatřila, že jeho výraz je tak něžný, až se jí úplně zastavil dech.

S Novellou se toho večera zacházelo jako s vzácným hostem.

Když si trochu odpočala a osvěžila se, zvolna sešla dolů k večeři.

Sir Edward na ni čekal v jídelně a společně si pochutnali na báječném jídle.

Jean-Charles se vyznamenal, servíroval skvělý *bisque d'homard*, potom telecí kotlety po francouzsku. Jako dezert byla *chartreuse* z jahod.

„To bylo výtečné. Jean-Charles je skvělý kuchař a já vám velmi závidím," vzdychala Novella, příjemně nasycena.

„Mám velké štěstí, s tím souhlasím," řekl sir Edward, „a nyní pojďme do salonu na kávu a brandy."

Vzal Novellu pod paží a oba přešli do sousední místnosti. Atmosféra byla úplně klidná - tak nepodobná ve srovnání s Crownley Hallem.

Pro Novellu se Hall stával domovem méně a méně každým dnem, kdy ho obýval lord Buckton.

Majordomus sira Edwarda přinesl brandy a pak usedli proti sobě do křesel u krbu.

„Co budete dělat, Novello? V Tithehurstu zůstaňte, jak dlouho se vám zlíbí, jste tu vítána, ale nakonec budete muset jít domů."

Novella svěsila hlavu a cítila, jak ji už při té myšlence pálí v očích slzy.

„Nevím, Edwarde. Hall pro mě v současnosti není domovem, ale mám k němu moc silná pouta. Můj hlavní problém spočívá v tom, že se musím pokusit dostat odtud lorda Bucktona.“

Nedokázala se udržet. Myšlenka na takový úkol ji naplnila zoufalstvím a pocitem naprosté bezmoci.

Horké slzy jí kanuly po lících do sklenky s brandy.

„Novello, nejdražší,“ naléhal sir Edward, vstal ze svého křesla a poklekl u jejích nohou. „Prosím, nerozčilujte se.“

„Promiňte, jenže já si připadám tak osaměle a nevím, co bude se mnou a s Crownley Hallem. Je to taková obrovská odpovědnost - nevím, jestli ji zvládnu.“

„Ale nejste sama, Novello, máte kolem sebe přátele, kteří vás mají rádi a velice jim na vás záleží.“

„Nepřipadá mi to tak.“

„Tak se pořádně podívejte. Ach, Novello! Už si nevydržím nechávat své city pro sebe ani o minutu déle.“

Sir Edward uchopil její ruku jemně do své a něžně ji políbil, než pokračoval.

„Uvědomuji si, že teď asi není nejvhodnější chvíle mluvit o takových věcech, ale musíte vědět, že je tu někdo, kdo by za vás položil život.“

Novella vzhledla do jeho očí a stěží dokázala uvěřit vlastnímu sluchu. Srdce jí bušilo tak rychle, až nemohla dýchat, a jen čekala na jeho další slova.

„Ano, Novello, miluji vás od první chvíle, co jsem vás uviděl.“

„Ach, Edwarde,“ vydechla Novella, když vstal a uchopil ji do náručí.

„Je to pravda. Teď k vám mluvím ze srdce. Bůh je můj svědek, nesnesu vás vidět v takové tísní, takže i když vím, že to říkám děsivě nevhod, potřebuji, abys-

te věděla, že nejste osamělá. Miluji vás, *miluji vás*. A chci, abyste to věděla hned!"

„Edwarde," zašeptala, zavírajíc oči v naprosté extázi.

Sir Edward se k ní sklonil a políbil ji nejprve do vlasů, pak na oči a nakonec na rty.

Jsem tak šťastná, že určitě omdlím, říkala si Novella, když skončil ten dlouhý a něžný polibek.

„Miláčku," pokračoval sir Edward, pevně ji objímal a zasypával drobnými polibky, „už nikdy se nesmíte bát, protože jsem tu po vašem boku a budu vaše skála, vaše síla. - Nedělejte si starosti o lorda Bucktona, neboť společně ho přemůžeme a získáme Crownley Hall pro vás a jen pro vás. *Miluji vás a chci si vás vzít.*"

Novella se zajíkla, srdce jí pukalo láskou, jež přichází jen z nebes.

Svět jako by se zastavil, když se uhnízdila v jeho pažích, v bezpečí, kde jí nic nemůže ublížit.

„Nejdražší Edwarde," zašeptala a na líci cítila jeho teplo.

„Novello, nejdražší lásko, byla byste, až vám skončí období smutku, ochotna stát se mou chotí?"

Sir Edward se jí zadíval hluboce do očí a čekal na odpověď...

10

Novella hleděla na sira Edwarda - hlava se jí točila tím, co právě vyslechla z jeho úst. Zoufale mu toužila odpovědět, ale ze rtů jí nevyšla ani hláska.

Zmocnilo se jí tolik smíšených pocitů, že nevěděla, jak odpovědět.

Sir Edward vycítil její neklid a odtáhl se od ní.

S tváří skleslou a teskným výrazem v očích řekl: „Neočekávám vaši odpověď hned - příliš jsem pospíchal. To vidím.”

Novella náhle pocítila strach, aby neztratila jeho a všechno, co bylo v jejím životě dobré a nadějeplné.

Popadla ho za ramena a vzhlédla k němu, oči plné lásky a oddanosti.

„Ne, ne!” vykřikla s pocitem, že jí štěstí užuž proklouzne mezi prsty. „Já vás také miluji. *Chci* se stát vaší ženou. Ať se stane cokoli, to vám slibuji!”

Překypujíc radostí ucítila, jak ji sir Edward opět svírá v náruči, jak ji znovu tiskne k sobě a něžně líbá na rty.

Novella už věděla, co je to milovat a být milována, a plnilo to její mysl, tělo i duši takovou extází, až měla pocit, jako by se dotýkala samotných nebes.

„Miláčku, co budete dělat teď?“ zeptal se sir Edward, když stáli v objetí u krbu.

„Ráda bych tu na noc zůstala, ale obávám se, že zítra ráno se prostě musím vrátit do Hallu. Nevěřím svému otčímovi, ani co by se za nehet vešlo.“

„Musíte mi dovolit, abych vás doprovodil.“

„Ne, tohle musím udělat sama. Mohu pro vás vzkázat, kdybych vás potřebovala. Ale jsou tu rodinné záležitosti, které je třeba vyřešit, a nepatřilo by se, abyste byl jejich svědkem.“

„Novello, má drahá, chápu, ale stejně tak vy musíte vědět, že vám chci být po boku na každém kroku.“

„A já vám za to děkuji, Edwarde, můj nejdražší. Ale otčím je zuřivec a já si nepřeji, abyste se do toho zaplétal.“

„Novello, všechny vaše problémy jsou i mými starostmi!“ prosil.

Novella k němu vzhledla - jeho krásné oči byly tak plné lásky k ní - mohla si někdy představovat lepšího muže v roli svého snoubence?

„Edwarde, chtěla jsem říci, že vás miluji už dlouho,“ přiznávala, zahnížděna v jeho náruči, v takovém bezpečí a jistotě.

„Nedokázal jsem číst vaše myšlenky,“ odpověděl sir Edward, „chvílemi jste se zdála tak vzdálená, a také jste velmi mladá. Lord Buckton je odhodlaný ke všemu. Překvapuje mě, že pro vás ještě neměl přichystanou vhodnou partii.“

„Ne, cennější jsem pro něj byla neprovdaná,“ odtušila Novella trpce, „má představu, že se teď dokáže zmocnit mých peněz, když už mamá nežije. Nechtěl by riskovat, aby do hry vstoupil soupeř v boji o dědictví.“

„Novello, chci vám říci ještě něco, co je nanejdůležitější“

důležité," řekl sir Edward a odváděl ji zpět ke křeslu u krbu.

„Copak, můj nejdražší?"

„Víte přece, že nemám sebemenší zájem o váš majetek? Díky otcově závěti mám velké osobní jmění a nijak netoužím být pánem Crownley Hallu."

„Miláčku, to já vím!" vykřikla Novella a stiskla mu ruku.

„Teď je, myslím, čas, abyste se odebrala na lože, vypadáte trochu zemdleně. Máte za sebou tuze těžký den."

„Ano, máte pravdu," vzdychla Novella, neboť navzdory všemu vzrušení, jež pociťovala nad svou novou láskou, byla velmi, velmi unavená.

„Pokoj budete mít připravený - teď jděte - uvidíme se ráno."

Něžně ji políbil na oči a zazvonil na služku, aby odvedla Novellu nahoru.

Sir Edward doprovodil Novellu až na odpočívadlo a pak ji opět políbil.

„Dobrou noc, můj miláčku," zašeptal, „na shledanou zítra - dobře se vyspěte."

„A vy také," zašeptala Novella, než zamířila ke svému pokoji.

„A nezapomeňte - už nejste odkázaná sama na sebe, máte mě po boku a váš otčím se teď musí vypořádat i se mnou!"

Novella se v duchu usmála, stále neschopna uvěřit, jaké měla štěstí, když našla lásku muže, jako je Edward.

Papá a mamá by ho zbožňovali, říkala si, když sledovala služku, jak připravuje lůžko a přesvědčuje se, zda je ve džbánu dost vody.

Jen doufám, že se na nás shora dívají a dávají nám své požehnání.

A tato myšlenka ji nesmírně uklidňovala.

Přes všechno vzrušení Novella rychle usnula, a než se nadála, služka roztahovala závěsy a vpouštěla dovnitř proud zářivého slunečního svitu.

Novella si protírala oči a uvažovala, zda se jí to, k čemu došlo předchozího večera, ve skutečnosti jen nezdálo. Po tak děsném období smůly se to všechno zdálo příliš dobré, než aby to byla pravda.

Jakmile ale vstoupila do jídelny k snídani a uviděla sira Edwarda, tak nedočkavého a tak nervózního, pochopila, že to nebyly jen představy a sny.

Rozběhl se k ní, vzal ji za ruku a mnohokrát ji zulíbal.

„Miláčku, jak jste spala?“

Novella byla úplně překonána tím, jak na ni upíral pohled, milující a pozorný.

„Usnula jsem, jen co jsem položila hlavu na polštář,“ řekla, nepouštějíc jeho ruku. „A teď mám doce-la hlad.“

„Jean-Charles uvařil kedgeree, dáte si trochu?“

„To zní báječně, děkuji.“

Novella se posadila ke stolu a sir Edward se ujal úkolu navržit jí na talíř jídlo z bufetu. Majordomus stál opodál a s pobaveným výrazem ve tváři sledoval, jak byl dočasně zbaven svých povinností.

„Co budete dělat dnes dopoledne?“ zeptal se sir Edward s ustaraným výrazem.

„Hned jak se najím, musím se vrátit do Hallu,“ odpověděla Novella, vychutnávajíc si lahodný pokrm. „Chci hledat ten tajný úkryt, o kterém nám pověděl

pan Rumbold. Lord Buckton už určitě obrátil celý dům vzhůru nohama, jak hledal to, co zbylo z matčiných klenotů."

„A pořád jste si jista, že se tam chcete vrátit sama?"

Novella byla na vážkách. Byla to velmi lákavá nabídka - neboť věděla, že čelit znovu otčímovi bude těžké -, ale věděla, že se mu musí postavit na vlastní pěst.

„Ano," promluvila po dlouhé odmlce, „jinak to být nemůže."

„Budou vám okamžitě k dispozici, pokud byste mě potřebovala," nabízel se sir Edward.

Novella toužila vykřiknout: „Ano! Ano. Pojed'te se mnou," ale věděla, že by se tím jen ztížilo všechno, co musí vykonat. Nijak na sebe netoužila poutat pozornost při pátrání po tajném úkrytu.

„Měli bychom také udržet v tajnosti zprávu o našem zasnoubení, dokud nebude po pohřbu," řekla Novella polohlasem, vědoma si, že to stejně způsobí senzaci.

Ale na konvence nedbala - jakmile pohřeb mamá proběhne, nebude jí nic bránit ohlásit zasnoubení.

„Souhlasím," vstal sir Edward od stolu se snídání. „A teď vám nechám připravit kočár."

Novella si poskládala pár svých věcí do staré gobelínové brašny, která kdysi náležela sestře sira Edwarda, a pak se snažila nabrat síly na zpáteční cestu domů.

Dole už byl připravený kočár a kočí sira Edwarda seděl na kozlíku a držel opratě krásného páru vraných koní.

„Myslím, že nejlepší bude, když tu nechám Salamandra ustájeného, dokud nebude bezpečné, aby se

vrátil domů," prohlásil sir Edward, když se naposled objímali. „A vy mi okamžitě vzkazte, jakmile byste mě potřebovala. Pošlete Neda na Bluebell - ta dokáže pelášit jako mladá klisnička!"

Novella se usmála - jak miloval koně! Stejně jako ona. Zbožňovala ho tím víc.

Vstoupila do kočáru a uvelebila se na sedadle s pocitem úzkostlivé nedočkavosti. Po pravdě řečeno, vůbec netoužila po návratu domů - musela však učinit důležité objevy.

„Nechám Salamandra na horní louce, tam ho zvědavé oči hned tak nenajdou," sliboval sir Edward, když jí ještě tiskl ruku skrz kočárové okno. „Tak nemůže lord Buckton přijít a vzít ho násilím."

„Mnohokrát vám děkuji, můj nejdražší. Kdybych po ztrátě mamá měla znovu ztratit i Salamandra, nevím, jak bych to zvládla. Jen vy a on mi dodáváte síly k životu."

A tak se Novella vrátila do Crownley Hallu.

Byla tak nervózní, když vstupovala do domovních dveří, až se jí dělalo přímo nevolno, ale ulevilo se jí a poněkud ji překvapilo zjištění, že otčím není doma.

Když procházela domem, viděla, že zmizely další předměty.

Vlastní pokoj, do kterého se vrátila, jí připadal podivný a prázdný.

Právě se chystala začít vylézat na postel, aby pátrala po úkrytu, když bez klepání vstoupila paní Armitageová.

Otrava, pomyslela si a kvapně slezla z lůžka dolů. To poslední, po čem toužila, bylo probudit zvědavost paní Armitageové.

„Á, mylady - konečně jste se vrátila. Jsem ráda, že jste živá a zdravá.“

„Byla jsem u přátel - bohužel jsem se potřebovala na chvíli vzdálit od starostí Hallu.“

„Zařizovala jste pohřeb, soudím?“

„Otčím se ptal?“

„Ne, mylady, jel do Londýna za obchodem. Jenomže se tu bylo vyptávat mnoho návštěvníků.“

„Dnes odpoledne rozešlu pozvánky,“ vzdychla Novella, „mám za to, že v pokoji mamá zbyly od pohřbu papá ještě nějaké kartičky s černým rámečkem. Není čas dát natisknout další - tyhle jsou prázdné a budou muset stačit.“

„Mám vám vyčistit a vyžehlit smuteční šaty?“ zeptala se paní Armitageová.

Novella na ni vrhla zpytavý pohled - jak ví, že je má? Asi jí v době její nepřítomnosti šmejdila v šatníku!

„Děkuji vám, paní Armitageová. Krep na živůtku mých nejlepších smutečních šatů asi potřebuje vyměnit. Mohu vás požádat, abyste to zařídila?“

„Samozřejmě, mylady.“

„A ráda bych objednala další závoj, můžete poslat do Londýna k Peteru Robinsonovi?“

„Ano, mylady. Bude to vše?“

„Ano, děkuji,“ kývla hlavou Novella.

Ale i tak paní Armitageová ještě chvilku otálela a očima jezdila kolem postele, jako by se snažila uhádnout, co měla Novella za lubem.

„Děkuji vám, paní Armitageová!“ opakovala Novella na znamení, že ji propouští. Už se nemohla dočkat, až hospodyně odejde, aby mohla pokračovat v plnění svých plánů.

V příštích několika dnech vyžadovalo Novellinu pozornost takové množství různých záležitostí, že hledání tajné schránky muselo zaujmout až druhé místo.

Velmi mnoho věcí se muselo organizovat. Musela napsat úmrtní oznámení a ohlásit den a hodinu hraběnčina pohřbu. Pak bylo třeba podniknout četné cesty do pohřebního ústavu - k odběru kadeří matčinych vlasů na výrobu pamětního šperku - a pak návštěvu u klenotníků, aby zhotovili přívěsek.

Novella nijak netoužila zhotovit posmrtnou masku, takže tato starost jí odpadla. Bylo však třeba také zajistit, aby všechna okna v Crownley Hallu byla správně zakryta okenicemi.

Novella žila a dýchala smutkem a záležitostmi kolem pohřbu, až do očekávaného dne.

Ve vesnici se ledacos povídalo o dlouhé nepřítomnosti lorda Bucktona, ale nikoho to vlastně příliš nepřekvapilo.

Když se Novella probírala matčinou pozůstalostí, často podléhala návalům pláče. Matčiny šaty dosud voněly kolínskou, kterou používala ke slavnostním příležitostem, smíšenou s vůní pytlíčků levandule, jimiž bylo šatstvo proloženo proti molům.

Úplně se zhroutila, když narazila na matčiny svaatební šaty. Vzlykala do jemného hedvábí sukně a přitom klečela před šatníkem.

„Ach, mamá! Kéž bys tu byla. Mohu jen doufat, že mě z nebes vidíš a že víš, jak jsem uprostřed všeho tohohle smutku našla pravou lásku.“

Svým způsobem byla Novella ráda, že se otčím v Hallu ani neukázal a zůstal v Londýně. Aspoň tak získala dostatek času, aby udělala všechno nezbytné.

Bylo jí zřejmé, že lord Buckton se skutečně prohřával matčinými věcmi - narazila na zásuvky, jejichž obsah byl pomuchlaný, místo aby byl úhledně poskládaný, a nalézala prázdné krabice na klobouky a pouzdra, jež byla otevřena násilím.

Novella však dosud neměla možnost prohledat postel, protože pokaždé, když se o to pokusila, objevila se jako zázrakem paní Armitageová. Bylo to, jako by měla nařízeno bedlivěji sledovat, aby zjistila, zda neodhalí nějaké opravdu důležité prodejné předměty.

Nakonec Novella usoudila, že nejlepší bude, počká-li až po pohřbu - v Hallu se toho tolik dělo, že skutečně neměla čas na dlouhé pátrání.

A tak nakonec nastal den pohřbu.

Sir Edward přijel do Hallu hned ráno a Novella nemohla neobdivovat, jak mu to v černém smutečním obleku sluší.

Takhle hezký ještě nebyl, říkala si, když stanul po jejím boku, zatímco před Hallem se shromažďovali smuteční hosté.

V jedenáct hodin přijel pohřební vůz. Byl to prosklený kočár, tažený šestispřežím černých koní s chocholy na hlavách.

Novella byla docela klidná až do chvíle, kdy uvnitř vozu spatřila matčinu rakev, a pak se úpěnlivě rozplakala.

Sir Edward ji uchopil pod paží a vedl ke kočáru, který byl pro tu příležitost zvlášť vyzdoben černě. Dokonce i kočí měl černý svrchník místo obvyklého tmavě zeleného, zdobeného zlatem.

Pohřební průvod se zvolna ubíral k místnímu kostelu a Novellu omráčilo zjištění, že se dostavila prakticky celá vesnice.

„Nemyslela jsem, že je možné, aby byla mamá tolik milována," řekla siru Edwardovi, když vystupovala z kočáru.

Později, když stáli kolem hrobu, ozývaly se z davu polohlasné poznámky stran nepřítomnosti lorda Bucktona. Ačkoliv to bylo něco neslýchaného, že nebyl přítomen, Novella se z toho potají těšila.

Nechtěla, aby jí během bohoslužby stál otčím po boku anebo aby se i jen k hrobu přiblížil - byla ráda, že je to sir Edward, kdo ji drží pod paží a utěšuje.

„Sbohem, nejdražší mamá," zašeptala Novella, když nabrala hrst hlíny z bedničky a hodila ji do otevřeného hrobu, „odpočívej v pokoji s papá, jednoho dne se opět shledáme."

Sir Edward ji vedl ke svému kočáru a náhle se k ní obrátil.

„Chcete, abych se s vámi vrátil do Hallu?" zeptal se jemně.

„Ne, ráda bych byla sama a odpočala si," odpověděla. Byla zcela vyčerpaná. Celá váha všeho, co se událo, na ní těžce spočívala.

„Pak si musíte vzít můj kočár. Já pojedu s panem Longridgem v jeho voze."

Pan Hubert Longridge vskutku navštívil bohoslužbu a po celou dobu obřadu měl v očích slzy. Novella nezaznamenala, že by se někdo z přátel nebo obchodníků, kteří kdy měli s rodinou něco společného, na pohřbu neobjevil. Byli tu všichni.

Sir Edward neochotně doprovodil Novellu ke svému kočáru a pak ji krátce uchopil za ruku - věděl, že by se nepatřilo dát jí polibek před očima tolika lidí.

„Miláčku, kéž bych vám mohl pokrýt tvář polibky, ale to by nebylo vhodné. Prosím, dávejte na sebe po-

zor a okamžitě pro mě pošlete, kdybyste mě potřebovala."

„Ano, má lásko," řekla vděčně a kočár se dal do pohybu.

Novella měla srdce až v hrdle, když se blížila k Hallu. Už na dlouhé příjezdové cestě viděla, že se otčím vrátil a že ho zřejmě doprovází nějaký hrubě vyhlížející chlap.

Když zastavili před domovními dveřmi, lord Buckton se otočil, aby ji uvítal.

„Á, Novello," zavolal, „velmi mě mrzí, že jsem se nemohl zúčastnit pohřbu vaší mamá, právě jsem se vrátil z Londýna."

Novella sestoupila na příjezdovou cestu a dlouze si prohlédla muže vedle něj. Čekala, že jí ho otčím představí.

Tehdy si všimla, že všechny zavřené okenice v domě byly znovu otevřeny.

Lord Buckton si nervózně odkašlal a pak promluvil.

„Pojďme dovnitř, má milá," řekl téměř vlídně, „chci vás seznámit s panem Prestonem - čeká uvnitř a nemůže se dočkat, až s vámi promluví."

V Novellině hrudi znovu poskočil strach. Muž, se kterým lord Buckton mluvil, když přijela, působil dojmem stavitele.

Viděla, že má ruce zhrublé těžkou prací a pleť člověka, který tráví hodně času pod širým nebem.

„Jakoupak záležitost chce se mnou probrat?" zeptala se chladným tónem.

„Myslím, že bude nejlépe, když půjdeme dovnitř a tam si promluvíme," naléhal otčím a začínal vypadat podrážděně.

„Jak je libo.“

Lord Buckton ji vzal do knihovny, a tou dobou už Novelle bušilo srdce ve zrychleném tempu. Právě za sebou měla jeden děsivý zážitek, a teď se zdálo, že ji čeká další.

A co víc, otčímovo bodré vystupování nebylo ani za mák obvyklé a už jen to stačilo, aby si začala dělat starosti.

„Posaďte se, má milá.“

Lord Buckton jí nabídl pohodlné křeslo a Novella do něj neochotně usedla.

Přitom si všimla, že druhý muž už je v knihovně. Zprvu ho nepostřehla - ačkoliv jen nebesa vědí, jak to bylo možné, protože byl oblečený v nápadně kostkovaném svrchníku s růžovou hedvábnou vestou. Nebyl to zrovna elegantní švihák, ale Novella okamžitě pojala podezření, že se něco chystá.

Zamračila se na muže s pocitem, že se vtírá do jejího žalu. Muž poposedl ve svém křesle u okna, očividně nesvůj.

„Má milá, toto je pan Preston. On a jeho kolega se přišli podívat, co je třeba udělat v Crownley Hallu. Mám v úmyslu dát panství do prodeje, když už vaše mamá není mezi námi. Kdybyste byla nyní tak laskavá a podepsala tento papír, pak můžeme obchod uzavřít a pan Preston může odejít.“

Novella byla tak rozhněvaná, až se třásla.

Jak se opovažuje! Nemá tu co prodávat, nepatří mu to, říkala si, ale nebyla schopna promluvit.

„Pan Preston mi učinil velmi velkorysou nabídku na Hall a já se rozhodl ji přijmout.“

„Dost!“ vykřikla Novella a vstala, oči jí planuly.
„Smím vám připomenout, že Hall nemáte co prodát-

vat? *Crownley Hall* teď patří mně. Znáte podmínky otcovy poslední vůle: po smrti mamá dědím všechno já — ne vy!"

„Budete muset lady Novellu omluvit," poznamenal lord Buckton blahosklonným tónem k panu Prestonovi, „dnes ráno pohřbila matku."

„Jak se opovažujete pokoušet se mi prodat střechu nad hlavou!" pokračovala pevně. „Mamá je sotva pohřbená!"

Pan Preston zrudl a sklopil zrak ke svým naleštěným botám.

„Ehm ehm, promiňte, mylady, ale zřejmě došlo k nedorozumění. Měl jsem za to, že nemovitost náleží lordu Bucktonovi, že ji tudíž může prodat, a samozřejmě, pokud tomu tak není, pak se netoužím zaplétat do nějakých rodinných hádek..."

Zvedl se k odchodu, klobouk si vzal s sebou.

„A rozhodně jsem netušil, že se dnes koná pohřeb vaší matky, jinak bych do domu ani nev kročil. Prosím, odpusťte mi mou netaktnost. Lorde Bucktone, je mi líto, ale naše dohoda už neplatí."

S krátkou úklonou opustil rozpačitý pan Preston urychleně místnost.

Když za sebou zavřel oči, Novella se obrátila čelem k otčímovi. Viděla, že je bez sebe vzteky - ve tváři byl fialový a dýchal v krátkých a hlasitých poryvech.

„Za - tohle - mi - zaplatíte," prskal a popadl Novellu za rameno tak silně, až jeho nehty prořaly tenké hedvábí jejích šatů.

Bez zaváhání ji vyvlekl z knihovny a táhl ji nahoru po schodech do jejího pokoje. Hodil ji na postel, přikročil zpátky ke dveřím a s rozmachem vytáhl klíč ze zámku.

„Zůstanete tady, dokud neuznám za vhodné pustit vás ven. Až vychladnete, probereme si tuhle záležitost znovu. Já Crownley Hall prodám. *Po právu náleží mně!*”

Nato za sebou zamkl dveře.

„Ach, proč jsem neschovala klíč, jak jsem to poslední dobou dělávala?” rozplakala se Novella.

Byla však tolik zaneprázdněna myšlenkami na matčin pohřeb, že jí to vypadlo z mysli. A teď byla opět uvězněna.

„Co mohu dělat? Co *mohu* dělat?” ptala se opakovaně sama sebe a ustavičně přitom plakala. Ještě nikdy necítila Novella takovou beznaděj.

„Jako by nestačilo, že dnes měla mamá pohřeb, teď jsem ještě vězeň ve vlastním domě.”

Novella se zadívala do stropu a pokoušela se přijít na to, co si počít. Byla si jista, že Charles ještě zůstal ve vesnici, kde popíjí na matčinu počest s ostatními stájníky, a bez něj neměla možnost poslat pro sira Edwarda.

„Proč, ach, proč jsem ho poslala pryč?” štkala a bušila přitom do přehozu lůžka pěstmi. „Ještě nikdy jsem ho tolik nepotřebovala. Byla jsem tak hloupá!”

Nedalo se však nic dělat a Novella si to uvědomovala.

Očima přelétla po místnosti, až spočinula pohledem přímo nad svou hlavou, na čele postele se složitě vyřezávanými žaludy a listy.

„Úkryt,” rozpomněla se náhle, „a jestli byl v posteli mamá a všechny postele byly zhotoveny ve stejné době, pak je možná jeden i v mé.”

Vzrušeně si stoupla na špičky a začala tahat za různé řezby.

Ach, můj ty bože, uvažovala s pažemi rozbolavělými námahou, na mé posteli asi nic takového nebude.

Ale právě v té chvíli narazila pod jedním z listů na něco, co vypadalo na omak jako malá západka. Zatajila dech, stlačila to stranou a k jejímu úžasu se otevřela dvířka.

„Kdybych se tak dokázala natáhnout a prohmatat to uvnitř..." vybízela se, napínajíc svaly, až se jí začaly třást.

Pak se její ruka dotkla něčeho studeného, kovového. Vytahovala to kousek po kousku a zajíkla se, protože v ruce držela klíč!

„Ten vypadá úplně jako klíč od dveří mé ložnice," vykřikla a hnala se ke dveřím, aby ho vyzkoušela.

A vskutku se k nim hodil!

„Nesmím už marnit čas, musím utíkat do pokoje mamá a zjistit, zda najdu její skrýš."

Novelle bušilo srdce tak hlasitě, až si byla jistá, že je to slyšet dole, ale zůstala stát a čekala, dokud nebyla přesvědčená o tom, že kolem nikdo není.

Uspokojená zjištěním, že otčím odešel, znovu zamkla dveře ložnice a klíč zastrčila za šerpu svých šatů.

Díky nebesům, že jsem si tam nechala od paní Armitageové všít kapsičku na kapesníčky, říkala si cestou do matčina pokoje.

Uvnitř bylo chladno a tma. Opatrně za sebou zavřela dveře a vyndala klíč v zámku, aby nezůstala uvězněna, pokud by ji tu někdo překvapil.

Novella upřela pohled na vyřezávané čelo postele a už se nemohla dočkat, až začne hledat. Opatrně vylezla na obrovské lože a začala hmatat mezi žaludy. Téměř na stejném místě, jako našla západku na vlast-

ním lůžku, byla pod vyřezávaným listem skryta úplně stejná.

Odsunula ji stranou, zadržela dech a sáhla dovnitř. Prsty nahmataly a popadly cosi, co vypadalo na omak jako náhrdelník. Novella ho vytáhla a tlumeně vykřikla, neboť v ruce se jí jiskřila šňůra smaragdů!

„To jsou babiččiny!“ vykřikla. „Nemohu uvěřit, že se nedostaly do rukou lordu Bucktonovi. Copak je asi ještě uvnitř?“

Novella zadržela dech, stoupla si na polštář a pohroužila se hlouběji do dutiny. Během několika vteřin vytáhla diamantovou tiáru a dva prsteny.

Nemohla si pomoci - po tváři jí tekly slzy radosti.

„Mamá! Ach, šikovná mamá. Tohle jsou všechny její nejvzácnější šperky - klenoty, které se mému otčímovi podařilo nalézt, nebyly nejlepší kusy z její sbírky. Ach, mamá, já mám takovou radost.“

Rozhodla se stoupnout ještě na další polštář, aby dosáhla až do nejzadnějších koutů dutiny. Přitom přejela prsty po něčem studeném a tvrdém.

Copak to je? Že by další klíč od ložnice? ptala se v duchu.

Natáhla se tak daleko, až ji paže bolela, a podařilo se jí zachytit předmět v prstech. Vydechla, vytáhla ho z úkrytu a předmět těžce dopadl na lůžko a spolu s ním klíč na modré stužce.

Novella zůstala stát a hledět na to, co vypadlo ven - s naprostou hrůzou v obličeji.

„Pistole!“ zašeptala. „Co dělala mamá s pistolí v posteli? A tohle je určitě klíč od její ložnice.“

Zvedla pistoli za modrou stuhu. Tehdy se rozpomněla, že se jí jednou matka svěřila, že ji otec nutí spát s pistolí pod polštářem, kdykoli na delší dobu odjíždí.

„Samozřejmě. Papá se vždycky obával, aby se do domu v jeho nepřítomnosti nevloupali zloději, a tak dbal na to, aby se mamá mohla bránit. Asi ji sem schovala, aby se nestala nějaká nehoda.“

Hlasy z chodby v přízemí upozornily Novellu na skutečnost, že jsou kolem lidé.

Rychle stáhla z polštáře povlak a začala do něj cpát šperky.

Musím se co nejrychleji vrátit do svého pokoje, říkala si.

Ještě však neměla v povlaku poslední kousek, když do místnosti vtrhl její otčím s policejním strážníkem v patách.

„Á, přesně jak jsem si myslel,“ zavrčel. „Jak vidíte, strážníku, má nevlastní dcera je nejen podvodnice, která mi upírá má zákonná práva, ale také zlodějka. Podívejte, chce uprchnout s klenoty své matky.“

Novelle se udělalo špatně od žaludku - nejen proto, že měla matčiny šperky v povlaku na polštář, ale protože viděla, že stráví noc zamčená ve svém pokoji.

Kéž bych se propadla do země, úpěla v duchu, jak tam všichni stáli v napjatém tichu.

Pak konečně strážník promluvil.

„Je mi líto, pane, nemohu tuto dámu zatknout za to, že si bere šperky vlastní matky. Říkal jste mi, že vám byl ukraden jeden z vašich koní, a proto jsem přijel do Hallu vyšetřovat.“

„Ale to ona tu krádež zosnovala. Je ve spojení s nějakým místním zločincem!“

Novella dokázala jen stát s otevřenými ústy.

„Co je to za nesmysl?“ řekla unaveně.

„Podívejte, dokázala, že je zlodějka,“ pokračoval

silně rozčilený lord Buckton, zatímco ubohý strážník jen zmateně přihlížel.

„Pane, toto je očividně rodinná záležitost a já se do ní jménem zákona nemohu vměšovat. Lady Novella má plné právo vzít si koně, který je v nemovitosti ustájen, jakož i mít ve svém držení matčiny šperky. Nebyla snad hraběnka právě dnes pohřbena?“

Lord Buckton na muže pohlédl s hrůzou. Novella poznala, že takovouhle reakci nečekal.

„Ano, ale nechápu...“ vykoktal ze sebe.

„Je mi líto, že jsem vás obtěžoval, mylady, zrovna dnes,“ řekl strážník pokorně.

Pak lord Buckton zpozoroval zbraň na posteli. Chopil se jí a po zarudlé tváři se mu rozlil vítězoslavný úsměv.

„A co takhle, že u sebe měla střelnou zbraň? To snad není zločin?“

Popadl zbraň do ruky a zašermoval s ní před strážníkovou ohromenou tváří.

Novella nevěděla, co ji to v tu chvíli popadlo, ale skočila po otčímovi a pokusila se mu zbraň sebrat.

„Dejte mi to! To patří mamá!“ zaječela, když se vrhla po zbrani.

Ale lord Buckton byl příliš silný a chytil Novellu železným stiskem. Držel ji za hrdlo, přitom uchopil zbraň a zamířil ji přímo na její hlavu.

„Zbavím se tě jednou provždy, ty zatracená přítě-
ži!“ hulákal.

„Ne! Ne!“ vykřikla Novella, když viděla, jak jeho prst natahuje kohoutek.

Lord Buckton však nezkontroloval bezpečnostní pojistku - byla stále bezpečně uzavřena a pistole jen cvakla.

Novella těžce polkla, nohy se jí strašlivě třásly. O vlásek unikla smrti a štěstí stálo na její straně.

Využila toho, že se pozornost lorda Bucktona soustředila na pistoli a že mírně uvolnil stisk, kterým ji svíral, vytrhla se mu a skočila za ohromeného strážníka.

„Dejte mi tu zbraň, pane," požádal strážník lorda, ale ten na něj nedbal.

Zašel už ve svém vzteku tak daleko, že nebyl schopn rozumně uvažovat.

„Z cesty, člověče! Zastřelím tu malou mrchu a vyřeším tak svůj problém jednou provždy!"

Strážník postoupil kupředu s nataženou rukou, a když to udělal, lord Buckton odjistil bezpečnostní pojistku a střelil ho do nohy.

Strážník zařval a padl na zem, svíraje rukama krvácející nohu; nemohl vypadat užasleji.

„Pomoc! Pomoc!" vřískala Novella s pocitem, že příští kulka je zaručeně určena jí.

Ale právě když začínala křičet ještě hlasitěji, dveře ložnice se rozlétly a dovnitř vrazil sir Edward s celou jednotkou policejních strážníků.

„Ach, nebesa!" vykřikl, když spatřil na podlaze krvácejícího strážníka. Během několika vteřin policisté lorda Bucktona obklíčili a přemohli.

Zbraň padla na podlahu s hlučným rachotem a sir Edward se rozběhl k Novelle, která ležela na lůžku a plakala.

„Miláčku, už je po všem," říkal chlácholivě, zatímco ji kolébal v náručí. Chvilku se objímali, než se obrátili ke dveřím právě včas, aby viděli, jak lorda Bucktona s želízky na rukou vlečou strážníci z místnosti.

Další dva policisté pomáhali raněnému na nohy. Byl otřesen, ale jeho zranění nebylo těžké.

„Počkám na vás dole, sire Edwarde," řekl velící důstojník. „Budeme od vás obou zakrátko potřebovat výpověď."

„Dal byste nám deset minut času, strážníku? Chci se přesvědčit, že se lady Novella dost vzpamatovala, aby se vypořádala s vašimi otázkami."

„Jak je libo, pane," odpověděl důstojník a taktně opustil místnost.

Když odešel, obrátila se Novella k siru Edwardovi, v očích úžas.

„Edwarde, nechápu, jak jste mohl vědět, že jsem v nebezpečí?"

„Po tom všem, co jste mi pověděla, jsem uhádl, že nepřítomnost vašeho otčíma znamená jen jediné - že nemá za lubem nic dobrého. Když jste se zmínila o houfech lidí, co se tam porozhlízejí, vytušil jsem, že v krajním případě byste se mohla vrátit domů a zjistit, že jich je zase plný dům - rozhodl jsem se tedy požádat jednoho svého přítele, aby zařídil policejní vyklizení. Neměl jsem zdání, jak dalece je ohrožen váš život - děsí mě pomyšlení, co se mohlo stát, kdybych nedorazil včas."

„Ale jak jste to dokázal, že se sem dostavilo tolik policistů?"

„Přesvědčil jsem svého starého přítele, vrchního konstábla - ano, právě toho, který se postaral, abyste se dostala do Crownley Hallu toho dne, kdy jste se vrátila ze školy -, že v Hallu budou rozbroje. Byl náramně ochoten pomoci - ukázalo se, že se stejně chystá lorda Bucktona zatknout pro četné podvody, kterých se dopustil v Londýně! Byl ve spojení s jednou herečkou..."

„S paní Byesouthovou!" zajíkla se Novella.

„S největší pravděpodobností. Ti dva podvedli několik příslušníků aristokracie, jednalo se o nějaké nekalé obchody s pozemky a podobně. Když teď přidal na seznam svých zločinů ještě pokus o vraždu, zdá se mi, že hodně dlouho nebude mít možnost plést se nám do života.“

„Podívejte, co jsem našla,“ rozevřela Novella povlak na polštář, který ležel vedle ní, „to jsou matčiny nejvzácnější klenoty. Myslela jsem, že byly všechny prodány.“

„To je skvělé, Novello. Musíme to teď všechno hodit za hlavu a plánovat budoucnost, naši i Crownley Hallu. Na ničem jiném nezáleží.“

„Chcete říct, že mi to tu pomůžete opravit?“ zeptala se Novella s očima doširoka rozevřenýma.

„Jak by si to přál váš otec,“ ujistil ji.

Když si ji něžně přitahoval do náručí, měla Novella pocit, že ještě nikdy nebyla tak šťastná. I když byl den matčina pohřbu, její budoucnost už nebyla nadmíru pustá, naopak, byla plná těch nejbáječnějších příslibů a lásky.

„Pojďte, měli bychom jít dolů,“ vybídl ji. „Chci se postarat, aby lord Buckton tentokrát spravedlnosti neunikl.“

Novella se usmála, nemohla uvěřit, že tak smutný den končí tak dobře.

Oba sešli ruku v ruce dolů po hlavním schodišti a dívali se, jak skučícího lorda Bucktona nakládají do policejního povozu, který stál na příjezdové cestě.

Paní Armitageová plakala do zástěry, když vůz odjížděl. Obdařila Novellu truchlivým pohledem - věděla, že dlouho už si v Hallu nepobyde.

Když se policejní vůz vzdálil a navždy odvezl lor-

da Bucktona z jejich života, stiskl sir Edward Novelle ruku.

„Pojďte, miláčku. Projdeme se po zahradě - dnes je krásný západ slunce.“

A to také byl. Obloha zářila odstíny růžové a modré - oblaky se milencům něžně a měkce vznášely vysoko nad hlavou. Novella pozorovala slunce klesající za obzor a do očí jí vhrkly slzy.

„Miláčku?“ zeptal se sir Edward, když viděl, jak si otírá oči.

„Pláču, protože jsem tak šťastná,“ vysvětlila. „Cítím, že mamá našla klid po boku papá a že už se mohu jen těšit na samé dobré časy. Samozřejmě, jsem smutná, že tu nebudou, aby se stali svědky naší svatby, ale mohu jen doufat, že nahoře na nebesích budou vědět, jak jsem šťastná.“

Mlčky se dívali, dokud obloha nezšedla. Sir Edward ovinul paži kolem Novelliných ramenou a zašeptal: „Zítřka bude zase krásný den, má nejmilejší. Podívejte se na oblohu. A je to první den našeho nového života. Už se můžeme těšit jen na samé štěstí - a na život plný lásky.“

„Ach, Edwarde!“ zašeptala Novella a jejich rty se setkaly v nebeském polibku.

Když se od něj odtáhla, měla oči zamžené vášní a touhou.

„Můj život byl posledních několik let poznamenaný tragédií, a když jsem se vrátila do Crownley Hallu, bylo mi, jako bych neměla proč žít. Ale teď jsem vyšším prostřednictvím objevila, že *lásky je důvod k životu* - a my teď máme lásky habaděj. Bůh nám dal veliký dar, milujeme a jsme milováni a žádný dar nemůže být krásnější.“

„Budoucnost patří nám, miláčku," zašeptal sir Edward a jemně Novellu políbil do vlasů, „a z boží vůle a s vámi po boku nás bude láska provázet, ať si osud přinese cokoliv."

V hloubi srdce Novella věděla, že je to pravda. Ještě nikdy si nepřípadala tak veskrze milována.

„Navždy spolu," vzdychla, úsměv plný lásky a zbožného obdivu.

„Až na věky věků!"

Jedna z nejznámějších autorek romantických příběhů Barbara Cartland (1901-2000) se ocitla na výsluní již při svém narození. Osud jí od samého počátku hýčkal: byla příslušnicí proslulé aristokratické rodiny, jedné z nejstarších a nejváženějších ve Velké Británii. Působivé a talentované dívky to ovšem nestačilo a nespokojila se ani s tím, že na sebe upoutala pozornost okamžitě po vstupu do společnosti. Barbara Cartland se rozhodla, že se stane proslulou a slavnou na poli, na němž její věhlasní předkové slávu nedobývali – a to na poli literárním.

Již v devatenácti letech začala přispívat do společenské rubriky deníku The Daily Express a její první román na sebe nenechal dlouho čekat – vyšel v roce 1923.

Její napínavé milostné příběhy si postupně získaly srdce čtenářů nejen na britských ostrovech, ale doslova po celém světě. Pod jejím perem totiž vznikaly úžasné příběhy plné lásky, odehrávající se ve starobylých romantických sídlech anglické šlechty.

Barbara Cartland se v mnohém podobala svým hrdinkám – byla to dokonalá dáma oslňující společnost a pohybuující se v nejvyšších aristokratických kruzích, věrná manželka i milující matka. Žena, která dokázala jít za svým cílem, aniž by porušila své pevné morální zásady, a která dokázala docenit to nejcennější, co jí život nabídl – lásku.

Novella Crownleyová je učitelkou daleko od domova. Jednoho dne ji matka žádá, aby se vrátila. Novella se tedy vrací domů jen aby zjistila, že se zde toho mnoho změnilo. Její milovaný otec již před lety zemřel a osamělá matka nové postavení sama nezvládá.

Novella netušila, že se její matka znovu provdala, a při prvním setkání se svým otčímem, lordem Bucktonem, si jej velmi znelíbí. Lord ovšem mezitím prodal vše, co mohl v Crownley Hall najít, aby zaplatil své dluhy. Novella ke své hrůze zjišťuje, že prodal i jejího oblíbeného koně Salamandra jednomu ze sousedů, siru Edwardu Moretonovi. Je k němu značně podezřívavá, ale když jí nabídne jízdu na Salamandroví, její srdce se obměkčí.

Matka vážně ochoří a Novella musí bojovat se svým otčímem, aby jí zajistila prostředky na lékařskou péči. Jejich vztah se zhoršuje úměrně tomu, jak přátelství s Edwardem nabírá na intenzitě. Uvědomuje si, že otčím je chce připravit o vše, a tak se za pomoci sira Edwarda pouští do boje o svou budoucnost, přičemž nalezne i svou lásku.

Barbara Cartland
v nakladatelství BARONET:

Miluj mne navždy	Krásná Karina
Kouzlo zla	Tajemství lásky
Krásný sen	Nevěsta
Černý panter	Na křídlech lásky
Souboj srdcí	Hlubiny srdce
Amorova stfela	Zlatá gondola
Lupič srdcí	Vítězství srdcí
Kouzlo lásky	Pomsta je sladká
Zadaná srdce	Obavy srdce
Králova milenka	Uloupená láska
Zákon lásky	Zamilovaný duch
Rozpustilá komtesa	Sen lásky
Záhady lásky	Útěk do lásky
Zamilovaný vévoda	Francouzská láska
Třpyt lásky	Křídla mého srdce
Zakázaná láska	Cleona
Galanťní dobrodružství	Klam odvážných srdcí
Vzdálená láska	Šťastná Fortuna
Neodolatelný markýz	Kristina
Nádherná svatba	Svěťice a hříšník
Únos	Důkaz lásky
Ženská srdce	Modrooká čarodějka
Prostá vášeň	Zámek lásky
Dotek lásky	Hvězda na útěku
Oči lásky	Pomsta lorda Ravenscara
Řeka lásky	Plachá manželka
Pravá láska	Jedinečná láska
Kráska není všechno	Závod o lásku
Urozený sluha	Láska z moře
Zajatec lásky	Podivné varování
Vladařská pompa	Láska, lži a manželství
Útěk do ráje	Trpělivý ženich
Výbuch lásky	Kytice pro boha lásky
Jak trestá láska	Lásky krále Carola
Nebe v Hongkongu	Pohled srdcem
Modrý vřes	Svatba z donucení
Zázrak v Mexiku	Ztracena v Londýně
Láska v Itálii	Návrat z Afriky
Dvě srdce v Maďarsku	Zmatky v Berlíně
Útěk oblohou	Pros na kolenou
Polibek v Římě	Panna v Paříži
Nebezpečí na Nilu	Láska a gepard
Hudba je duší lásky	Láska na vlnách
Navěky	Ráj na zemi
Láska zvítězí	Hledání lásky
Jak přichází láska	Žit pro lásku

Připravujeme:
Čarodějka

Doporučená cena
včetně DPH 179 Kč

ISBN 978 80-7384-045-7

9 788073 840457